

**KIINAN
ULKOPOLITIIKKA
JA
MARXISMI - LENINISMI**

KKP:n IV, V JA VI KOMMENTTI

NKP:n KESKUSKOMITEAN AVOIMEEN KIRJEESEEN

KIINAN ULKOPOLITIikka JA MARXISMI-LENINISMI

Kiinan lisääntynyt aktiivisuus kansainvälisessä politiikassa on kasvattanut kiinnostusta niitä periaatteita kohtaan, jotka ohjaavat Kiinan Kansantasavallan ulkopolitiikkaa. Nämä periaatteet tuotiin perusteellisesti esille KKP:n ja NKP:n välisessä polemiikissa vuosina 1963 ja 1964. Silloin KKP julkaisi 9 kommenttia vastauksena NKP:n ns. "avoimeen kirjeeseen". Tässä kokoelmassa julkaistaan niistä kolme: IV, V ja VI kommentti, jotka käsittelevät sodan, rauhan ja rauhanomaisen rinnakkaiselon kysymyksiä. Lyhyenä johdantona näihin voidaan käyttää PUNAKAARTISSA 4/72 ollutta artikkelia "Nixonin kiinanmatka ja Kiinan ulkopolitiikka". - Toivomme, että voimme tässä samassa kirjasarjassa julkaista myöhemmin teoksen, joka valottaa Kiinan kantaa ajankohtaisiin kansainvälisiin kysymyksiin.

Marxilais-Leniniläiset Ryhmät

SISÄLLYS:

danto: Nixonin matka ja Kiinan ulkopoliittika	3
skolonialismin puolustajat — IV kommentti	15
ksi eri linjaa sodan ja rauhan kysymyksissä — V kommentti	40
ihanomainen rinnakkaiselo — kaksi jyrkästi takkaista politiikkaa — VI kommentti	67

JOHDANTO

NIXONIN MATKA JA KIINAN ULKOPOLITIIKKA

USA:n imperialismin päämies saapuu Pekingiin. Ilmoitus matkasta lienee eräs vuosisadan uutispommeista ja matka ilmeisesti heijastaa erittäin suurta muutosta maailmanpoliittisissa kuvioissa.

Länsimaisessa lehdistössä ja jopa muuallakin arvellaan, että Kiinan ulkopolitiikassa on tapahtunut muutos. Onhan Kiina leimattu hyökkääväksi, vihamieliseksi ja uhaksi naapureilleen. Korean sotaa Intian ja Kiinan välistä rajasotaa sekä Ussurijoen välikohtauksia on esitetty Kiinan laajenemispyrkimysten todistuvaineistona. Kiinassa jopa lapsiakin opetetaan käyttämään aseita ja kaupungeissa kaivetaan pommisuoja - tyyppillistä militarismia muka. Ja kun Kiina yhtäkkiä solmii diplomaattisuhteita kymmenien maiden kanssa, järjestetään pingpongturnauksia ja kun perivihollisen presidentti lähtee vierailulle niin onhan toki joku muutos täytynyt tapahtua.

Mutta Kiinan Kansantasavallan ulkopolitiikan päämäärät ja periaatteet eivät ole muuttuneet, vaikka sen ulkopolitiikka on aktivoitunut ja monipuolistunut ja vaikka Kiina on ollut tapahtumien polttopisteessä. Nixonin Kiinan matka heijastaa muutoksia maailman tilanteessa ja USA:n vanhan Kiinan politiikan kokemaa tappiota.

Toinen maailmansota päättyi suureen voittoon maailman kansoille. Saksan ja Japanin fasismi kukistettiin, maailman ensimmäisen sosialistisen maan Neuvostoliiton asema turvattiin, syntyi

usia sosialistisia maita ja kansojen liike vapauden ja demokratian puolesta koki suuren harppauksen eteenpäin.

Mutta toinen maailmansota merkitsi myös, että USA nousi imperialististen maiden kiistattomaksi johtajaksi. Taloudellisen ja sotilaallisen maitensa turvin USA saneli muille maille sille edullisen valuuttajärjestelmän, YK:sta tuli USA:n politiikan välikappale, USA hallitsi maailmankauppaa ja se sitoi muita maita itseensä sotilasliittojen ja taloudellisen soluttautumisen avulla.

Kiinassa USA peri Japanin roolin ja aloitti liittouduttuaan Tshiang Kai-shekin kanssa laajamittaisen sodan Kiinan Kommunistista Puoluetta ja Kiinan kansaa vastaan. USA lähetti Kiinaan yli 100 000 sotilasta, lähes 2 000 lentokonetta, satoja laivoja ja miljardeja dollareita. Jo silloin, vuonna 1946, Mao Tsetung näki kehityksen suunnan ja USA:n imperialismin tulevan alamäen ja hän totesi, että "kaikki taantumukselliset ovat paperitiikereitä", "koska he edustavat taantumusta ja me edustamme edistystä". Jo silloin hän hahmotteli erään tulevan Kansantasavallan ulkopolitiikan peruslinjan: "Olen sitä mieltä, että Amerikan kansan ja kaikkien maiden kansojen, jotka ovat Yhdysvaltain hyökkäyksen kohteena, olisi liityttävä yhteen taistelemaan Yhdysvaltain taantumuksellisia ja heidän juoksupolkia vastaan".

Kiinan kansa vapautui v. 1949 ja Kiinan Kansantasavalta perustettiin lokakuussa. Tämä oli katkera takaisku USA:n imperialisille ja ensimmäinen suuri askel sen pitkässä rappeutumisprosessissa. Eikä se suinkaan ollut valmis "menettämään Kiinaa". (Juuri tätä sanontaa USA:n viranomaiset käyttivät)

YHDYSVALLAT TURVAUTUU SAARTOPOLITIIKKAAN

Jo ennen vapautusta Mao Tsetung esitti Kiinan ja muiden valtioiden kanssakäymisen periaatteet: "... tulemme solmimaan diplomaattisuhteet kaikkien vieraiden maiden kanssa, perustana tasa-arvoisuus, molemminpuolinen hyöty ja suvereenisuuden sekä alueellisen koskemattomuuden keskinäinen kunnioitus" (30.6.1949)

Vapautuksen jälkeen Kiinan Kansantasavallan hallitus ehdotti Yhdysvaltain hallitukselle diplomaattisten ja kaupallisten suhteiden solmimista periaatteelliselta pohjalta.

Mutta USA:n hallitus ei hyväksynyt sitä rauhanomaisen rinnakkainolon tarjousta, jonka Kiina oli sille antanut. Se ryhtyi kaupasaartoon Kiinaa kohtaan ja se painosti liittolaisiaan ja satelliittejaan tekemään samoin. Se riisti Kiinalta Kiinan lailliset oikeudet

YK:ssa. USA aloitti laajan tukikohta- ja sotilasliittoverkoston rakentamisen Kiinan ympäri. Ja Yhdysvallat aloitti Korean sodan ja miehitti Taiwanin, vaikka se itse oli allekirjoittanut Kairon julistuksen vltä 1943, jossa todetaan, että Taiwan kuuluu Kiinalle.

On todistettavissa, että USA aloitti Korean sodan ja että sen hyökkäyksen kärki kohdistui nimenomaan Kiinaa vastaan. Kiinalaiset vapaaehtoiset tulivat mukaan vasta sen jälkeen, kun sota oli kestänyt neljä kuukautta, kun USA oli pommittanut Kiinan aluetta Mandshuriaa ja julistanut jatkavansa rajaa lähestyvää hyökkäystään Kiinan alueelle ja kun korealaiset olivat pyytäneet apua.

USA hävisi kuitenkin Korean sodan - on hyvinkin mahdollista, että USA:n tappio esti kolmannen maailmansodan synnyn. Mutta USA ei muuttanut politiikkaansa vaikka Kiinan hallitus tarjosi jälleen sille neuvotteluja. V. 1955 Tshou En-lai sanoi: "Kiinan kansalla on ystävällisiä tunteita Amerikan kansaa kohtaan. Se ei halua sotaa Yhdysvaltain kanssa. Kiinan hallitus on valmis neuvottelemaan Yhdysvaltain kanssa Kaukoidän ja erityisesti Taiwanin jännityksen lieventämisestä."

Sen sijaan USA solmi puolustussopimuksen Tshiang Kai-shekin kanssa ja alkoi tunkeutua Indokiinaan. Pentagonin viime kesänä paljastuneet asiakirjat osoittavat, että myös Vietnamsissa USA:n motiivit viime kädessä määräytyivät sen Kiinan vastaisesta politiikasta. Tätä politiikkaa Walter Robertsen, Yhdysvaltain Kaukoidän asioiden apulaisvaltiosihteeri luonnehti seuraavasti v. 1954: "Nykyisen Kiinan ja Formosan politiikkamme perustana on ylläpitää jatkuvaa uhkaa ja ryhtyä sotilaallisiin toimiin kommunisti-Kiinaa vastaan olettaen, että tietynä ajankohtana tapahtuu sisäinen murtuminen."

60-luvun alussa tapahtui tilanteen muutos siinä suhteessa, että Neuvostoliitto Hrushtshevin johdolla alkoi esiintyä USA:n yhteistyökumppanina joissakin kysymyksissä, mm. Kiinan vastaisessa politiikassa. Kun Intia hyökkäsi Kiinaan vv. 1959-62 USA ja myös Neuvostoliitto tukivat sitä aseellisesti ja poliittisesti -USA jopa perusti ilmasillan, joka lennätti varusteita Länsi-Saksasta Intiaan. Siitä, että Intia todella oli hyökkääjä, ei ole pienintäkään epäilystä. Intia esitti yhtäkkiä aluevaatimuksia, joita se ei voinut perustella ainoallakaan dokumentilla ja joita se ei ollut aikaisemmin edes maininnut. Se tunkeutui useaan oteeseen pitkälle Kiinan alueelle vaikka Kiina toistuvasti ehdotti neuvotteluja ja joukkojen vetämistä pois raja-alueelta, ja oli ilmeisen valmis jopa huomattaviin myönnytyksiin. Kun Intia tunkeutui vielä vaatimansa rajan yli v. 1962, Kiina iski takaisin ja heitettyään Intia-

laiset joukot pois Kiinasta vetäytyi yksipuolisesti takaisin 20km rajan taakse! On käsittämätöntä, että Kiinaa on voitu leimata hyökkääjäksi tässä sodassa.

Intian ja Kiinan välinen rajasota oli sikäli merkittävä, että Hrushtshevin kannanotot Kiinaa vastaan ja tuki Intian hyökkäykselle veivät aikaisemmin syntyneet puolueiden väliset ideologiset erimielisyydet julkisuuteen ja valtiolliselle tasolle.

USA:n ASEMA HEIKENTYNYT

Mutta Neuvostoliiton rappeutuminen kapitalistiseksi maaksi sen enempää kuin USA:n hyökkäyspolitiikka ei ole auttanut imperialisteja. Koko 60-luku merkitsi USA:n imperialismiin erittäin nopeata lahoamista ja maailman yleistilanteen täydellistä muuttamista.

USA:n imperialismiin heikkenemisen keskeinen syy on ollut Indokiinan kansojen voitokas taistelu. Sota on niellyt USA:n kultatavarat, se on horjuttanut talouselämää, nopeuttanut inflaatiota ja eristänyt imperialismia poliittisesti ja moraalisesti. Indokiinan sota on nopeuttanut USA:n sisäisten ristiriitojen kärjistymistä ja amerikkalaisen vasemmiston kehittymistä ja se on innostanut muita kansoja taistelemaan imperialistista hyökkäyspolitiikkaa vastaan. Indokiinan kansojen voitot ovat myös suojanneet Kiinaa imperialistiselta hyökkäykseltä ja turvanneet sosialistisen yhteiskunnan rakentamista.

USA:n aseman heikentyminen heijastuu esim. dollarikriisissä, USA:n maailmanmarkkinaosuuden pienenemisessä, USA:n ja muiden imperialististen maiden välisten ristiriitojen kärjistymisessä sekä siinä, että yhä useammat pienet ja keskisuuret maat nousevat vastustamaan suurvaltapolitiikkaa kysymyksessä toisensa jälkeen.

Samoin USA:n yritykset eristää Kiinaa kokivat takaiskuja. Kauppasaartopolitiikka epäonnistui melko varhaisessa vaiheessa ja useat maat ovat käyneet kauppaa Kiinan kanssa. Amerikkalaisia liikemiehiä ei miellyttänyt, että he jäivät Kiinankaupan ulkopuolelle - onhan markkinoiden vähäisyys USA:n talouselämän suurin vaikeus. Kiina lujittui sisäisesti varsinkin kulttuurivallankumouksen kautta. Kiinan nauttima arvovalta ja kannatus kasvoi kaikkialla, sen suuria saavutuksia USA ei voinut salata maailmalta. V. 1970 solmi kaksi NATO-maata - Kanada ja Italia - diplomaattisuhteet Kiinan kanssa. Tshiang Kai-shekin junta Taiwanin saarella eristettiin yhä pahemmin ja Tshiangin kuoleman jälkeen

se aivan ilmeisesti tulee olemaan entistä riippuvaisempi USA:n tuesta ja Indokiinan sota meni huonommin USA:lle. Tet-hyökkäys ja FNL:n suuroffensiivi vuonna 1969 todistivat, että voitto ei ollut näkyvissä USA:lle.

On ilmeistä, että koko USA:n Kaukoidän politiikka oli täydellisessä umpikujassa 60-luvun lopussa. Kiinan suurta voittoa YK:ssa viime syksynä voitaneen pitää eri maailman valtioiden yleisenä kapinana tätä politiikkaa vastaan. USA:n hallituksen oli kerta kaikkiaan yritettävä saada joku muutos aikaan.

Eräs yritys tähän suuntaan oli ns. Nixonin oppi ja siihen liittyvä "vietnamisointi"-politiikka. Sen turvin USA yritti paikata luhistuvaa Aasian imperiumiaan. Mutta epäonnistuminen Kambodshassa ja Laosin hyökkäyksen täydellinen fiasko olivat niitä tekijöitä, jotka ovat kääntäneet Nixonin opin Nixonia vastaan. ja muuttaneet aggressiivisen hyökkäyssuunnitelman aggressiiviseksi perääntymiseksi. Lisäksi Yhdysvaltoja huolestuttaa Japanin kasvava voima eikä ole miellyttävää rakentaa strategiaa sellaisen liittolaisen varaan, joka itse yrittää kahmia kaikkia uskolonialismin hedelmät.

Eräs toinen merkki siitä, että USA:n hallitus yrittää löytää ulos umpikujastaan on sen uusi Kiinan politiikka. Nixon alkoi tunnustella kontaktien solmimista vuonna 1969, jolloin myös USA:n kauppasaartomääräyksiä lievennettiin. Joulukuussa 1970 puheenjohtaja Mao Tsetung kertoi vanhalle ystävälleen Edgar Snow'lle, että hän mielellään ottaisi Nixonin vastaan - joko turistina tai presidenttinä. Sitten tuli pingpongpelit, Kissingerin matka Pekingiin ja uutispommi Nixonin vierailusta.

Kaiken kaikkiaan on selvää, että Yhdysvallat on se osapuoli, jonka politiikka on muuttunut, USA on joutunut luopumaan vanhasta saartopolitiikastaan, mikä on suuri voitto Kiinan kja maailman kansoille. Muutos ei tosin ulotu USA:n kiinanpolitiikan peruluonteeseen, joka on hyökkäävä, vaan rajoittuu taktisiin muutoksiin, joihin USA on pakotettu. Muutos ei heijasta USA:n imperialismin luonteeseen muuttumista vaan sen heikkenemistä ja epäonnistumista, sekä Kiinan suuria saavutuksia.

KIINAN ULKOPOLITIIKAN PERIAATTEET

Herää kuitenkin kysymys: Miksi kiinalaiset ottavat Nixonin vastaan? Ennenkuin vastaan tähän kysymykseen, tarkastelen Kiinan ulkopolitiikan perusteita. Väittelyssään NKP:n kanssa KKP esitti ulkopolitiikkansa perusteet seuraavasti: (v. 1963)

"Meidän mielestämme sosialististen maiden ulkopolitiikan päälinjan sisältönä tulee olla seuraava:

- kehittää ystävällisiä suhteita, keskinäinen apu ja yhteistyö mukaanluettuina, sosialistiseen leiriin kuuluvien maiden kesken proletarisen internationalismin periaatteiden mukaisesti
- pyrkiä rauhanomaiseen rinnakkainoloon yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa viiden periaatteen pohjalta sekä
- taistella imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan ja tukea ja auttaa kaikkia sorrettuja kansoja ja kansakuntia niiden vallankumouksellisessa taistelussa. Nämä kolme puolta ovat sidoksissa toisiinsa ja erottamattomia eikä yhtäkään niistä voida jättää pois."

Kolmen periaatteen yhteisenä pohjana on proletaarinen internationalismi, ts. syy siihen, että Kiina soveltaa niitä on se, että Kiina täten parhaiten tukee kaikkien kansojen taistelua.

Päältäpäin proletarisen internationalismin ja rauhanomaisen rinnakkainolon välillä näyttää olevan tiettyä ristiriitaa. Vaikka tällaista tietyissä tapauksissa onkin, niin rauhanomaisen rinnakkainolon toteuttaminen merkitsee kuitenkin sitä, että pienet maat helpommin voivat pysyä riippumattomina imperialismista, imperialistien on vaikeampi provosoida sotaa ja eristää ne poliittisesti. Täten rauhanomainen rinnakkainolo merkitsee myös tukea eri maiden vallankumouksellisille.

Rauhanomainen rinnakkainolo on kuitenkin rajoitettu valtioiden välisiinsuhteisiin eikä Kiina koskaan ole vaatinut, että sorretut kansat ja luokat luopuvat vapaustaistelustaan.

Kiina on aina ollut sitä mieltä, että vallankumousta ei voi viedä, vaan että jokaisen kansan on tehtävä vallankumouksensa itse. Siksi Kiinan tärkeä tehtävä on luoda suotuisat kansainväliset olosuhteet vallankumouksellisille liikkeille. Kiina myös antaa kaiken mahdollisen tukensa imperialismista vastaiselle taistelulle, koska juuri imperialismi rikkoo kansojen itsemääräämisoikeuden periaatetta.

Kiinalaiset myös korostavat, että proletaarinen internationalismi merkitsee molemminpuolista tukea. Imperialismi uhkaa myös Kiinaa, joten taistelu on imperialismia vastaan on tukea Kiinalle.

MAAILMAN PÄÄRISTIRIIDAT

Ulkopolitiikan periaatteiden soveltamiseen vaikuttaa luonnollisesti kunkin tilanteen konkreettinen analyysi. Kiinalaiset erotta-

vat neljä yleismaailmallista perusristiriitaa, jotka määräävät tämän päivän kehityksen luonteen.

Ensimmäinen ja tärkein on sorrettujen kansojen ja imperialismin välinen ristiriita. Etenkin USA:n imperialismiin ja maailman kansojen välinen ristiriita on keskeinen, se on pääristiriita. Mutta varsinkin viime vuosina kiinalaiset ovat voimakkaasti tuoneet esille Neuvostoliiton sosiaali-imperialismin merkityksen ja he ovat korostaneet kahden supervallan yhteistyötä ja pyrkimyksiä jakaa maailma etupiireihin. Sosiaali-imperialismi tarkoittaa kuten Lenin sanoi, sosialismia sanoissa mutta imperialismia teoissa. Tähän kiinalaisten käsitykseen ovat vahvasti vaikuttaneet Neuvostoliiton provokaatiot Kiinan rajalla - olemassa olevan aineiston jokainen mielekäs tulkinta tekee kyllä Neuvostoliitosta hyökkääjän tässä kysymyksessä. Samoin Kiina on jyrkästi tuominut Tšekkoslovakian miehityksen ja Neuvostoliiton tuen Intialle sen sodissa Kiinaa ja viimeksi Pakistania vastaan.

Kiinan ulkopoliittikan johtavana ajatuksena on näin ollen yhteisrintaman luominen erikoisesti USA:n imperialismia mutta myös toista supervaltaa vastaan sekä supervaltujen vaikutuksen rajoittaminen.

Rintaman rakentaminen tapahtuu usealla eri tasolla. Se sisältää aseellisen imperialismiin vastaisen taistelun tukemisen erikoisesti Indokiinassa ja Palestiinassa. Se sisältää myös hyvien suhteiden solmimisen sellaisiin maihin, jotka tavalla tai toisella vastustavat ulkoista painostuspolitiikkaa sekä niiden itsenäisten pyrkimysten tukemiseen. Erikoisesti tämä koskee kolmannen maailman kansallismielisiä maita. Kiinan kehitysapu tähtääkin juuri siihen, että vastaanottajamaat tulisivat riippumattomiksi sekä muista että Kiinasta. Sen antamat lainat ovat korottomia ja maksuaika 20-50 vuotta. Kiina ei koskaan aseta mitään poliittisia ehtoja antamalleen avulle eikä mikään valtio ole joutunut riippuvuussuhteeseen Kiinaan. Määrällisesti Kiinan kehitysapu on maailman suurimpia, vaikka Kiina itsekkin on kehitysmaa. Tässä Kiinan ja supervaltujen ulkopoliittikan periaatteelliset erot näkyvätkin erittäin selvästi.

Näihin Kiinan tukemiin maihin kuuluvat edistykselliset kuten Chile, Tansania, Sambia ja Romania, mutta myös sellaiset maat, jotka taantumuksellisesta sisäpolitiikastaan huolimatta pyrkivät itsenäiseen ulkopoliittikkaan, esim. Pakistan ja Nepal. Poliittisesti Kiina on tukenut eri maiden yksittäisiä supervaltoihin kohdistuvia vaatimuksia, kuten eräiden latinalaisen Amerikan ja Afrikan maiden vaatimuksia 200 meripeninkulman aluevesirajasta, raaka-aineita tuottavien maiden hinnankorotuspyrkimyksiä ja kehitysmaiden

taistelua kauppapoliittista diskriminointia vastaan. Kiina on johdonmukaisemmin kuin mikään muu maa puolustanut pienten maiden oikeuksia eikä ole mikään ihme, että juuri tällaisten maiden edustajat riemuitsivat niin sydämellisesti, kun Kiinan oikeudet YK:ssa palautettiin.

Toinen perusristiriita on Kiinan analyysin mukaan proletariaatin ja porvariston välinen ristiriita kapitalistisissa ja revisionistisissa maissa. Kiina tukee näiden maiden vallankumouksellisia ja demokraattisia liikkeitä. Tässä on kuitenkin tehtävä selvä ero valtiollisten ja puoluetason suhteiden välillä. Valtiollisella tasolla Kiina pyrkii rauhanomaiseen rinnakkainoloon ja normaaleihin suhteisiin kaikkien maiden kanssa lukuunottamatta niitä, joilta puuttuu kansanoikeudellinen perusta kuten Israel, Etelä-Afrikka, Rhodesia ja USA:n marionetit Saigonissa, Phnom Penhissä ja Söulissä. Puoluetasolla se solmii suhteita eri maiden edistyksellisten järjestöjen kanssa puuttumatta kuitenkaan niiden toimintaan ja sisäisiin asioihin.

Kolmas perusristiriita on imperialististen maiden väliset ristiriidat, sosiaali-imperialismi mukaanluettuna. Poliittikallaan Kiina pyrkii käyttämään hyväkseen näitä ristiriitoja ja täten yhä enemmän eristämään supervaltioja. Esimerkkinä mainittakoon Kiinan analyysi EEC:stä, jossa se EEC:n taantumuksellisen luonteen lisäksi tuo esille sen tosiseikan, että EEC:n ja USA:n väliset ristiriidat kärjistyvät erittäin nopeasti. Samoin Kiinan lehdistö on kiinnittänyt suurta huomiota dollarikriisiin ja sen seurauksiin.

Neljäs perusristiriita on ristiriita toisaalta socialististen maiden ja toisaalta imperialismien ja sosiaali-imperialismin välillä. Imperialistit pitävät aina socialistisia maita vihollisinaan, myös silloin, kun he solmivat diplomaattisia ja kaupallisia suhteita. Tästä syystä socialistiset maat tukevat toisiaan ja ovat yhteistyössä kaikilla aloilla. Myös socialististen maiden välillä vallitsee luonnollisesti rauhanomaisen rinnakkainolon viisi periaatetta, eli alueellisen koskemattomuuden ja riippumattomuuden kunnioittaminen, puuttumattomuus toisen osapuolen sisäisiin asioihin, hyökkäämättömyys, tasa-arvoisuus ja molemminpuolinen hyöty. Kiina joutuu myös ylläpitämään omaa maanpuolustusta sodan varalta. Mutta Kiinan armeija pysyy sen rajojen sisäpuolella ja sen luonne on puhtaasti puolustava. Keskeistä Kiinan puolustusvalmiudessa on kansan mobilisointi ja siihen luottaminen. Kiinan kansa on ainoa ydinasevaltio, joka on julistanut, että se eik koskaan, missään olosuhteissa tule ensimmäisenä käyttämään ydinaseita.

Neljä perusristiriitaa kärjistyvät tänään nopeasti ja kiinalai-

set pitävät kansainvälistä tilannetta erittäin hyvänä. Varsinkin USA:n imperialismiin vastainen taistelu on kehittymässä maailmanlaajuisesti ja ennen kaikkea Indokiinassa. Kansan Päivälehdessä uudenvuoden pääkirjoituksessa todettiin:

"Maat haluavat itsenäisyyttä, kansakunnat haluavat vapautusta ja kansat haluavat vallankumousta - tämä suuri historiallinen tulva-aalto on iskeytyvässä imperialismiin ja koko taantumuksen rappeutunutta valtaa vastaan.

USA:n imperialismi ei ole koskaan ennen joutunut kokemaan näin pahaa ahdinkoa. Sen vastavallankumouksellinen yli koko maapallon ulottuva strategia on kärsinyt tappion toisensa jälkeen. Vietnamin, Laosin ja Kambodshan kansojen suurenmoiset voitot sodassaan USA:n hyökkäystä vastaan ja kansallisen pelastuksen puolesta, Palestiinan kansan ja muiden arabikansojen yhdysvaltalais-israelilaista aggressiota vastaan käymän taistelun kehittyminen. Amerikan kansan vallankumouksellisen joukkoliikkeen nousu sekä USA:n imperialismia vastaan kohdistuvan maailman kansojen taistelun voimakas nousu ovat valtavasti heikentäneet sen hyökkäysvoimaa. Syväälle ulottuva voimasuhteiden muutos toisaalta Yhdysvaltain ja toisaalta Japanin ja länsieurooppalaisten ym. kapitalistimaiden välillä on lisännyt niiden taistelua kriisiensä siirtämiseksi toistensa niskoille ja niiden tappelua markkinoista ja raaka-ainelähteistä. Ja Yhdysvalloilla on edessään kovin haasteensa sodanjälkeisten 26 vuoden aikana. Tämä kaikki on kärjistänyt poliittista, taloudellista ja yhteiskunnallista kriisiä Yhdysvalloissa".

MIKSI NIXON OTETTIIN VASTAAN

Mutta miten kaikki tämä ja erikoisesti Kiinan yleinen poliittikka eristää USA:n imperialismia liittyy päätökseen ottaa Nixon vastaan? Yhtä hyvin voisi mielestäni kysyä, miksi he eivät ottaisi Nixonia vastaan, jos Nixon nyt niin mielellään halusi tulla. Mitä hyötyä USA:n imperialismilla voisi olla matkasta?

Nixon lähti Kiinaan selvästi alakynnessä: USA:n voima rappeutuu nopeasti, sen kannatus maailmassa heikkenee ja sen asema kaikissa tärkeissä kysymyksissä kuten Taiwan ja Indokiina on selvästi epäoikeutettu ja kestävätkö. Neuvotteluissa Nixon ei voi saavuttaa mitään. Kiina ei luovu periaatteistaan eikä se käy lehmänkauppaa Indokiinan tai muiden kansojen eduista. Mikäli

Nixon haluaa tuloksia, hänen on peräännyttävä olennaisissa kysymyksissä ja siihen matka antaa hänelle hyvän tilaisuuden, mikäli hän on siihen valmis. Mutta siitä ei olisi haittaa kenellekään. Henkilökohtaisesti Nixon voi ehkä saavuttaa tietyn voiton vaaleja silmälläpitäen, mutta jos matkasta ei ole mitään tuloksia, niin voitto voikin muuttua tappioksi. Siitä Nixon itse näyttää olevan hyvinkin tietoinen, koska hän niin usein on korostanut, että ei pidä odottaa tuloksia. Lisäksi USA:n imperialismin luonne ei muutu presidentinvaaleissa.

Sen sijaan Kiinalla ja maailman kansoilla on jo ollut huomattavaa hyötyä matkasta ja mikäli neuvottelut ovat johtaneet tuloksiin, hyöty voi olla vielä suurempi.

Ensinnäkin Nixonin vierailu merkitsee sitä, että USA on tunnustanut umpikujansa ja Kiinan Kansantasavallan olemassaolon. Tämä on antanut lisää voimaa Kiinan räjähdysmäiselle läpimurrolle maailman poliittisella näyttämöllä ja entisestään heikentänyt USA:n politiikkaa. On mahdollista, että ilmoitus Nixonin matkasta myös nopeutti Kiinan oikeuksien palauttamista YK:hon.

Toiseksi Nixonin matka on selvästi kärjistänyt USA:n ja sen yhteistyökumppanien välisiä ristiriitoja. Taiwanilla Tshiang Kai-shekin "kansalliskokous" on tuominut Nixonin petturiksi. Japanissa Saton Kiinanvastainen ja USA:lle kumarteleva hallitus on joutunut ristituleen, jota se ilmeisesti ei tule kestäämään. Intian pääministeri on antanut lausuntoja, jotka lähinnä muistuttavat paniikitilasta, Levottomuus Saigonissa ja muissa satelliittikaupungeissa on ilmeinen.

Kolmanneksi Kiina on tunkeutunut Amerikan kansan tietoisuuteen ennennäkemättömällä tavalla. Kaikki lehdet kirjoittavat Kiinasta, amerikkalaiset ovat nähneet kiinalaisten arkipuhia suorissa TV-lähetyksissä, tuhansia viisurianoimuksia virtaa Kiinaan, Kiinakirjallisuus menee kuin kuumille kiville, kursseja ja keskusteluja pidetään yli koko maan. Paluuta fasistisiin "Keltainen vaara"-asenteisiin ei enää ole ja USA:n Aasian politiikan kulmakivi, Kiinan kuvitellun ekspansioon sulkeminen, on murtunut amerikkalaisten tietoisuudessa. Tämä on erittäin tärkeää, koska ei pidä vähätellä USA:n valmiutta ryhtyä suursotaan Kiinaa vastaan.

Joka tapauksessa se aika on menneisyyttä, jolloin John Foster Dulles sanoi: "Yhdysvaltain käsityksen mukaan kommunistien valta Kiinassa ei ole pysyvä ilmiö. Kieltäytymällä Pekingin diplomaattisesta tunnustamisesta politiikkamme pyrkii nopeuttamaan sen loppua."

Kulttuurivallankumouksen jälkeen Kiinan kansa on yhtenäisempi kuin koskaan ja kaikki toiveet kapitalismin palauttamisesta ovat hahtuneet. Kiinan kansan suuret voitot kaikilla aloilla pakottavat myös Dullesin jälkeläiset tunnustamaan realiteetit.

Täten voimme varmasti yhtyä Korean kansan johtajan Kim Il Sungin sanoihin: "Nixonin Kiinan vierailu ei ole voittajan marssi. Siitä tulee voitettun marssi; se heijastaa täysin USA:n imperialismin taantumista. Se on suuri voitto Kiinan kansalle ja kaikille maailman vallankumouksellisille."

(PUNAKAARTI 4/72)

IV KOMMENTTI:

Uuskolonialismin puolustajat

Laa ja vallankumouksellinen myrsky on levinnyt toisen maailmansodan jälkeen yli Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan. Yli 50 Aasian ja Afrikan maata on julistautunut itsenäiseksi. Kiina, Vietnam, Korea ja Kuuba ovat astuneet sosialismin tielle. Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kasvot ovat muuttuneet.

Ensimmäisen maailmansodan jälkeen vallankumous siirto- ja puolisiirtomaissa kärsi vakavia takaiskuja imperialistien toiminnan vuoksi. Toisen maailmansodan jälkeen tilanne on muuttunut perusteellisesti. Imperialistit eivät kykene enää sammuttamaan kansallisen vapautuksen kulovalkeaa. Heidän vanha siirtomaajärjestelmänsä on nopeasti hajoamassa. Heidän selustansa on muuttunut anti-imperialististen taistelujen rintamaksi. Imperialistien valta on kumottu eräissä siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa. Muutamissa maissa imperialistit ovat kärsineet raskaita iskuja ja heidän valtansa on horjumassa. Tämä heikentää ja horjuttaa väistämättömästi imperialismin valtaa emämaissa.

Kansanvallankumousten voitot Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa yhdessä sosialistisen leirin nousun kanssa kaikuvat voitollisena ylistyslauluna nykypäivällemme ja aikakaudellemme.

Kansanvallankumouksen myrsky Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa vaatii kannanottoa maailman jokaiselta poliittiselta voimalta. Tämä mahtava vallankumouksellinen myrsky saa imperialistit ja kolonialistit vapisemaan ja maailman vallankumoukselliset kansat riemuitsemaan. Imperialistit ja kolonialistit kauhistelevat, vallankumoukselliset kansat iloitsevat. Imperialistit ja kolonialistit selittävät, että se on kiellettyä kapinaa. Vallankumoukselliset kansat toteavat: "Se on vallankumousta, joka on kansan oikeus ja historian järkkymätön kulku."

Tärkeä demarkaatiolinja marxilais-leniniläisten ja nykyajan revisionistien välillä on asennoituminen tähän aikaamme maailmanpolitiikan jyrkkään kiistakysymykseen. Marxilais-leniniläiset ovat vankkumatta sorrettujen kansakuntien puolella ja tukevat aktiivisesti kansallista vapausliikettä. Nykyajan revisionistit ovat itse asiassa imperialistien ja kolonialistien puolella, hylkäävät kansallisen vapausliikkeen ja vastustavat sitä kaikin mahdollisin keinoin.

Sanoissaan NKP:n johtajat eivät kokonaan uskalla hylätä kansallista vapausliikettä tukevia tunnuksia ja omien etujensa vuoksi he aika ajoin ryhtyvät jopa erinäisiin toimenpiteisiin, jotka luovat näennäisen vaikutelman tuesta. Mutta jos tutkimme tarkoin asian ydintä ja tarkastelemme heidän käsityksiään ja politiikkaansa monien vuosien ajalta, niin havaitsemme selvästi, että heidän asenteensa Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan sorrettujen kansakuntien vapaustaisteluja kohtaan on passiivinen, halveksiva tai kielteinen ja että he toimivat ususkolonialismin puolustajina.

NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä heinäkuun 14. pnä 1963 sekä lukuisissa lausunnoissa ja artikkeleissa NKP:n toverit ovat uurastaneet ahkerasti puolustaakseen vääriä käsityksiään ja hyökätäkseen Kiinan Kommunistista Puoluetta vastaan kansallista vapausliikettä koskevassa kysymyksessä. Mutta ainut tulos on ollut NKP:n johtajien tähän kysymykseen omaksuman marxismi-leninismien vastaisen ja vastavallankumouksellisen kannan vahvistuminen.

Tarkastelkaamme nyt NKP:n johtajien teoriaa ja käytäntöä kansallista vapausliikettä koskevassa kysymyksessä.

IMPERIALISMIN JA KOLONIALISMIN VASTAISEN TAISTELUN LAKKAUTTAMINEN

Kansallinen vapausliike Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa on saavuttanut jo historiallisesti merkittäviä voit-

toja. Sitä ei kukaan voi kiistää. Mutta voiko kukaan väittää, että Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansat ovat vieneet päätökseen imperialismin ja kolonialismin vastaisen taistelun?

Vastauksemme on: ei. Tätä taistelua ei suinkaan ole viety loppuun.

Mutta NKP:n johtajat levittävät tavan takaa käsitystä, jonka mukaan kolonialismi on hävinnyt tai häviämässä nykypäivän maailmasta. He selittävät, että "50 miljoonaa ihmistä vaikeroi vielä maapallolla siirtomaavallan alla", että kolonialismin jäännöksiä on havaittavissa vain sellaisissa paikoissa kuin Portugalin Angolassa ja Mosambikissa, ja että siirtomaavallan lakkauttaminen on loppuvaiheessa.

Millaisia ovat tosiasiat?

Tarkastelkaamme ensin tilannetta Aasiassa ja Afrikassa. Siellä koko joukko maita on julistautunut itsenäisiksi. Mutta monet näistä maista eivät ole vapautuneet täysin imperialistisesta ja kolonialistisesta valvonnasta ja orjuudesta. Ne ovat imperialistisen riiston ja aggression kohteina, vanhojen ja uusien kolonialistien välisten ristiriitojen areenoina. Joissakin maissa vanhat kolonialistit ovat vaihtuneet uskolonialisteiksi ja säilyttäneet siirtomaavaltansa asiamiestensä välityksellä. Muutamissa maissa taas on susi lähtenyt etuovesta ja tiikeri tullut takaovesta. Vanhaa kolonialismia voimakkaampi ja vaarallisempi uusi amerikkalainen kolonialismi on tullut tilalle. Amerikkalaisen imperialismin edustama uskolonialismi uhkaa vakavasti Aasian ja Afrikan kansoja.

Kuunnelkaamme seuraavaksi latinalaisen Amerikan ääntä.

Toisessa Havannan julistuksessa sanotaan: "Tämän päivän latinalainen Amerikka on espanjalaista siirtomaaimperiumia julmemman, voimakkaamman ja säälimättömämmän imperialismin alainen."

Siinä lisätään:

"Toisen maailmansodan jälkeen... Pohjois-Amerikan investoinnit ylittivät 10 miljardia dollaria. Latinalainen Amerikka toimittaa halpoja raaka-aineita ja maksaa korkeita hintoja valmiista tuotteista."

Siinä sanotaan edelleen:

"... rahaa kulkeutuu latinalaisesta Amerikasta Yhdysvaltoihin jatkuvana virtana: noin 4 000 dollaria minuutissa, viisi miljoonaa dollaria päivässä, kaksi miljardia vuodessa, kymmenen miljardia dollaria viidessä vuodessa. Jokaista meiltä lähtenyt tuhatta dollaria kohti jää yksi kuollut ihminen. Tuhat dollaria

kuollutta kohti on imperialismin hinta."

Tosiasiat ovat selviä. Toisen maailmansodan jälkeen imperialistit eivät tosiaanakaan ole luopuneet kolonialismista, vaan ai-noastaan omaksuneet sille uuden muodon, uskolonialismin. Imperialistien on eräillä alueilla ollut pakko vaihtaa vanha välitön siirtomaavalta uuteen tapaan riistää ja hallita siirtomaita. He ovat turvautuneet valitsemiinsa ja kouluttamiinsa kätyreihin. Organisoimalla sotilasliittoja, perustamalla sotilastukikohtia, "federalaatioita" tai yhteisöjä ja tukemalla nukkehallituksia Yhdysvaltain johtamat imperialistit orjuuttavat tai valvovat siirtomaitaan ja jo itsenäisiksi julistautuneita maita. Taloudellisella "avulla" tai muilla keinoin he säilyttävät nämä maat raaka-ainelähteinään ja pääomavientinsä kohteina, ryöväävät ja imevät nämä maat kiviin. He käyttävät Yhdistyneitä Kansakuntia sekaantuakseen näiden maiden sisäisiin asioihin ja kohdistaaakseen niihin sotilaallisen, taloudellisen ja sivistyksellisen aggression. Kun he eivät kykene enää hallitsemaan näitä maita "rauhanomaisin" keinoin, he järjestävät sotilasvallankaappauksia tai muita kumouksia ja turvautuvat jopa välittömään aseelliseen interventioon ja aggression.

Yhdysvallat on uskolonialismin tarmokkain ja viekkain edistäjä. Amerikkalaiset imperialistit yrittävät voittaa itselleen muuden imperialistien siirtomaita ja vaikutuspiirejä ja perustaa maailmanherruuden.

Uskolonialismi on vanhaa tuhoisampi ja turmiollisempi kolonialismin muoto.

Haluaisimme kysyä NKP:n johtajilta, miten tällaisten olojen vallitessa voidaan sanoa, että siirtomaavallan lakkauttaminen on tullut jo "Toppuvaiheeseen"?

Yrittäessään tukea tällaisia valheita NKP:n johtajat ovat niin julkeita, että he etsivät apua vuoden 1960 Moskovan kokouksen julkilausumasta. He sanovat: Eikö vuoden 1960 julkilausumassa mainita siirtomaajärjestelmän voimallisesta hajoamisesta? - Mutta tämä teesi vanhan kolonialismin nopeasta hajoamisesta ei suinkaan tue heidän väitteitään kolonialismin katoamisesta. Julkilausumassa huomautetaan selvästi, että "Yhdysvallat on tämän päivän kolonialismin päällinake", että "USA:n johtamat imperialistit ponnistelevat epätoivoisesti säilyttääkseen uusin menetelmin ja uudessa muodossa entisten siirtomaidensa kolonialistisen riiston", ja että he "yrittävät valvoa taloudellisesti ja poliittisesti Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan maita". Julkilausuma paljastaa juuri sen, mitä NKP:n johtajat niin kovasti yrittävät pei-

tellä.

NKP:n johtajat ovat myös luoneet teorian, jonka mukaan kansallinen vapausliike on tullut "uuteen vaiheeseen" keskeisimpänä päämääränään taloudelliset tehtävät. He esittävät, että "aikaisemmin taistelua käytiin pääasiassa poliittisella tasolla", kun taas tänään taloudelliset kysymykset ovat tulleet "keskeiseksi tehtäväksi" ja siksi "renkaaksi, jonka kautta vallankumousta kehitetään edelleen".

Kansallinen vapausliike on tullut uuteen vaiheeseen. Se ei ole kuitenkaan se uusi vaihe, joksi NKP:n johtajat sen kuvaavat. Uudessa vaiheessa Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikkansojen poliittinen tietoisuus on noussut korkeammalle kuin koskaan ennen ja vallankumouksellinen liike etenee ennennäkemättömällä voimalla. Nämä maat vaativat päättäväisesti imperialistien ja heidän kätyreidensä täydellistä poistumista ja pyrkivät täydelliseen poliittiseen ja taloudelliseen itsenäisyyteen. Imperialismin, vanhan ja uuden kolonialismin ja niiden kätyreiden vastainen taistelu on edelleen näiden maiden ensisijainen ja tärkein tehtävä. Tätä taistelua käydään yhä kiivaasti taloudellisella, poliittisella, sotilaallisella, sivistyksellisellä, ideologisella ym. aloilla. Kaikilla näillä aloilla käytävät taistelut ilmenevät keskeisimmin poliittisessä taistelussa, joka usein väistämättömästi kehittyy aseelliseksi taisteluksi imperialistien turvautuessa välittömästi tai välillisesti aseelliseen interventioon. Vastaisenaistyneiden maiden on tärkeää kehittää itsenäistä talouttaan. Tätä tehtävää ei saa kuitenkaan erottaa imperialismin, vanhan ja uuden kolonialismin ja niiden kätyreiden vastaisesta taistelusta.

"Kolonialismin katoamisen" teorian tavoin tämä NKP:n johtajien "uuden vaiheen" teoria pyrki puhdistamaan USA:n uuskolonialismin Aasiaan, Afrikkaan ja latinalaiseen Amerikkaan kohdistaman aggressioon ja riiston, salaaman imperialismin ja sorrettujen kansakuntien välisen jyrkän ristiriidan ja lamaannuttamaan näiden maanosien kansojen vallankumouksellisen taistelun.

Heidän teoriansa mukaan imperialismin, vanhan ja uuden kolonialismin ja niiden kätyreiden vastainen taistelu ei enää ole tarpeellista. Kolonialismihan on katoamassa ja taloudellisesta kehityksestä on tullut kansallisen vapausliikkeen keskeinen tehtävä. Eikä tästä seuraa se, että kansallinen vapausliike voidaan lopettaa. Sen vuoksi NKP:n johtajien esittämä "uusi vaihe", jossa taloudelliset tehtävät ovat keskeisiä, ei ole mitään muuta kuin vaihe, jolloin alistutaan imperialismin, vanhan ja uuden kolonialismin ja niiden kätyreiden tahtoon, vaihe, jossa kansallinen vapausliike ei ole enää toivottava.

LAAKKEITA SORRETTUJEN KANSAKUNTIEN VALLANKUMOUKSEN LOPETTAMISEKSI

NKP:n johtajat ovat valmistelleet ahkerasti virheellisten teorioidensa mukaisia patenttilääkkeitä sorrettujen kansakuntien kaikkiin vaifoihin. Tarkastelkaamme niitä.

Ensimmäinen lääke on rauhanomainen rinnakkainolo ja rauhanomainen kilpailu.

NKP:n johtajat lukevat allituisesti Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansojen kansallisen vapausliikkeen sodanjälkeiset suuret voitot "rauhanomaisen rinnakkainolon" ja "rauhanomaisen kilpailun" ansioiksi. NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä sanotaan:

"Rauhanomaisen rinnakkainolonvallitessa on viime vuosina saavutettu uusia tärkeitä voittoja proletariaatin luokkataistelussa ja kansojen taistelussa kansallisen vapauden puolesta. Maailman vallankumouksellinen prosessi kehittyy koko ajan menestyksellisesti."

He sanovat myös, että kansallinen vapausliike kehittyy yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden välisen rauhanomaisen rinnakkainolon ja kahden vastakkaisen yhteiskuntajärjestelmän välisen taloudellisen kilpailun vallitessa. Rauhanomainen rinnakkainolo ja rauhanomainen kilpailu "auttavat kansojen vapautumista ulkomaisten monopolien taloudellisesta vallasta" ja voivat antaa "murskaavan iskun koko kapitalistiselle järjestelmälle".

Kaikkien sosialististen maiden tulisi harjoittaa leniniläistä rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa. Mutta rauhanomainen rinnakkainolo ja rauhanomainen kilpailu eivät voi korvata kansojen vallankumouksellisia taisteluja. Kaikkien siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kansallisen vallankumouksen voitto on saavutettava ensisijaisesti kunkin maan kansan vallankumouksellisen taistelun kautta, jota minkään muun maan taistelu ei koskaan voi korvata.

NKP:n johtajat ovat sitä mieltä, että kansallisen vapautistelun voitot eivät ole ensisijaisesti vallankumouksellisten taistelujen ansiota ja etteivät kansat voi itse vapauttaa itseään, vaan niiden on odotettava rauhanomaisen rinnakkainolon ja rauhanomaisen kilpailun kautta tapahtuvaa imperialismin luonnollista luhistumista. Itseastassa tämä on samaa kuin käskeä sorrettuja kansakuntia alistumaan ikiajoksi imperialistiseen riistoon ja orjuuteen ja kieltää niitä nousemasta vastarintaan ja vallan-

kumoukseen.

Toinen lääke on apu kehitysmaille.

NKP:n johtajat kehuvat taloudellisen apunsa merkitystä vastaitsenäistyneille maille. Toveri Hrushtshev on sanonut, että tällainen apu voi antaa näille maille mahdollisuuden "välttyä uuden orjuuden vaaralta" ja että "se kannustaa niitä eteenpäin ja auttaa niiden normaalia ja tasaista kehittymistä, joka saattaa viedä nämä maat sosialismiin johtavalle valtatielle".

Sosialististen maiden on tärkeää ja välttämätöntä auttaa taloudellisesti internationalismin pohjalta vastaitsenäistyneitä maita. Mutta missään tapauksessa ei voida sanoa, että niiden kansallinen itsenäisyys ja sosiaalinen edistys ovat yksinomaan sosialistisilta mailta saadun taloudellisen avun ansiota eikä pääasiassa niiden omien kansojen vallankumouksellisten taistelujen ansiota.

Suoraan sanoen, NKP:n johtajien vastaitsenäistyneitä maita kohtaan harjoittama politiikka on ollut viime vuosina epäilyttävää. He omaksuvat usein suurvaltashovinismia ja kansallista itsekkyyttä osoittavan asenteen auttaessaan vastaitsenäistyneitä maita, vahingoittavat apua saavien maiden taloudellisia ja poliittisia etuja ja aiheuttavat sen tuloksena häpeää sosialistisille maille.

Neuvostoliiton Intialle antaman avun motiivit ovat erityisen selvät. Neuvostoliitto antaa vastaitsenäistyneistä maista Intialle eniten taloudellista apua. Avun ilmeisenä tarkoituksena on rohkaista Nehrun hallituksen kommunismia, kansaa ja sosialistisia maita vastaan suunnattua politiikkaa. Jopa amerikkalaiset imperialistit ovat todenneet, että tällainen Neuvostoliiton apu "on varsin paljon meidän (USA:n) etumme mukaista".

NKP:n johtajat ehdottavat avoimesti yhteistyötä USA:n imperialismin kanssa "kehitysmaiden avustamisessa". Hrushtshev sanoi eräässä puheessaan Yhdysvalloissa syyskuussa 1959:

"Teidän ja meidän taloudellista menestystämme on tervehtivä koko maailma, joka odottaa meidän kahden suurvallan auttavan taloudellisesti vuosisatoja jäljessä olevia kansoja nousemaan nopeammin jaloilleen."

Katsokaa! Nykyisen kolonialismin päälinnake (USA:n imperialismi) auttaa sorrettuja kansakuntia "nousemaan nopeammin jaloilleen"! On todella hämmentävää, että NKP:n johtajat eivät ainoastaan halua olla uskolonialistien kumppaneita, vaan ovat jopa ylpeitä siitä.

Kolmannen lääkkeen nimi on aseistariisunta.

Hrushtshev on sanonut:

"Aseistariisunta merkitsee sotavoimien riisumista aseista, militarismin lakkauttamista, aseellisen sekaantumisen tekemistä mahdolliseksi minkään maan sisäisiin asioihin ja kolonialismin kaikkien muotojen täydellistä ja lopullista lakkauttamista."

Hän on sanonut myös:

"Aseistariisunta loisi sopivat edellytykset lisätä valtavasti apua vastaperustetuille kansallisvaltioille. Jos tähän tarkoitukseen osoitettaisiin pelkästään kahdeksan-kymmenen prosenttia koko maailmassa sotilasmenoihin käytetyistä 120 000 miljoonasta dollarista, niin olisi mahdollista poistaa nälkä, sairaudet sekä luku- ja kirjoitustaidottomuus maapallon hädänalaisilta alueilta 20 vuoden kuluessa."

Olemme aina olleet sitä mieltä, että taistelua yleisen aseistariisunnan puolesta olisi käytävä imperialistien asevarustelun ja sodanvalmistelun paljastamiseksi ja vastustamiseksi. Mutta ei voida sanoa, että kolonialismi poistetaan aseistariisunnan avulla.

Hrushtshev kuulostaa saarnaajalta. Maailman poljetut kansat, olette siunatut! Jos vain olette kärsivällisiä, jos vain odotatte, kunnes imperialistit laskevat aseensa, niin vapaus on laskeutuva päällenne. Odottakaa, kunnes imperialistit armahtavat ja maailman puutteenalaiset alueet muuttuvat maalliseksi paratiisiksi, missä maito ja hunaja virtaavat...!

Tämä ei ole vain harhakuvien elättelyä, se on oppiumia kansalle.

Neljäs lääke on kolonialismin poistaminen Yhdistyneiden Kansakuntien avulla.

Hrushtshev on sitä mieltä, että mikäli YK ryhtyy toimenpiteisiin siirtomaajärjestelmän kittkemiseksi, niin "nykyisin ulkomaisen vallan nöyryytyksestä kärsivät kansat saisivat selvän ja välittömän mahdollisuuden rauhanomaiseen vapautumiseen ulkomaisesta sorrosta".

Puhuessaan YK:n yleiskokouksessa syyskuussa 1960 Hrushtshev kysyi: "Kenen, ellei YK:n olisi oltava esitaistelijana kolonialistisen hallintojärjestelmän lakkauttamiseksi?"

Tämä on kummallinen kysymys. Hrushtshevin mukaan Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan vallankumouksellisten kansojen ei pitäisi, eivätkä ne voisikaan poistaa kolonialismia, vaan niiden olisi odotettava apua Yhdistyneiltä Kansakunnilta.

YK:n yleiskokouksessa Hrushtshev sanoi myös:

"Tämän vuoksi vetoamme länsimaiden kansojen järkeen ja kaukokatseisuuteen, niiden hallituksiin ja niiden edustajiin tässä

Yhdistyneiden Kansakuntien juhlavassa kokouksessa. Sopikaamme toimenpiteistä kolonialistisen hallintojärjestelmän lakkauttamiseksi ja jouduttaaksemme siten tuota luonnollista historiallista prosessia."

On ilmeistä, että se mitä hän todella tarkoittaa avun odottamisella YK:lta, on avun odottamista imperialisteilta. Tosiasiat osoittavat, että imperialistien valvonnassa oleva Yhdistyneet Kansakunnat voi vain puolustaa ja lujittaa kolonialismin valtaa, muttei kykene koskaan lakkauttamaan sitä.

Sanalla sanoen, NKP:n johtajien patenttiläkkeet kansallisle vapausliikkeelle on koottu, jotta ihmiset uskoisivat imperialistien luopuvan kolonialismista ja lahjoittavan sorretuille kansoille vapauden, ja kaikkien vallankumouksellisten teorioiden, vaatimusten ja taistelujen olevan vanhanaikaisia ja tarpeettomia ja että ne pitäisi ja täytyy hylätä.

KANSALLISTEN VAPAUSSOTIEN VASTUSTAMINEN

Vaikka NKP:n johtajat puhuvat kansallisten vapausliikkeiden ja -sotien tukemisesta, he ovat yrittäneet kaikin keinoin saada Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansat luopumaan vallankumouksellisista taisteluistaan, koska he itse kovasti pelkäävät tätä vallankumouksellista myrskyä.

NKP:n johtajilla on tunnettu teoria, että "jopa pienikin kipinä voi sytyttää maailmanpalon", ja että maailmansota olisi välttämättä ydinsota, joka merkitsee ihmiskunnantuhoutumista. Siksi Hrushtshev hokee, että "paikalliset sodat ovat meidän aikanamme hyvin vaarallisia"... "tulemme uurastamaan... sammuttaaksemme kipinät, jotka voivat sytyttää sodan liekit". Hrushtshev ei erota oikeutettuja ja epäoikeutettuja sotia. Hän hylkää kommunistien kannan tukea oikeutettuja sotia.

18 maailmansodan jälkeistä vuotta on osoittanut, että kansalliset vapaussodat ovat välttämättömiä niin kauan kuin imperialistit ja heidän kätyrinsä yrittävät säilyttää brutaalin valtansa pistimillä ja käyttää väkivaltaa sorrettujen kansakuntien vallankumousten kukistamiseksi. Imperialisteja ja heidän lakeijoitaan vastaan käydyt taukoamattomat suuret ja pienet vallankumoukselliset sodat ovat antaneet kovan iskun imperialistisille sodan voimille, lujittaneet maailmanrauhaapuolustavia voimia ja ehkäisseet tehokkaasti imperialisteja toteuttamasta suunnitelmiaan uudesta maailmansodasta. Suoraan sanoen Hrushtshev yrittää vastustaa vallankumousta metelöidessään tarpeesta sammuttaa val-

lankumoukselliset kipinät muka rauhan puolustamiseksi.

Näiden väärin käsitystensä ja tämän väärän politiikkansa mukaisesti NKP:n johtajat eivät vaadi ainoastaan sorrettuja kansakuntia luopumaan vallankumouksellisesta taistelustaan ja olemaan "rauhanomaisesti rinnan" imperialistien ja kolonialistien kanssa, vaan he jopa asettuvat imperialismin puolelle ja käyttävät moninaisia menetelmiä sammuttaakseen vallankumouksen kipinät Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa.

Ottakaamme esimerkiksi Algerian kansan kansallinen vapaus-sota. NKP:n johto ei ollut ainoastaan pitkän aikaa tunnustamatta sitä, vaan asettui tosiasiallisesti ranskalaisen imperialismin puolelle. Hrushtshevin tapana oli käsitellä Algerian kansallista itsenäisyyttä Ranskan "sisäisenä asiana". Puhuessaan Algerian kysymyksestä lokakuun 3. pnä 1955 hän sanoi: "Olin ja olen ennen kaikkea sitä mieltä, että SNTL ei sekaannu muiden valtioiden sisäisiin asioihin." Ottaessaan vastaan Figaro-lehden kirjeenvaihtajan maaliskuun 19. pnä 1958 hän sanoi: "Emme halua Ranskan heikkenevän, haluamme sen voimistuvan."

Päästäkseen ranskalaisten imperialistien suosioon NKP:n johtajat eivät uskaltaneet pitkään aikaan tunnustaa Algerian tasavallan väliaikaista hallitusta; vasta kun kansan vastarintasodan voitto Ranskan hyökkäystä vastaan oli ennakoitavissa ja Ranskan oli pakko suostua Algerian itsenäisyyteen, he kiiruhtivat tunnustamaan Algerian. Tällainen ruma asenne tuotti häpeää sosialistisille maille. NKP:n johtajat ylvästelevät kuitenkin häpeällään ja väittävät, että myös Algerian kansan verellään maksama voitto olisi luettava "rauhanomaisen rinnakkainolon" politiikan ansioksi.

Tarkastelkaamme vielä NKP:n johtajien osuutta Kongon kysymyksessä. He kieltäytyivät antamasta aktiivista tukea Kongon kansan aseelliselle taistelulle kolonialismia vastaan ja olivat jopa innokkaita "yhteistoimintaan" USA:n imperialismin kanssa kipinän sammuttamiseksi Kongossa.

Heinäkuun 13. pnä 1960 Neuvostoliitto yhtyi Yhdysvaltojen kantaan ja äänesti turvallisuusneuvoston päätöslauselman puolesta YK:n joukkojen lähettämisestä Kongoon; siten se auttoi amerikkalaisia imperialisteja käyttämään YK:n lippua aseellisessa interventiossaan Kongoon. Neuvostoliitto hankki YK:n joukoille myös kuljetusvälineitä. Sähkeessään Kasabubulle ja Lumumballe heinäkuun 15. pnä Hrushtshev sanoi, että "Yhdistyneiden Kansakuntien turvallisuusneuvosto on toiminut hyödyllisesti". Sen jälkeen neuvostolehdistö ylisti YK:ia siitä, että se "auttaa Kongon tasavallan hallitusta puolustamaan maan itsenäisyyttä ja suveree-

nisuutta" ja toivoi, että YK ryhtyisi "päättäväisiin toimenpiteisiin". Lausunnoissaan elokuun 21. ja syyskuun 10. pnä neuvostohallitus ylisti yhä Yhdistyneitä Kansakuntia, joka toimi Kongon kansan taistelun tukahduttamiseksi.

Vuonna 1961 NKP:n johtajat taivuttivat Gizengan mukaan Kongon parlamenttiin, joka oli kutsuttu koolle YK:n joukkojen "suojeluksessa" ja liittymään nukkehallitukseen. NKP:n johto väitti perättömästi, että Kongon parlamentin kokoontuminen merkitsi "tärkeää tapahtumaa nuoren tasavallan elämässä" ja "kansallisten voimien menestystä".

Selvästi tämä NKP:n johdon väärä politiikka palveli USA:n imperialismin aggressiota Kongoon. Lumumba murhattiin, Gizenga vangittiin, monia isänmaanystäviä vainottiin ja kongolais-ten taistelu kansallisen itsenäisyyden puolesta kärsi takaiskun. Eikö NKP:n johto tunne lainkaan olevansa vastuussa tästä kaikesta?

ALUEET, JOILLE AIKAMME MAAILMAN RISTIRIIDAT OVAT KESKITTYYNEET

On aivan luonnollista, että Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan vallankumoukselliset kansat ovat torjuneet NKP:n johtajien kansallisten vapausliikkeiden ja -sotien vastaiset puheet ja teot. NKP:n johtajat eivät kuitenkaan ole ottaneet opikseen ja muuttaneet väärää politiikkaansa. Sen sijaan he ovat vihoissaan nöyryytyksestä tehneet joukon parhaavia hyökkäyksiä Kiinan Kommunistista Puoluetta ja muita marxilais-leniniläisiä puolueita vastaan.

NKP:n Keskuskomitean avoimessa kirjeessä syytetään Kiinan Kommunistista Puoluetta "uuden teorian" esittämisestä. Siinä sanotaan:

"...uudenteorian mukaanmeidän aikamme perusristiriita ei olekaan sosialismin ja imperialismin välinen ristiriita, vaan kansallisen vapausliikkeen ja imperialismin välinen ristiriita. Kiinalaisten tovereiden mielestä ratkaiseva voima imperialismin vastaisessa taistelussa ei ole sosialistinen maailmanjärjestelmä, ei myöskään kansainvälisen työväenluokan taistelu, vaan taaskin kansallinen vapausliike."

Tämä on valheellista sepittelyä. Kirjeessämme kesäkuun 14. pnä huomautimme, että aikamme maailman perusristiriidat ovat ristiriita sosialistisen leirin ja imperialistisen leirin välillä, ristiriita proletariaatin ja porvariston välillä kapitalistisissa

maissa, ristiriita sorrettujen kansakuntien ja imperialismiin välillä ja ristiriidat imperialististen maiden keskuudessa ja monopolikapitalistien keskuudessa.

Huomautimme myös: Ristiriita sosialistisen leirin ja imperialistisen leirin välillä on ristiriita pohjimmiltaan kahden erilaisen yhteiskuntajärjestelmän, sosialismin ja kapitalismin, välillä. Se on epäilemättä hyvin jyrkkä. Mutta marxilais-leniniläiset eivät saa katsoa maailman ristiriitojen koostuvan pelkästään ja yksioikoisesti sosialistisen leirin ja imperialistisen leirin välisestä ristiriidasta.

Käsityksemme on kristallinkirkas.

Kirjeessämme kesäkuun 14. p:nä selvitimme vallankumouksellista tilannetta Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa sekä kansallisen vapausliikkeen merkitystä ja asemaa. Sanoimme näin:

1. "Aikamme maailman ristiriitojen eri lajit ovat keskittyneet Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan laajoille alueille. Ne ovat imperialistien vallassa olevat arimmat alueet ja imperialismille välittömiä iskuja antavia maailmanvallankumouksen myrskykeskuksia."

2. "Kansallisdemokraattinen vallankumousliike näillä alueilla ja kansainvälinen sosialistinen vallankumousliike ovat aikamme kaksi suurta historiallista virtaa."

3. "Kansallisdemokraattinen vallankumous näillä alueilla on aikamme proletaarisen maailmanvallankumouksen tärkeä osa."

4. "Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansojen anti-imperialistiset vallankumoustaistelut murskaavat ja horjuttavat vanhan ja uuden imperialismiin ja kolonialismin valtaa ja ovat mahtava voima puolustettaessa maailmanrauhaa."

5. "Siksi kansainvälinen proletaarinen vallankumous on näiden alueiden kansojen vallankumoustaistelujen varassa, kansojen, jotka muodostavat maailman väestön valtaenemmistön."

6. "Sen vuoksi Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansojen anti-imperialistinen taistelu ei ole merkittävä pelkästään alueellisesti, vaan tärkeä koko proletariselle maailmanvallankumoukselle."

Nämä ovat marxilais-leniniläisiä teesejä aikamme realiteeteista, tieteellisesti tehtyjä johtopäätöksiä.

Kukaan ei voi kieltää, että Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa vallitsee nyt äärimmäisen suotuisa vallankumouksellinen tilanne. Tänä päivänä kansalliset vapautustaistelut Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa ovat imperialismille

välittömiä iskuja antavia voimia. Maailman ristiriidat ovat keskittyneet Aasiaan, Afrikkaan ja latinalaiseen Amerikkaan.

Maailman ristiriitojen, maailman poliittisten taistelujen keskus ei ole paikallaan pysyvä, vaan se vaihtelee kansainvälisissä taisteluissa ja vallankumouksellisessa tilanteessa tapahtuvien muutosten mukaisesti. Uskomme, että Länsi-Euroopan ja Pohjois-Amerikan proletariaatin ja porvariston välisen ristiriidan ja taistelun kehityttyä ratkaiseva taistelupäivä saapuu näihin kapitalismin koteihin ja imperialismin ydinmaihin. Tuon päivän tullessa muuttuvat Länsi-Eurooppa ja Pohjois-Amerikka epäilemättä maailman poliittisten taistelujen, maailman ristiriitojen keskukseksi.

Lenin sanoi vuonna 1913: "... suurtenuusien maailmanmyrskyjen lähde avautui Aasiassa... Juuri tällä myrskyjen ja niiden Euroopassa kaikuva 'vastavaikutuksen' kaudella me elämme nyt." (Lenin, Valitut teokset, 11. osa, s. 51. International Publishers, New York 1943)

Stalin sanoi vuonna 1925:

"Siirtomaat ovat imperialismin tärkein selusta. Tämän selustan vallankumouksellistuminen ei voi olla horjuttamatta imperialismia sekä siinä mielessä, että imperialismi jää vaille selustaa, että myös siinä mielessä, että idän vallankumouksellistuminen muodostuu ratkaisevaksi sysäykseksi myös vallankumouksellisen kriisin kärjistymiselle lännessä." (Stalin, Teokset, 7. osa, s. 235-236. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1954)

Onko mahdollista, että nämä Leninin ja Stalinin lausunnot ovat väärinä? Heidän julistamansa teesit ovat kauan olleet marxilais-leniniläisten alkeistietoa. Koska NKP:n johtajat ovat ylenhalkukkaita vähättelemään kansallista vapausliikettä, niin he eivät välittä marxismi-leninismien alkeista ja edessään olevista tosiasioista.

VALLANKUMOUKSEN JOHTOA KOSKEVAN LENINILÄISEN KÄSITYKSEN VÄÄRISTELEMINEN

Avoimessa kirjeessään heinäkuun 14. p:nä NKP:n Keskuskomitea hyökkää myös Kiinan Kommunistisen puolueen kantaa vastaan kysymyksessä, joka koskee proletariaatin johtoa kansallisessa vapausliikkeessä. Siinä sanotaan:

"...kiinalaiset toverit haluavat 'oikaista' Leniniä ja todistaa, että imperialismin vastaisen taistelun johto ei kuuluisi työväen-

luokalle, vaan pikkuporvaristolle tai kansalliselle porvaristolle, jopa eräille isänmaallisille kuninkaille, prinseille ja ylimyksille."

Tämä on Kiinan Kommunistisen Puolueen käsitysten tahallista vääristelemistä.

Käsitellessään proletariaatin hellittämätöntä johtoasemaa kansallisessa vapausliikkeessä KKP:n Keskuskomitea sanoo kirjessään kesäkuun 14. pnä:

"Historia on uskonut näiden alueiden (Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan) proletariaatille puolueille kunniaakaan tehtävän pitää korkealla imperialismin ja vanhan ja uuden kolonialismin vastaista taistelulippua kansallisen itsenäisyyden ja demokraattisten oikeuksien puolesta, seistä kansallisdemokraattisen vallankumouksliikkeen eturivissä ja pyrkiä sosialistiseen tulevaisuuteen."

...

Työväen ja talonpoikien liiton pohjalla proletariaatin ja sen puolueen on liitettävä yhteen kaikki yhdistettävissä olevat kerrokset ja organisoitava imperialismin ja sen käytyreiden vastainen laaja yhteisrintama. Tämän yhteisrintaman lujittamiseksi ja laajentamiseksi on välttämätöntä, että proletariaatin puolue säilyttää ideologisen, poliittisen ja järjestöllisen itsenäisyytensä ja pitää kiinni vallankumouksen johdosta.

Välttämättömyydestä perustaa kansallinen vapausliike laajan anti-imperialistisen yhteisrintaman pohjalle KKP:n Keskuskomitea sanoo kirjessään:

"Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan sorrettujen kansakuntien edessä on imperialistien ja niiden käytyreiden vastainen taistelu."

...

Äärimmäisen laajat kansankerrokset näillä alueilla ovat kieltäytyneet imperialismin orjuudesta. Heidän joukossaan on työläisten, talonpoikien, sivistyneistön ja pikkuporvareiden lisäksi myös isänmaallista kansallista porvaristoa ja jopa isänmaallisia kuninkaita, prinsejä ja ylimyksiä.

Käsityksemme ovat täysin selviä. Proletariaatin on välttämättä johdettava laajan anti-imperialistiseen yhteisrintamaan perustavaa kansallista vapausliikettä. Mitä vikaa näissä käsityksissä on? Miksi NKP:n johtajien pitää vääristellä näitä oikeita käsityksiä ja hyökätä niitä vastaan?

Emme me, vaan NKP:n johtajat ovat hylänneet Leninin käsitykset proletariaatin johtoasemasta vallankumouksessa.

NKP:n johtajien väärä linja hylkää kokonaan imperialismin ja kolonialismin vastaisen taistelun ja vastustaa kansallisia vapaussotia: tämä merkitsee sitä, että NKP:n johto haluaa sorrettujen kansakuntien ja niiden proletariaatin ja kommunistisen puolueen käärivän kokoon isänmaallisen lipun imperialismin vastaisessa taistelussa kansallisen itsenäisyyden puolesta ja luovuttavan sen toisille. Kuinka silloin voidaan edes puhua anti-imperialistisesta yhteisrintamasta tai proletariaatin johtoasemasta siinä.

Eräs toinen NKP:n johtajien usein levittämä ajatus on, että maa voi rakentaa sosialismia, olipa johtoasema kenellä hyvänsä; siihen kelpaa jopa Nehrun tapainen taantumuksellinen nationalisti. Tämä on jo todella kaukana proletariaatin johtoa koskevasta ajatuksesta.

NKP:n Keskuskomitean avoimessa kirjeessä tulkitaan väärin tuki, jonka tulisi vallita toisaalta sosialistisen leirin ja kapitalististen maiden työväenliikkeen ja toisaalta kansallisen vapausliikkeen välillä. Siinä väitetään, että sosialististen maiden ja imperialististen maiden työväenliikkeen pitäisi "johtaa" kansallista vapausliikettä. Siinä väitetään häpeämättömästi, että tämä "pohjautuu" Leninin käsityksiin proletariaatin johtoasemasta. Aivan ilmeisesti tämä on Leninin ajattelun karkeaa vääristelemistä ja tarkistamista. Se osoittaa, että NKP:n johtajat haluavat tyrkyttää sorrettujen kansakuntien vallankumousliikkeelle linjaansa vallankumouksen lakkauttamisesta.

NATIONALISMIN JA RAPPEUTUMISEN TIE

Avoimessa kirjeessään heinäkuun 14. pnä NKP:n johtajat yrittävät syyttää Kiinan Kommunistista Puoluetta siitä, että se "eristää kansallisen vapausliikkeen kansainvälisestä työväenluokasta ja sen luomasta sosialistisesta järjestelmästä".

He syyttävät meitä myös kansallisen vapausliikkeen "erottamisesta" sosialistisesta järjestelmästä ja läntisten kapitalistimaiden työväenliikkeestä ja edellisen asettamisesta jälkimmäisen "vastakohtaksi". On muitakin kommunisteja, kuten Ranskan Kommunistisen Puolueen johtajat, jotka toistavat suureen ääneen NKP:n johtajien sanoja.

Mutta millaisia ovat tosiasiat? Kansallista vapausliikettä eivät aseta sosialistisen leirin ja läntisten kapitalistimaiden työväenliikkeen vastakohtaksi ketkään muut kuin juuri NKP:n johtajat ja heidän kannattajansa, jotka eivät tue, vaan vieläpä vas-

tustavat kansallista vapausliikettä.

Kiinan kommunistinen puolue on ollut johdonmukaisesti sillä kannalla, että kaikkien kansojen vallankumoukselliset taistelut tukevat toinen toisiaan. Katsomme aina kansallista vapausliikettä marxismi-leninismiin ja proletaarisen internationalismin kannalta, koko proletaarisen maailmanvallankumouksen kannalta. Uskomme, että kansallisen vapaustaistelun voitollinen kehitys on erittäin merkittävää sosialistiselle leirille, kapitalististen maiden työväenliikkeelle ja maailmanrauhan puolustamiselle.

Mutta NKP:n johtajat ja heidän kannattajansa kieltäytyvät tunnustamasta tätä merkitystä. He puhuvat vain tuesta, jota sosialistinen leiri antaa kansalliselle vapausliikkeelle, eivätkä ole tietääkseen tuesta, jota jälkimmäinen antaa edelliselle. He puhuvat vain läntisten kapitalistimaiden työväenliikkeen merkityksestä imperialismin vastaisessa taistelussa ja vähättelevät tai eivät ole tietääkseenkään kansallisen vapausliikkeen merkityksestä. Heidän kantansa on ristiriidassa marxismi-leninismiin kanssa, tosiasioista piittaamaton ja siksi väärä.

Kysymys siitä, millainen asenne olisi omaksuttava sosialististen maiden ja sorrettujen kansakuntien vallankumouksen suhteeseen ja kapitalististen maiden työväenliikkeen ja sorrettujen kansakuntien vallankumouksen väliseen suhteeseen sisältää tärkeän periaatteen siitä, turvaudutaanko marxismi-leninismiin ja proletaariseen internationalismiin vai hylätäänkö ne.

Marxismi-leninismiin ja proletaarisen internationalismin mukaan jokaisen sosialistisen maan on tuettava ja autettava aktiivisesti sorrettujen kansojen vapaustaistelua. Sosialististen maiden on oltava koko maailman sorrettujen kansojen tukialueita, muodostettava mitä läheisin liitto niiden kanssa ja vietävä proletaarinen maailmanvallankumous päätökseen.

Mutta NKP:n johtajat pitävät itse asiassa sosialismin voittoa yhdessä tai useammassa maassa proletaarisen maailmanvallankumouksen loppuna. He haluavat alistaa kansallisen vapaustaistelun päälinjansa - rauhanomaisen rinnakkainolon - ja maansa kansallisten etujen palvelukseen.

Kun Stalin taisteli vuonna 1925 trotskilaisia ja zinovjevilaisiä likvidaattoreita vastaan hän huomautti, että yksi likvidaattoruuden vaarallisista ominaisuuksista oli:

"... epäusko kansainväliseen proletaariseen maailmanvallankumoukseen, epäusko sen voittoon; skeptinen suhde siirtomaiden ja riippuvaisten maiden vapausliikkeeseen.

... se, ettei ymmärretä sitä internationalismin alkeellista

vaatimusta, jonka mukaan sosialismin voitto yhdessä maassa ei ole itsetarkoitus, vaan keino vallankumouksen kehittämiseksi ja tukemiseksi muissa maissa." (Sama, s. 169)

Hän lisäsi:

"Tämä on nationalismin ja rappeutumisen tie, proletaarisen kansainvälisen politiikan täydellisen lopettamisen tie, sillä tämän taudin riivaamat ihmiset eivät pidä maatamme maailman vallankumouksellisen liikkeen osana, vaan tämän liikkeen alkuna ja lopuna ja ovat sitä mieltä, että kaikkien muiden maiden edut on uhrattava maamme etujen hyväksi. (Sama, s. 169-70.)

Stalin kuvasi likvidaattoreiden ajattelua:

"Pitäisikö tukea Kiinan vapausliikettä? Mutta miksi ihmeessä? Eikö se olisi vaarallista? Eiköhän meidän ole viisaampaa yhdessä muiden 'edistyneiden' suurvaltain kanssa haankea 'vaikutusalueita' Kiinassa ja kahmaista Kiinalta yhtä ja toista itsellemme; se olisi sekä hyödyllistä että vaaratonta..." (Sama, s. 170)

Hän sanoi lopuksi:

"Tällaista onseuden tyyppin nationalistinen mieliala, joka pyrkii likvidoimaan Lokakuun vallankumouksen ulkopoliittikan ja viljelee rappeutumisen aineksia." (Sama, s. 170)

NKP:n nykyiset johtajat ovat menneet pidemmälle kuin vanhat likvidaattorit. Oveluudellaan ylvästellen he ryhtyvät siihen, mikä on sekä 'hyödyllistä että vaaratonta'. Peläten kuollakseen riitoja imperialististen maiden kanssa he ovat päättäneet vastustaa kansallista vapausliikettä. Ajatus kahden supervallan vaikutuspiireistä kautta maailman on hurmannut heidät.

Stalinin varoittava esimerkki likvidaattoreista on selkeä kuvaus NKP:n nykyisistä johtajista. Likvidaattoreiden jalanjälkiä seuraten he ovat tehneet lopun Lokakuun vallankumouksen ulkopoliittikasta ja astuneet nationalismin ja rappeutumisen tielle.

Stalin varoitti: "On selvää, että vain johdonmukaisen internationalismin pohjalla, vain Lokakuun vallankumouksen ulkopoliittikan pohjalla voi ensimmäisenä voittanut maa säilyttää merkityksensä maailman vallankumousliikkeen lipunkantajana, että pienimmätkin vastustuksen ja nationalismin merkit ulkopoliittikassa osoittavat ensimmäisenä voittaneelle maalle eristymisen ja häviön tietä." (Sama, s. 171)

Tällä Stalinin esittämällä varoituksella on vakava käytännöllinen merkitys NKP:n nykyisille johtajille.

ESIMERKKI SOSIAALISHOVINISMISTA

Samalla tavoin proletaarisen internationalismin mukaisesti imperialististen maiden proletariaatin ja kommunistien on tuettava aktiivisesti sekä sorrettujen kansojen oikeutta itsenäisyyteen että niiden vapaustaisteluja. Sorrettujen kansojen tukemana imperialististen maiden proletariaatti pystyy paremmin viemään valankumouksensa voittoon.

Lenin osui naulankantaan sanoessaan:

"Kehittyneiden maiden vallankumousliike olisi todellisuudessa vain pelkkää petosta, ellei taistelussa pääomaa vastaan yhdistettäisi mitä täydellisimmän ja kiinteimmän työväki Euroopassa ja Amerikassa ja tämän pääoman sortamat sadat ja sadat miljoonat 'siirtomaa' orjat." (Lenin, Valitut teokset, 2. osa, s. 472-473. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova)

Kuitenkin eräät itseään marxilais-leniniläisiksi kutsuvat hylkäävät tämän marxismi-leninisin peruseriaatteen. Ranskan Kommunistisen Puolueen johtajat ovat tässä suhteessa tyypillinen esimerkki. Jo kauan sitten RKP:n johtajat ovat luopuneet amerikkalaisen imperialismin vastaisesta taistelusta ja kieltäytyneet lujasta taistelusta poliittisella, taloudellisella ja sotilaallisella alueella Ranskassa vallitsevaa USA:n imperialistista valvontaa ja rajoituksia vastaan. He ovat luovuttaneet De Gaulle'n kaltaisille ihmisille Yhdysvaltain vastaisen taistelulipun, käyttäneet erilaisia juonia ja tekosyitä puolustaakseen imperialistien siirtomaa-etuja, kieltäytyneet tukemasta ja tosiasiallisesti vastustaneet kansallisia vapausliikkeitä Ranskan siirtomaissa ja vastustaneet varsinkin kansallisia vallankumouksellisia sotia: he ovat vajonneet shovinisin suohon.

Lenin sanoi:

"Eurooppalaiset unohtavat usein, että siirtomaakansatkin ovat kansakuntia, tämän unohtamisen suvaitseminen on shovinisin suvaitsemista." (Lenin, Kootut teokset, 23. osa, s. 250. International Publishers, New York 1942) Kuitenkin toveri Thorez'n edustama Ranskan Kommunistisen Puolueen johto on suvainnut tämän unohtamisen, ja jopa pitänyt Ranskan siirtomaiden kansoja "ranskalaistuneina", kieltäytynyt tunnustamasta niiden oikeutta kansalliseen itsenäisyyteen Ranskasta eronneina ja tukenut julkisesti ranskalaisten imperialistien ajamaa "kansallisen yhtenäistämisen" politiikkaa.

Runsaan kymmenen viime vuoden aikana Ranskan kommunistisen puolueen johtajat ovat noudattaneet ranskalaisten imperia-

listien siirtomaapolitiikkaa ja palvelleet ranskalaista monopolipääomaa.

Vuonna 1946, jolloin Ranskan vallassaolevat monopolikapitalistit tekivät uuskolonialistisen tempun ehdottamalla Ranskan Unionin muodostamista, seurasivat he perässä ja julistivat, että "olemme aina pitäneet Ranskan Unionia vapaiden kansojen vapaana unionina" ja että "tämä unioni sallii Ranskaan liitettyjen merentakaisien kansojen ja Ranskan välisten suhteiden uudelleenjärjestelyn". Vuonna 1958 Ranskan Unionin romahtaessa ja Ranskan hallituksen ehdottaessa ranskalaisen yhteisön perustamista siirtomaajärjestelmän säilyttämiseksi, RKP:n johtajat seurasivat taaskin perässä ja julistivat: "Uskomme, että aidon yhteisön luominen on oleva myönteinen tapahtuma."

Kaiken lisäksi, vastustaessaan Ranskan siirtomaakansojen vaatimusta kansallisesta itsenäisyydestä, RKP:n johtajat ovat yrittäneet pelotella niitä sanoen: "Jokainen yritys irtautua Ranskan Unionista johtaa vain imperialismin vahvistumiseen: vaikka itsenäisyys voidaankin saavuttaa, se on oleva väli aikaista, nimelistä ja pettävää." He esittivät avoimesti: "Kysymys on siitä, onko tämä jo väistämätön itsenäisyys oleva Ranskan kanssa vai ilman Ranskaa ja Ranskaa vastaan. Maamme etu vaatii, että tämä itsenäisyys olisi Ranskan kanssa."

Algerian kysymyksessä RKP:n johtajien shovinistinen kanta on vieläkin selvempi. Viime aikoina he ovat koettaneet puolustautua väittämällä, että he ovat kauan sitten tunnustaneet Algerian kansan oikean vaatimuksen vapaudesta". Mutta millaisia ovat tosiasiat?

Pitkän aikaa RKP:n johtajat kieltäytyivät tunnustamasta Algerian oikeutta kansalliseen itsenäisyyteen; he seurasivat ranskalaisia monopolikapitalisteja selitellen, että "Algeria on erottamaton osa Ranskaa" ja että "Ranskan olisi oltava suuri afrikkalainen valta nyt ja vastaisuudessa". Thorez ja kumppanit huolehtivat eniten siitä, että Algeria voisi hankkia Ranskalle vuosittain "miljoonapäisen lammaslauman" sen "tihan putteen" ratkaisemiseksi ja suuret määrät vehnää "viljavajauksemme korvaamiseksi".

Todella kiihkeää shovinismia RKP:n johtajilta! Osoittavatko he hiventäkään proletaarista internationalismia? Onko heissä mitään proletaarista vallankumouksellisuutta? Omaksumalla tämän shovinistisen kannan he ovat pettäneet kansainvälisen proletariaatin, Ranskan proletariaatin ja Ranskan kansan todelliset edut.

ROTUTEORIAA JA KELTAISEN VAARAN TEORIAA VASTAAN

Käytettyään loppuun kaikki ihmeitätekevät aseensa kansallisen vapausliikkeen vastustamiseksi NKP:n johtajat ovat joutuneet turvautumaan kaikkein taantumuksellisimpaan imperialistiseen teoriaan, rasismiin. Heidän mielestään se, että KKP tukee päättäväisesti kansallista vapausliikettä, on "rodullisten ja maantieteellisten raja-aitojen luomista", "luokka-asenteen korvaamista rotuasenteella" ja "Aasian ja Afrikan kansojen kansallisten ja vieläpä rodullisten ennakkoluulojen hyväksikäyttämistä".

Ellei marxismi-leninismiä olisi olemassa, moiset valheet kenties voisivat pettää ihmisiä. Pahaksi onnekseen näiden valheidten sepittelijät elävät väärällä aikakaudella. Marxismi-leninismi on jo löytänyt tien syvälle ihmisten tietoisuuteen. Kuten Stalin aivan oikein huomautti, leninismi "mursi valkoisten ja mustien välisen, eurooppalaisten ja aasialaisten välisen, imperialismiin 'sivistyneiden' ja 'sivistymättömien' orjien välisen muurin". (Stalin, Teokset, 6. osa, s. 144)

NKP:n johtajien on turha yrittää rakentaa uudelleen tätä rasismin muuria.

Perimmiltään kansallisuuskysymys nykyään koskee luokkataistelua ja anti-imperialistista taistelua. Tänäpäin kaikkien rotujen - valkoisen, mustan, keltaisen tai ruskean - työläiset, talonpojat, vallankumouksellinen sivistyneistö, anti-imperialistiset ja isänmaalliset porvarilliset ainekset sekä muut isänmaalliset ja anti-imperialistiset valistuneet ihmiset ovat muodostaneet laajan yhteisrintaman Yhdysvaltain johtamia imperialisteja ja heidän lakeijoitaan vastaan. Tämä yhteisrintama laajenee ja vahvistuu koko ajan. Eikä silloin ole kysymys siitä, asetutaanko valkoisten vai värillisten puolelle, vaan siitä, asetutaanko sorrettujen kansojen ja kansakuntien vai imperialistien ja pienen taantumuksellisten joukon puolelle.

Marxilais-leniniläisen luokkakannan mukaan sorrettujen kansakuntien on vedettävä selvä demarkaatiolinja itsensä sekä imperialistien ja kolonialistien välille. Tämän linjan himmentäminen edustaa imperialismia ja kolonialismia palvelevaa shovinistista käsitystä.

Lenin sanoi:

"Juuri tämän vuoksi sosiaalidemokraattien ohjelmassa on tehtävä selvä ero sorrettujen ja sortavien kansakuntien kesken; sen kesken, mikä on imperialismiin sisäin olemus. Tämän eron tekemistä sosiaalishovinistit ja Kautsky vilpillisesti välttävät." (Lenin,

Valitut teokset, 5. osa, s. 284. New York)

Väittämällä, että Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansojen yhtenäisyys anti-imperialistisessa taistelussa "pohjautuu maantieteellisiin ja rodullisiin periaatteisiin" NKP:n johtajat ovat asettuneet selvästi sosiaalishovinistien ja Kautskyn rinnalle.

Tarjotessaan "rasismin teoriaansa", sanomalla kansallista vapausliikettä Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa värikkäiden liikkeeksi valkoisia vastaan, on NKP:n johtajien tarkoituksena synnyttää rotuennakkoluuloja Euroopan ja Pohjois-Amerikan valkoisissa, suunnata maailman kansojen huomio pois imperialismin vastaisesta taistelusta ja kansainvälisen työväenliikkeen huomio pois revisionismin vastaisesta taistelusta.

NKP:n johtajat ovat nostaneet suuren hälyn "keltaisesta vaarasta" ja "Tšingis-kaanin välittömästä uhasta". Se ei ole edes kuomomisen arvoista. Emme aio tässä kirjoituksessa kommentoida Tšingis-kaanin historiallista merkitystä, emmekä Mongolian, Venäjän ja Kiinan kehittymistä ja niiden muodostumista valtioiksi. Muistuttaisimme vain NKP:n johtajia siitä, että olisi parempi silmällä ensin historianläksyt ja vasta sen jälkeen seipitellä tarinoita. Tšingis-kaani oli Mongolian kaani ja hänen aikanaan mongolialaiset hyökkäsivät Pohjois- ja Luoteis-Kiinaan v. 1215 ja Venäjälle v. 1223. Tšingis-kaanin kuoleman jälkeen hänen seuraajansa valloittivat Venäjän v. 1240, ja 39 vuotta myöhemmin, v. 1279, he valloittivat koko Kiinan.

Lu Hsun, tunnettu kiinalainen kirjailija, mainitsee Tšingis-kaanin erässä v. 1934 kirjoittamassaan artikkelissa. Panemme sen mukaan lähdeaineistoksi, koska se saattaa olla teille hyödyksi.

Hän kirjoitti: "20-vuotiaana nuorena miehenä olin kuullut, että Tšingis-kaani 'mme' oli valloittanut Euroopan ja aloittanut historia 'mme' loisteliaimman kauden. Vasta 25-vuotiaana sain selvillä, että tämä ns. historia 'mme' loisteliaimman aika olikin silloin, kun mongolialaiset valloittivat Kiinan ja meistä tuli orjia. Ja vasta viime elokuussa, kun luin huvikseni kolme kirjaa Mongolian historiasta minulle selvisi, että mongolialaisten Venäjän valloitus ja hyökkäys Unkariin ja Itävaltaan tapahtuivatkin ennen Kiinan valloitusta, ja siten Euroopan valloittanut Tšingis-kaani ei ollutkaan vielä meidän kaanimme. Venäläiset orjuutettiin ennen meitä ja kaiketikin juuri heidän pitäisi voida sanoa: Kun Tšingis-kaanimme valloitti Kiinan, hän aloitti historiamme loisteliaimman kauden." (Lu Hsun, Kootut teokset, kiinankielinen laitos, 6. osa, s. 109)

Jokainen vähänkin uuden ajan maailmanhistoriaa tunteva tietää, että "teoria keltaisesta vaarasta", josta NKP:n johto on pi-

tänyt niin suurta melua, on perua Saksan keisari Wilhelm II:lta. Puoli vuosisataa sitten Wilhelm II esitti uskovansa keltaiseen vaaraan.

Levittäessään keltaisen vaaran teoriaansa Saksan keisarin tarkoituksena oli edesauttaa Kiinan jakoa, hyökätä Aasiaan ja kivistä vallankumous siellä sekä suunnata siten Euroopan kansojen huomio vallankumouksesta keltaiseen vaaraan jahmätä siten omat imperialistisen maailmansodan aktiiviset valmistelunsa ja oikeensa maailmanvaltiuden saavuttamiseksi.

Kun Wilhelm II levitti tätä "keltaisen vaaran teoriaansa", Euroopan porvaristo oli syvässä rappiotilassa ja äärimmäisen taantumuksellista. Demokraattinen vallankumous levisi Kiinaan, Turkkiin ja Persiaan ja niiden vaikutus alkoi ulottua Intiaan vuoden 1905 Venäjän vallankumouksen aikoihin. Tuolloin Lenin esitti kuuluisan huomautuksensa "takapajuisesta Euroopasta ja edistyneestä Aasiasta".

Wilhelm oli mahtava omana aikanaan. Mutta todellisuudessa hän osoittautui vain "aurinkoon eksyneeksi lumiukoksi". Varsin lyhyessä ajassa tämä taantumuksellinen päämies katosi julkisuudesta teorioineen. Suuri Lenin ja hänen loistavat oppinsa elävät ikuisesti.

50 vuotta on kulunut; imperialismi Länsi-Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa on rappeutunut ja taantunut ja sen päivät ovat luetut. Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa pauhaava vallankumouksellinen myrsky on kasvanut monta kertaa voimakkaammaksi kuin Leninin aikana. On tuskin uskottavaa, että tänään vielä on ihmisiä, jotka haluavat astua Wilhelm II:n kenkiin. Se on todella historian pilkkaamista.

VANHAN REVISIONISMIN HENKIINHERÄTTÄMINEN UUDESSA MUODOSSA

NKP:n johdon politiikka siirtomaiden kansallisuuskysymyksessä on II Internationaalien vararikkopolitiikkaa. Ainoa ero on, että jälkimmäiset palvelivat imperialistien vanhaa kolonialismia, kun taas nykyiset revisionistit palvelevat uskolonialismia.

Vanhat revisionistit lauloivat vanhojen kolonialistien lauluja, ja Hrushtshev laulaa uskolonialistien lauluja.

Bernsteinin ja Kautskyn johtamat II Internationaalien sankarit olivat imperialistien vanhan siirtomaavallan puolustajia. He esittivät avoimesti, että siirtomaavalta oli edistyksellistä, että se "toi korkean sivistyksen" siirtomaille ja "kehitti tuotantovoimia

niissä". He jopa väittivät, että "siirtomaiden lakkauttaminen merkitsisi barbarismia".

Tässä suhteessa Hrushtshev eroaa jonkin verran vanhoista revisionisteista. Hän on kyllin rohkea tuomitakseen vanhan siirtomaajärjestelmän.

Miksi Hrushtshev on näin rohkea? Siksi, että imperialistit ovat muuttaneet menetelmiään.

Toisen maailmansodan jälkeen sosialistisen vallankumouksen ja kansallisen vapaustaistelun noustua imperialistien oli pakko tunnustaa, että "jos länsi olisi yrittänyt säilyttää kolonialismin muodot entisellään, se olisi tehnyt rajun vallankumouksen ja tappion väistämättömäksi". Vanhat kolonialistisen vallan muodot "päinvastoin... osoittautuvat todennäköisesti 'märkiviksi haavoiksi', jotka tuhoavat kansakunnan elämän sekä taloudellisen ja moraalisen voiman". Siten kävi välttämättömäksi muuttaa menetelmiä ja harjoittaa uuskolonialismia.

Siksi uuskolonialistien lauluja laulava Hrushtshevkin esittelee teoriaa "kolonialismin hävittämisestä" uuskolonialismin peittelemiseksi. Kaiken lisäksi hän yrittää taivuttaa sorretut kansat hyväksymään tämän uuskolonialismin. Hän levittää aktiivisesti käsitystä, jonka mukaan "rauhanomainen rinnakkainolo" sorrettujen kansakuntien ja sivistyneen imperialismien välillä saa "kansantalouden ja tuotantovoimat kasvamaan ripeästi", "mahdollistaa sorretuissa maissa kotimaanmarkkinoiden "muuttumisen verrattomasti suuremmaksi" ja "tarjoaa raaka-aineita, erilaisia tuotteita ja tavaroita, joita teollisesti kehittyneiden maiden talous tarvitsee, ja samalla nostaa huomattavan korkealle kehittyneiden kapitalistimaiden asukkaiden elintasoa".

Eikä Hrushtshev ole unohtanut kerätä erinäisiä kuluneita aseita II Internationaaliin revisionistien asevarastostakaan.

Tässä eräitä esimerkkejä.

Vanhat revisionistit vastustivat kansallisia vapaus sotia ja olivat sitä mieltä, että kansallisuuskysymys "voidaan ratkaista kansainvälisin sopimuksin" ja "edistymällä kaikin puolin rauhan asiassa". Hrushtshev on omaksunut II Internationaalin revisionistien linjan; hän puhuu "siirtomaajärjestelmän hiljaisista hautajaisista".

Vanhat revisionistit parjasivat vallankumouksellisia marxilaisia siitä, että "bolševismi on sisimmältään sosialismin sotainen laji" ja että "Kommunistinen Internationaali ylläpitää illuusiota, että työläisten vapaus voidaan saavuttaa voitollisen Puna-armeijan pistinten avulla ja että uusi maailmansota on välttämätön

maailmanvallankumouksen vuoksi". He levittivät myös tarinaa, jonka mukaan tämä asenne oli luonut "uuden maailmansodan vaaran". Kieli, jota Hrushtshev tänään käyttää parjatessaan Kiinan Kommunistista Puoluetta ja muita marxilais-leniniläisiä veljespuolueita, on täsmälleen samaa, jota vanhat revisionistit käyttivät parjatessaan bolshevikkeja. On vaikeaa havaita mitään eroa.

Uuskolonialismia auttaessaan Hrushtshev ei ole rahtuakaan huonompi kuin vanhat revisionistit auttaessaan vanhaa kolonialismia.

Lenin osoitti, miten imperialistien politiikka aiheutti kansainvälisen työväenliikkeen jakautumisen kahtia, vallankumouksellisiin ja opportunisteihin. Vallankumouksellinen osa asettui sorrettujen kansakuntien puolelle ja vastusti imperialisteja ja kolonialisteja. Opportunistinen osa eli imperialistien ja kolonialistien siirto- ja puolisiirtomaiden kansoilta riistämien voittojen murusilla. Se oli imperialistien ja kolonialistien puolella ja vastusti sorrettujen kansakuntien taistelua vapauden puolesta.

Samanlainen Leninin kuvaama kansainvälisen työväenliikkeen jakautuminen vallankumouksellisiin ja opportunisteihin on nyt tapahtumassa, ei vain kapitalististen maiden työväenliikkeessä, vaan myös sosialistisissa maissa, missä proletariaatti käyttää valtiovaltaa.

Historian kokemukset osoittavat, että jos kansallinen vapausliike aikoo saavuttaa täydellisen voiton, sen on muodostettava kiinteä liitto vallankumouksellisen työväenliikkeen kanssa, tehtävä selvä ero imperialisteja ja kolonialisteja palvelevien revisionistien kanssa ja kitkettävä perinjuurin niiden vaikutus.

Historian kokemukset osoittavat, että jos kapitalististen maiden työväenliike Länsi-Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa aikoo saavuttaa täydellisen voiton, niin sen on muodostettava läheinen liitto Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan kansallisen vapausliikkeen kanssa, vedettävä selvä demarkaatiolinja itsensä ja revisionistien välille ja kitkettävä perinjuurin niiden vaikutus.

Revisionistit ovat kansainvälisen työväenliikkeen riveihin piiloutuneita imperialismin asiamiehiä. Lenin sanoi: "...taistelu imperialismia vastaan on petosta ja huijausta, ellei se liity erottamattomasti taisteluun opportunistia vastaan." (Lenin, Valitut teokset, I nide, 2. osa, s. 566. Moskova) Siten on selvää, että nykyisen imperialismin ja vanhan ja uuden kolonialismin vastaisen taistelun on liityttävä taisteluun uuskolonialismin puolustajia vastaan.

Miten kiihkeästi imperialistit salaavatkaan aikeitaan ja pitä-

vätkään kiirettä, ja miten kiihkeästi hyvänsä heidän puolustajansa puhdistavat ja auttavat uuskolonialismia, imperialismia ja kolonialismia eivät voi välttää tuhoa. Kansallisen vapautustalun voitto on väistämätön. Ennemmin tai myöhemmin uuskolonialistien puolustajat joutuvat vararikkoon.

**MAAILMAN TYÖLÄISET JA SORRETUT KANSAKUNNAT,
LIITTYKÄÄ YHTEEN!**

V KOMMENTTI:

Kaksi eri linjaa sodan ja rauhan kysymyksissä

Koko maailma käy keskustelua sodan ja rauhan kysymyksestä. Rikollinen imperialistinen järjestelmä on aiheuttanut maailman kansoille lukuisia sotia, mm. kaksi tuhoisaa maailmansotaa. Imperialismin aloittamat sodat ovat aiheuttaneet raskaita kärsimyksiä ihmisille, mutta myös opettaneet heitä.

Toisen maailmansodan jälkeenkansat ovat kaikkialla voimallisesti vaatineet maailmanrauhaa. Yhä useammat kansat ovat ymmärtäneet, että maailmanrauhan puolustamiseksi on aivan välttämätöntä taistella imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan.

Marxilais-leniniläisten velvollisuutena kautta maailman on vaalia kansan rauhantahtoa ja seistä maailmanrauhan puolesta käytävän taistelun eturivissä. Heidän velvollisuutenaan on taistella imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan, paljastaa imperialistien petokset ja tehdä tyhjiksi heidän sotasuunnitelmansa. Heidän velvollisuutenaan on yalistaa kansoja, kohottaa niiden poliittista tietoisuutta ja ohjata maailmanrauhan puolesta käytävää taistelua oikeaan suuntaan.

Marxilais-leniniläisten västakohtana nykyajan revisionistit

auttavat imperialisteja pettämään kansoja. He kääntävät kansojen huomion toisaalle, heikentävät ja horjuttavat niiden imperialismin vastaista taistelua ja peittelevät imperialismin sotaisaa luonnetta siten tyydyttäen imperialistisen politiikan tarpeita.

Marxilais-leniniläinen linja sodan ja rauhan kysymyksessä on täysin vastakkainen revisionistiselle linjalle.

Marxilais-leniniläinen linja on oikea linja, joka vie maailmanrauhaan. Se on linja, jota kaikki marxilais-leniniläiset puolueet, myös Kiinan Kommunistinen Puolue ja kaikki marxilais-leniniläiset puoltavat johdonmukaisesti.

Revisionistinen linja on virheellinen linja, joka on omiaan lisäämään uuden maailmansodan vaaraa. Se on NKP:n johtajien 20. edustajakokouksen jäkeen vähitellen kehrittelemä linja.

Sodan ja rauhan kysymyksestä on NKP:n Keskuskomitean avoimessa kirjeessä ja NKP:n johtajien lukuisissa lausunnoissa parjattu kiinalaisia kommunisteja monin valhein. Nämä valheet eivät voi kuitenkaan salata erimielisyyksien todellista sisältöä.

Seuraavassa analysoimme marxilais-leniniläisten ja nykyajan revisionistien pääasiallisia erimielisyyksiä sodan ja rauhan kysymyksessä.

HISTORIAN OPETUKSET

Siitä lähtien kun kapitalismi kehittyi imperialismiksi sodan ja rauhan kysymys on ollut elintärkeä kysymys marxismi-leninismin ja revisionismin välisessä taistelussa.

Imperialismi on nykyisin sotien alkulähde. Imperialistit käyttävät vuorotellen joko petollista rauhanpolitiikkaa tai sotapolitiikkaa. He peittelevät usein rikollisia hyökkäyksiään ja sodan valmistelujaan valbeilla rauhasta.

Lenin ja Stalin kehoittivat kaikkien maitten kansoja käymään uupumatonta kamppailua imperialistien rauhanpetoksia vastaan.

Lenin sanoi, että imperialistiset hallitukset "ovat puhuvinaan rauhan ja oikeuden puolesta, mutta käyvät itse asiassa ahneita ryöstösotia". (Lenin, Valitut teokset, II nide, 1. osa, s. 332. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1952)

Stalin sanoi, että "mitä tulee itse imperialistien politiikkaan niin pasifismiin suostuessaan heillä on vain yksi tarkoitusperä: joukkojen pettäminen helisevillä korulauseilla rauhasta valmistel-

lakseen uutta sotaa". (Stalin, Teokset, 6. osa, s. 297. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1953) Hän sanoi myös:

"Monet luulevat, että imperialistinen pasifismi on rauhan välikappale. Sen on kerrassaan väärä luulo. Imperialistinen pasifismi on sodan valmistelun välikappale ja tämän valmistelun peittämistä farisealaisilla fraaseilla rauhasta. Ilman tätä pasifismia ja sen välikappaletta, Kansainliittoa, on sotien valmistelu nykyisissä oloissa mahdotonta." (Sama, 11. osa, ss. 219-220)

Leninin ja Stalinin vastakohtana II Internationaalien revisionistit työväenluokan luopiot autoivat imperialisteja pettämään kansaa. He ryhtyivät imperialistien rikoskumppaneiksi aloittamalla yhdessä näiden kanssa kaksi maailmansotaa.

Ennen ensimmäistä maailmansotaa Bernsteinin ja Kautskyn kaltaiset revisionistit pyrkivät lamaanuttamaan kansan vallankumouksellisen taistelutahdon ja salaamaan imperialistiset maailman sotaa koskeneet suunnitelmat puhumalla tekopyhästi rauhasta.

Kun ensimmäinen maailmansota oli syttymässä he pudottivat nopeasti rauhannaamionsa ja asettuivat imperialististen hallitusten puolelle. He kannattivat imperialistista sotaa maailman uudelleen jakamiseksi, äänestivät parlamentissa sotilasmäärärahojen puolesta ja yllyttivät omien maidensa työväenluokan sotaan tappaamaan luokkaveljiään muissa maissa tekopyhän "synnyinmaan puolustamisen" tunnuksen alla.

Kun imperialistien omat edut vaativat aselepoa, niin Kautskyn kaltaiset revisionistit tekivät kaikkensa vastustaakseen vallankumousta lepperellen: "Mikään ei tekisi minua onnellisemmaksi kuin 'elää ja antaa elää' -periaatteeseen pohjautuva sovintorauha."¹⁾

Ensimmäisen maailmansodan jälkeen luopio Kautskystä ja hänen seuraajistaan tuli entistä röyhkeämpiä imperialistien rauhanpetosten puolestapuhujia.

Toisen Internationaalien revisionistit levittivät kokonaista valheiden sarjaa sodan ja rauhan kysymyksestä.

1. He kaunistelivat imperialismia ja pyrkivät kääntämään kansojen mielet pois imperialismiin vastaisesta taistelusta. Kautsky sanoi: "... imperialistit vaarantavat maailmanrauhaa vähän, suuremman vaaran näyttävät muodostavan idässä vallitsevat kansalliset pyrkimykset ja erilaiset diktatuurit."²⁾ Siten ihmisille uskoteltiin, että sodan syynä ei ollutkaan imperialismi, vaan idän sorretut kansakunnat ja Neuvostoliitto, rauhan suuri turva.

2. He autoivat imperialisteja salailemaan sodan vaaran ja

heikensivät kansojen taistelutahtoa. Kautsky sanoi vuonna 1928: "Jos tänään puhutte jatkuvasti suureen ääneen imperialistisen sodan vaaroista, niin te noiaudutte perinteelliseen kaavaan ettekä nykyisiin olosuhteisiin." ³⁾ Hänen kaltaisensa vanhat revisionistit selittelivät, että ne jotka uskovat imperialististen sotien välttämättömyyteen "ovat omaksuneet fatalistisen historiankäsityksen". ⁴⁾

3. He pelottelivat kansaa käsityksellä, että sota tuhoaisi ihmiskunnan. Kautsky sanoi: "...seuraava sota tekee lopun siviilisaatiosta ja ainakin Euroopassa se jättää jälkeensä pelkästään savuavia raunioita ja mätäneviä ruumiita." ⁵⁾ Nämä vanhat revisionistit sanoivat: "Viime sota saattoi koko maailman katastrofin partaalle; seuraava sota tuhoaisi kaiken täydellisesti. Pelkkä uuden sodan valmistelu saattaisi maailman perikatoon." ⁶⁾

4. He eivät tehneet mitään eroa oikeutettujen ja epäoikeutettujen sotien välillä ja tuomitsivat vallankumouksen. Kautsky sanoi vuonna 1914:

"...nykyään ei ole olemassa sotaa, joka ei olisi onnettomuus kansakunnille yleensä ja proletaareille erityisesti. Me keskustelimme keinoista, joilla voisimme ehkäistä uhkaavan sodan, emme siitä mitkä sodat ovat hyödyllisiä ja mitkä vahingollisia." ⁷⁾

Hän sanoi myös:

"Pysyväisen rauhan kaipuu elähdyttää yhä enemmän sivistyneitten kansakuntien enemmistöä. Tämä kaipuu työntää tilapäisesti taustalle aikamme olennaisesti tärkeimmän ongelman..." ⁸⁾

5. He levittivät teoriaa, jonka mukaan aseet ratkaisevat kaiken, ja vastustivat vallankumouksellista aseellista taistelua. Kautsky sanoi:

"Tulevat vallankumoukselliset taistelut käydään yhä harvemmin asein siksi, että nykyaikaisten armeijoiden aseistus on niin ylivoimainen verrattuna 'siviilien' aseisiin että kaikki vastarinta on toivotonta alusta lähtien." ⁹⁾

6. He levittivät mielettöntä teoriaa, jonka mukaan maailmanrauha voidaan turvata ja kansakuntien tasa-arvoisuus saavuttaa aseistariisunnan avulla. Bernstein sanoi:

"Rauha maassa ja ihmisillä hyvä tahto! Meidän ei pitäisi pyssähtyä tai levätä, meidän täytyy huolehtia ihmiskunnan esteettömmästä etenemisestä kohti kaikkien etujen mukaista hyvinvointia, kohti kansakuntien tasa-arvoisuutta kansainvälisten sopimusten ja aseistariisunnan avulla." ¹⁰⁾

7. He levittivät virheellistä väittämää, jonka mukaan aseistariisunnan avulla säästävät rahat voidaan käyttää takapajuisten maiden

auttamiseen. Kautsky sanoi:

"...mitä vähemmän Länsi-Euroopassa käytetään varoja sotilasmenoihin, sitä enemmän voidaan rakentaa rautateitä Kiinaan, Persiaan, Turkkiin, Etelä-Amerikkaan jne. Tällaiset yleiset työkohteet ovat paljon tehokkaampi keino edistää teollista kehitystä kuin panssarilaivojen rakentaminen."⁽¹¹⁾

8. He esittivät ehdotuksia imperialistien "rauhanstrategiaksi". Kautsky sanoi:

"Sivistyneen Euroopan kansakunnat (ja samoin amerikkalaiset) voivat turvata rauhan Lähi- ja Kaukoidässä taloudellisten ja henkisten resurssien avulla paljon tehokkaammin kuin panssarilaivojen ja lentokoneitten avulla."⁽¹²⁾

9. He ylistivät Kansainliittoa, joka oli imperialistien valvonassa. Kautsky sanoi:

"Kansainliiton olemassaolo jo sinänsä on suuri saavutus rauhan asian puolesta. Se edustaa rauhaa tavalla, jollaista mikään muu instituutio ei voi tarjota."⁽¹³⁾

10. He levittivät illuusiota, jonka mukaan USA:n imperialismin voitaisiin luottaa maailmanrauhaa puolustettaessa. Kautsky sanoi:

"Tänään Yhdysvallat on maailman voimakkain valtio ja Kansainliitosta tulee vastustamaton niin pian kuin USA työskentelee siellä sodan ehkäisemiseksi."⁽¹⁴⁾

Lenin paljasti säälimättömästi Kautskyn ja hänen kaltaistensa inhottavat piirteet. Hän huomautti, että II Internationaalin revisionistien pasifistiset fraasit olivat paljastuneet vain "kansojen rauhoittamiseksi, keinoksi jolla tehdään hallituksille helpommaksi pitää joukkoja kuuliaisina jatkuvassa imperialistisessa lahtauksessa". (Lenin, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 23. osa, s. 224. Moskova)

"Kaikkien tärkeintä tässä kaikessa on se, että sosialidemokratia on päätekijä, joka levittää imperialistista pasifismia työväenluokkaan - siis se on kapitalismin tärkein tuki työväenluokassa uusia sotia ja interventioita valmisteltaessa." (Stalin, Teokset, 11 osa, s. 210)

Toveri Hrushtshevin sodan ja rauhan kysymyksestä esittämien lausuntojen pääkohdittainkin vertailu Bernsteinin, Kautskyn ym. lausuntoihin osoittaa, ettei hänen käsityksissään ole mitään uutta, vaan ne ovat pelkkää II Internationaalin revisionismin toisintoa.

Elintärkeästi ihmiskunnan kohtaloa koskettavassa sodan ja rauhan kysymyksessä Hrushtshev seuraa Bernsteinin ja Kautskyn

jalanjalkiä. Kuten historia osoittaa, se on maailmanrauhalle äärimmäisen vaarallinen tie.

Jotta maailmanrauhaa puolustettaisiin tehokkaalla tavalla ja estettäisiin uusi maailmansota on koko maailman marxilais-leniniläisten ja rauhantahtoisten kansojen hylättävä Hrushtshevin virheellinen linja ja vastustettava sitä.

SUURIN PETOS

Ei ole suurempaa valhetta kuin nimittää maailmanrauhan perivihollista rauhaarakastavaksi enkeliksi.

Toisesta maailmansodasta lähtien on USA:n imperialismi saksalaisten, italialaisten ja japanilaisten fasistien kenkiin astuen pyrkinyt luomaan laajan maailmanimperiumin, jollaista ei ennen ole tunnettu. USA:n imperialistien "globaalistrategian" tarkoituksena on ollut Yhdysvaltain ja sosialistisen leirin välisen vyöhykkeen alistaminen USA:n hallintaan, sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumousten kukistaminen, ja lopulta sosialististen maitten hävittäminen ja siten koko maailman herruus.

Toisen maailmansodan päättymisestä kuluneen 18 vuoden aikana toteuttaakseen kunnianhimoisen pyrkimyksensä maailmanherruudesta USA:n imperialistit ovat harjoittaneet hyökkäyssotia, vastavallankumouksellisia interventioita eri puolilla maailmaa ja valmistelleet aktiivisesti uutta maailmansotaa.

On ilmeistä, että imperialismi pysyy nykyisin sotien syynä ja että USA:n imperialismi on maailmanrauhan suurin uhka. Tämä on selvästi vahvistettu sekä vuoden 1957 että vuoden 1960 julkilausumassa.

Kuitenkin NKP:n johtajat ovat sitä mieltä, että USA:n imperialismiin pääedustajat rakastavat rauhaa. He sanovat, että USA:han on ilmestynyt "järkevä" ryhmä, joka kykenee arvioimaan mallillisesti tilanteen. Eisenhower ja Kennedy ovat tämän "järkevän" ryhmän edustajia.

Hrushtshev ylisti Eisenhoweria henkilöksi, joka "nauttii kansan luottamusta", joka "haluaa vilpittömästi rauhaa" ja "huolehtii rauhan turvaamisesta aivan kuin mekin".

Nyt Hrushtshev kehuu että Kennedy on vieläkin kelvollisempi kuin Eisenhower ottamaan vastuun maailmanrauhan säilyttämisestä. Hän osoitti "huolta rauhan turvaamisesta" ja on järkevää odottaa hänen "tuovan luotettavat edellytykset rauhanomaiselle e-

lämälle ja luovalle työlle maailmassa".

Hrushtshev uurastaa II Internationaalien revisionistien tavoin kertoakseen valheita imperialismista ja kaunistellakseen sitä.

NKP:n avoimessa kirjjeessä kysytään niiltä, jotka eivät nähin valheisiin usko: "Ajattelevatko he todellakin, että jokainen porvarillinen hallitus on kaikkea järkeä vailla kaikessa mitä se tekee?"

Ilmeisesti NKP:n johtajat eivät välitä yhtään marxismi-lenismin alkeista. Luokkayhteiskunnassa ei ole järkeä, joka voi olla luokkien yläpuolella. Proletariaatilla on proletaarinen järki ja porvaristolla porvarillinen järki. Järki tahtoo sanoa, että on muotoiltava luokkansa perusetujen mukaiset poliittiset päämäärät ja toimittava käytännössä luokkakantansa mukaisesti niiden saavuttamiseksi. Kennedyn ja hänen kaltaistensa järki on siinä, että he toimivat USA:n monopolipääoman perusetujen mukaisesti, ja se on imperialistista järkeä.

Aikana jolloin luokkien voimasuhteet kansainvälisesti ovat muuttumassa yhä epäsuotuisammiksi imperialismille ja USA:n hyökkäys- ja sotapolitiikka on kokemassa alituisia takaiskuja on amerikkalaisten imperialistien yhä useammin verhouduttava rauhan valepukuun.

On totta, että Kennedy kehittää melko taitavasti sanoja rauhas- ta ja käyttää taitavasti imperialismien rauhantaktiikkaa. Mutta Kennedyn sotapolitiikka ja petollinen rauhanpolitiikka yhdessä palvelevat USA:n imperialismien "globaalistrategiaa".

Kennedyn "rauhanstrategia" tähtää koko maailman yhdistämiseen "vapaitten kansakuntien maailmanyhteisöksi", joka perustuisi USA:n imperialistiseen "lakiin ja oikeuteen".

Kennedyn "rauhanstrategian" pääkohdat ovat:

USA:n uskolonialismin edistäminen Aasiassa, Afrikassa, ja latinalaisessa Amerikassa rauhanomaisin keinoin.

Tunkeutuminen muihin imperialistisiin ja kapitalistisiin maihin ja niiden hallitseminen rauhanomaisin keinoin.

Rauhanomaisin keinoin tapahtuva sosialististen maitten kannustaminen jugoslavalaiselle "rauhanomaisen muutoksen" tielle.

Maailman kansojen imperialismien vastaisen taistelun heikentäminen ja horjuttaminen rauhanomaisin keinoin.

Puhuessaan äskettäin Yhdistyneiden Kansakuntien yleiskokouksessa Kennedy ilmoitti röyhkeästi seuraavat ehdot rauhalle Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välillä:

1. Saksan Demokraattinen Tasavalta on yhdistettävä Länsi-Saksaan.

2. Sosialistisen Kuuban olemassaoloa ei saa sallia.

3. Itä-Euroopan sosialistisille maille on annettava "vapaa valinta", ts. kapitalismi on palautettava näihin maihin.

4. Sosialistiset maat eivät saa tukea sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja.

Imperialistien ja kolonialistien tavanomaisena taktiikkana on ollut päämääriensä saavuttaminen rauhanomaisin keinoin kaikilla, missä se vain on ollut mahdollista.

Taantumukselliset luokat turvautuvat aina kahteen taktiikkaan säilyttääkseen valtansa ja pyrkiessään laajentamaan etupiiriään. Toinen taktiikka on pappimaista petosta ja toinen teurastajan nujerrusta. Imperialistit käyttävät aina petoksellista rauhanpolitiikkaansa ja sotapolitiikkaansa vahvistamaan ja täydentämään toisiaan. USA:n monopolipääoman edustajan Kennedyn järki voi ilmetä vain siinä, että hän käyttää entistä ovelammin näitä kahta taktiikkaa.

Taantumuksellisten hallitsevien luokkien päätaktiikkana on aina väkivalta. "Rauhanstrategiaa" käytetään vain täydentävänä osana. Imperialistit käyttävät aina hyväksi voima-asemiaan lohkokseen vaikutuspiirejään. Kennedy on tehnyt sen hyvin selväksi. Hän on sanonut: "Lopuksi, ainoa keino rauhan turvaamiseksi on että olemme valmiina viimeiseen asti taistelemaan maanne puolesta- ja tarkoitamme todella sitä." Virkaanastumisestaan lähtien Kennedy on pyrkinyt harjoittamaan "joustavaa" politiikkaa. Se on vaatinut "monipuolisten sotavoimien" luomista ja voima-asemien kaikin puolista vahvistamista, jotta Yhdysvallat pystyisi käymään millaista sotaa tahansa; totaalista tai rajoitettua sotaa, ydinsotaa tai tavanomaista sotaa, suurempaa tai pienempää sotaa. Tämän Kennedyn mielettömän suunnitelman mukaisesti on parannettu USA:n aseistusta ja sotavalmiutta ennen näkemättömässä määrin. Katsokaamme seuraavia virallisten amerikkalaisten lähteiden julkaisemia tosiasioita:

1. USA:n hallituksen sotilasmenot ovat kasvaneet vuoden 1960 46 700 miljoonasta dollarista vuodeksi 1964 arvioituun 6 000, joka on suurin rauhanaikainen summa ja suurempi kuin Korean sodan aikana:

2. Kennedy on äskettäin ilmoittanut, että kuluneen runsaan kahden vuoden aikana USA:n strategisten valmiusjoukkojen ydinaseitten määrä on lisääntynyt 100 %:lla. Taisteluvalmiina olevien armeijan divisioonien lukumäärä on kasvanut 45 %:lla. Ilmakuljetuskoneiden hankinta kasvanut 175 %:lla. "Erityiset sissi- ja vastakapinallisjoukot" ovat viisinkertaistuneet.

3. USA:n strategisten kohteitten suunnitteluhenkilöstö on kar-
toittanut suunnitelmia Neuvostoliittoa ja muita sosialistisia maita
vastaan käytävää ydinsotaa varten. USA:n puolustusministeri Ro-
bert McNamara ilmoitti kongressissa vuoden alussa.

"... olemme koko tarkasteltavana olevana kautena päässeet
niin pitkälle, että pystymme hävittämään itse asiassa kaikki 'peh-
meät' (maanpäälliset) ja p' puolikovat' (puoliksi suojatut) kohteet
Neuvostoliitossa, suuren osan heidän täydellisesti suojatuista oh-
justukikohdistaan. Lisäksi pystymme käyttämään tai pitämään va-
rastossa tulevan varalle voimia kaupunki- ja teollisuusalueita vas-
taan."

Yhdysvallat on vahvistanut sosialistista leiriä vastaan suun-
nattujen ydinohjustukikohtien verkostoa ja vahvistanut ohjuksin
varustettujen ydinsukellusveneittensä sijoittelua ulkomailla.

Samaan aikaan USA:n komennossa olevat NATO:n joukot ovat
työntyneet tänä vuonna itään päin ja lähestyneet Saksan Demok-
raattisen Tasavallan ja Tšhekkoslovakian rajoja.

4. Kennedyn hallitus on vahvistanut sotilaallisia valmiustoi-
menpiteitään Aasiassa, latalalaisessa Amerikassa ja Afrikassa.
Se on ponnistellut lujasti laajentaakseen maa-, meri- ja ilmavoii-
miensa "erityisjoukkoja" kansojen vallankumouksellista liikettä
vastaan noilla alueilla. Yhdysvallat on muuttanut Etelä-Vietnamin
"erityissodankäynnin" koekentäksi ja lisännyt siellä olevat jouk-
konsa yli 16 000 mieheen.

5. Se on vahvistanut erikoiskomennuskuntiaan. On perustettu
"USA:n iskuosasto", joka valvoo, että rauhan aikana erittäin tais-
teluvalmiina olevat yhdistetyt maa- ja ilmavoimat voidaan lähet-
tää ajoissa mihin tahansa provosoimaan sotia. Hallitus on perus-
tanut myös kansallisia sotilaallisia komentokeskuksia sekä maan
päälle että sen alle, organisoinut lentokoneista käsin hätätilassa
toimivan ilmakomentoaseman ja sotalaivoista käsin hätätilassa
toimivan merikomentoaseman.

Nämä tosiasiat osoittavat havainnollisesti, että amerikkalai-
set imperialistit ovat nykyajan raivoisimpia militaristeja, uuden
maailmansodan innokkaimpia suunnittelijoita ja maailmanrauhan
innokkaimpia vihollisia.

On siten selvää, etteivät amerikkalaiset imperialistit ole
muuttuneet kauniiksi enkeleiksi Hrustshevin raamatunluvusta ja
virren veisuusta huolimatta; he eivät ole muuttuneet armahtavik-
si buddhiksi Hrustshevin rukouksista huolimatta. Miten paljon ta-
hansa Hrustshev yrittäneekään palvella amerikkalaisia imperia-

listeja, he eivät anna vähäisintäkään tunnustusta. He paljastavat alltuulisesti oman rauhanaamionsa tuorein ja lukuisin hyökkäys- ja sotatoimenpitein antaen siten Hrustsheville korvapuusteja paljastaen Hrustshevin imperialismia kaunistelevien naurettavien teorioitten vararikon. USA:n imperialismiin puolustajien osa on todella surkea.

KYSYMYKSIÄ UUDEN MAAILMANSODAN EHKÄISEMISEN MAHDOLLISUUDESTA

On tosiasia, että Yhdysvaltain johtamat imperialistit valmistavat aktiivisesti uutta maailmansotaa ja että sellaisen sodan vaara on olemassa. Tämä tosiasia meidän olisi tehtävä selväksi kansalle.

Mutta voidaanko uusi maailmansota ehkäistä?

Kiinalaisten kommunistien käsitykset tästä kysymyksestä ovat olleet aina varsin selvät.

Toisen maailmansodan jäkeen toveri Mao Tsetung analysoi tieteellisesti sodanjälkeisen kansainvälisen tilanteen ja esitti käsityksen, että uusi maailmansota voidaan ehkäistä.

Jo vuonna 1946 tunnetussa keskustelussaan amerikkalaisen kirjeenvaihtajan Anna Louise Strongin kanssa hän sanoi:

"Mutta se tosiasia, että amerikkalaiset taantumukselliset puhuvat nyt niin äänekkäästi USA:n ja Neuvostoliiton välisistä sodasta ja luovat kehoja ilmapiiiriä jo näin pian toisen maailmansodan jälkeen, pakottaa meidät tarkastelemaan heidän todellisia päämääriään. Osoittautuu, että neuvostovastaisten tunnusten varjolla he hyökkäävät hillittömästi Yhdysvaltain työläisiä vastaan ja ovat muuttamassa kaikki USA:n ekspansion kohteena olevat maat USA:sta riippuvaisiksi maiksi. Minusta Amerikan kansan ja kaikkien USA:n hyökkäysuhan alaisten maiden olisi liityttävä yhteen ja taisteltava amerikkalaisten taantumuksellisten ja heidän näissä maissa olevien apureittensa hyökkäyksiä vastaan. Vain tässä taistelussa saavutettavalla voitolla voidaan kolmas maailmansota välttää, muuten se ei ole vältettävissä." (Mao Tsetung, Valitut teokset, 3. osa, s. 100. Foreign Languages Press, Peking 1961)

Toveri Mao Tsetungin huomautukset kohdistuvat kansainvälisestä tilanteesta tuohon alkaen esitettyjä pessimistisiä arvioita vastaan. Yhdysvaltain johtamat imperialistit yhdessä eri maiden taantumuksellisten kanssa tehostivat päivittäin neuvostovastaista, kommunismin vastaista ja kansan vastaista toiminta-

sa ja pauhasivat, että "sota Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välillä on väistämätön". Tshiang Kai-shekin taantumukselliset antoivat tälle suurta julkisuutta pelotellakseen Kiinan kansaa. Tällaisen kiristyksen säilyttäminä eräät toverit muuttuivat pelkureiksi USA:n imperialistien tukeman Tshiang Kai-shekin taantumuksellisten aseellisen hyökkäyksen edessä eivätkä uskaltaneet vastustaa lujasti vastavallankumouksellista sotaa vallankumouksellisella sodalla. Toveri Mao Tsetungilla oli erilaiset käsitykset. Hän huomautti, että uusi maailmansota voitaisiin ehkäistä mikäli käytäisiin päättäväisiä ja tehokkaita taisteluja maailman taantumusta vastaan.

Kiinan vallankumouksen suuri voitto vahvisti hänen tieteellisen väittämänsä.

Kiinan vallankumouksen voitto muutti valtavasti kansainvälisiä luokkavoimasuhteita. Toveri Mao Tsetung huomautti kesäkuussa 1950:

"Sodanuhka imperialistisen leirin taholta on yhä olemassa, kolmannen maailmansodan mahdollisuus on yhä olemassa. Mutta sodan vaaran ja kolmannen maailmansodan ehkäisevät voimat ovat kehitymässä nopeasti ja maailman kansojen syvien rivien poliittinen tietoisuus on kasvamassa. Uusi maailmansota voidaan ehkäistä mikäli maailman kommunistiset puolueet jatkuvasti liitvät yhteen ja vahvistavat kaikkia yhdistettävissä olevia rauhan ja demokratian voimia." (Renmin Ribao, 13.6.1950)

Veljespuolueitten kokouksessa marraskuussa 1957 toveri Mao Tse-tung esitti yksityiskohtaisen analyysin kansainvälisissä suhteissa toisen maailmansodan jälkeen tapahtuneista muutoksista. Hän osoitti, että kansainvälinen tilanne oli tullut uuteen käännekohtaan. Hän kuvasi tilannetta elävästi klassisesta kiinalaisesta romaanista lainatulla vertauksella "Itätuuli on länsituulta voimakkaampi." "Tämän päivän tilanteelle on luonteenomaista, että itätuuli on länsituulta voimakkaampi. Toisin sanoen sosialismin voimat ovat ylivoimaisia verrattuna imperialismin voimiin." (Imperialismi ja kaikki taantumukselliset ovat paperitiikereitä)

Hän päätyi tähän johtopäätökseen analysoimalla kansainvälisiä luokkasuhteita. Hän esitti selväpiirteisesti "itätuulen" puolelle sosialistisen leirin, kansainvälisen työväenluokan, kommunistiset puolueet, sorretut kansat ja kansakunnat ja rauhantahoiset kansat ja maat. Hän rajoitti "länsituulen" imperialismin ja taantumuksen sodan voimiin. Tämän vertauksen poliittinen merkitys on sängen selvä ja täsmällinen. Se, että NKP:n johtajat ja heidän kannattajansa vääristelevät tämän vertauksen maantieteelliseksi, kansa-

tieteelliseksi ja ilmatieteelliseksi käsitteeksi, osoittaa vain heidän halunsa tunkeutua "lännen" riveihin liehitelläkseen imperialisteja ja nostattaakseen shovinismia Euroopassa ja Pohjois-Amerikassa.

Toveri Mao Tsetungin pääasiallisena tarkoituksena oli viitata lausunnolla "Itätuuli on länsituulta voimakkaampi" kasvavaan mahdollisuuteen ehkäistä uusi maailmansota ja siihen, että sosialistiset maat pystyvät jatkamaan rakennustyötään rauhanomaisissa oloissa

Nämä toveri Mao Tsetungin väittämät ovat olleet ja ovat edelleen Kiinan Kommunistisen Puolueen johdonmukaisia käsityksiä.

Siten on selvää, että NKP:n johtajat ovat tieteen tahtoen seipittäneet valheen väittäessään, että Kiinan Kommunistinen Puolue "ei usko mahdollisuuteen ehkäistä uusi maailmansota".

Edelleen on selvää, että teesin mahdollisuudesta ehkäistä kolmas maailmansota esittivät marxilais-leniniläiset kauan sitten. Sitä ei esitetty ensi kertaa NKP:n 20. edustajakokouksessa eikä se ole Hrushtshevin "luomus".

Eikö Hrushtshev ole sitten luonut mitään? On. Hän on luonut jotakin. Valitettavasti nämä "luomukset" vain eivät ole marxilais-leniniläisiä vaan revisionistisia.

Ensinnäkin Hrushtshev on tarkoituksella tulkinnut uuden maailmansodan ehkäisemisen ainoaksi mahdolliseksi tehtäväksi. Hän on sitä mieltä, ettei vaaraa uudesta maailmansodasta ole.

Marxilais-leniniläiset ovat sitä mieltä, että samalla kun viittaamme mahdollisuuteen ehkäistä uusi maailmansota, meidän on myös kiinnitettävä huomiota mahdollisuuteen, että imperialismi saattaa päästää maailmansodan valloilleen. Vain molempiin mahdollisuuksiin viittaamalla, oikeata politiikkaa noudattamalla ja molempiin mahdollisuuksiin varautumalla voimme mobilisoida tehokkaasti kansanjoukot taistelemaan maailmanrauhan puolesta. Vain siten sosialistisia maita ja kansoja ja muita rauhantahtoisia maita ja kansoja ei voisi yllättää äkkiarvaamatta ja valmistautumattomina, jos imperialismi pakottaisi maailman kansat maailmansotaan.

Mutta Hrushtshev ja kumppanit vastustavat sitä, että paljastettaisiin uuden maailmansodan vaara, jota imperialistit kuitenkin suunnittelevat. Heidän mukaansa imperialismi on tosiasiaassa muuttunut rauhantahtoiseksi. Tämä auttaa imperialisteja lamaanuttamaan kansanjoukkoja ja horjuttamaan niiden taistelutahtoa, jotta ne menettäisivät valppautensa uuden maailmansodan vaaran suhteen.

Toiseksi Hrushtshev on tulkinut tarkoituksellisesti mahdollisuuden ehkäistä uusi maailmansota mahdollisuudeksi ehkäistä kaikki sodat. Hän on sitä mieltä, että leniniläinen aksiooma, että sota on väistämätön niin kauan kuin on olemassa imperialismia, on vanhentunut.

Mahdollisuus ehkäistä uusi maailmansota on eri asia kuin mahdollisuus ehkäistä kaikki sodat, myös vallankumoukselliset sodat. Ja on täysin virheellistä sekoittaa nämä kaksi eri asiaa.

Sodille on niin kauan maaperää kuin imperialismi ja ihmisen toiseen ihmiseen kohdistama riisto ovat olemassa.

Tämä on objektiivinen laki, johon Lenin päätyi runsaan tieteellisen tutkimuksen jälkeen.

Stalin sanoi v. 1952 viitattuun mahdollisuuteen ehkäistä uusi maailmansota: "Jotta eliminoidaisiin sodan väistämättömyys, on välttämättä lopetettava imperialismi." (Stalin, Sosialismin taloudellisia ongelmia Neuvostoliitossa, s. 41. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1952)

Lenin ja Stalin ovat oikeassa ja Hrushtshev väärässä.

Historia osoittaa, että samalla kun imperialistien on onnistunut aloittaa kaksi maailmansotaa, he ovat käyneet lukuisia muunlaisia sotia. Toisen maailmansodan jälkeen Yhdysvaltain johtamat imperialistit ovat hyökkäys- ja sotapolitiikallaan aiheuttaneet alituisesti paikallisia sotia ja kaikenlaisia aseellisia selkkauksia monissa paikoissa, erityisesti Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa.

On selvää, että kansalliset vapaussodat ovat väistämättömiä kun imperialistit ja eritoten amerikkalaiset imperialistit lähettävät sotajoukkojaan tai käyttävät lakeijoitaan nujertaakseen verisesti sorrettujen kansakuntien ja maitten taistelun itsenäisyyden tai sen säilyttämisen puolesta.

Lenin sanoi:

"On teoriassa väärin, historiallisesti virheellistä ja käytännössä eurooppalaista suurvaltashovinismia kieltää kokonaan kansallisten sotien mahdollisuus imperialismien aikana." (Lenin, Valitut teokset, 2. osa, s. 571. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1950)

On aivan yhtä selvää, että vallankumoukselliset kansalais sodat ovat väistämättömiä kun taantumusporvaristo sortaa kansaa asevoimin.

Lenin sanoi:

"Kansalais sodat ovat myös sotia. Se joka tunnustaa luokkatais-

telun, ei voi olla tunnustamatta kansalaissotia, jotka jokaisessa luokkayhteiskunnassa ovat luokkataistelun luonnollisita, ja tietyissä olosuhteissa väistämätöntä jatkumista, kehitystä ja kiristymistä. Kaikki suuret vallankumoukset ovat todisteena tästä. Kansalaissodan hylkääminen, tai sen unohtaminen, merkitsisi vajoamista syvimpään opportunistin suohon ja sosialistisen vallankumouksen kieltämistä." (Lenin, Valitut teokset, I nide, 2. osa, s. 571. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova)

Lähes kaikki suuret vallankumoukset historiassa ovat tapahtuneet vallankumouksellisten sotien kautta. Amerikan itsenäisyys- ja kansalaissota ovat kuvaavia esimerkkejä, samoin Ranskan vallankumous, ja tietenkin myös Venäjän ja Kiinan vallankumoukset. Vietnamin, Kuuban ja Algerian vallankumoukset ovat myös hyvin tunnettuja esimerkkejä.

Tehdessään yhteenvedon Pariisin Kommuunin opetuksista juhlapuheessaan I Internationaalien perustamisen seitsenvuotispäivänä 1871, Marx mainitsi luokkaherruuden ja luokkasorron poistamisen edellytykset. Hän sanoi:

"...ennen kuin sellainen muutos voidaan suorittaa, proletariaatin diktatuuri on välttämätön, ja sen ensimmäinen ehto on proletariaatin oma armeija. Työväenluokan täytyy voittaa oikeus vapautumiseensa taistelukentällä." (Marx-Engels, Teoksia, saksankielinen laitos, 17. osa, s. 433. Verlag Dietz, Berliini 1962)

Puhuessaan Venäjän ja Kiinan vallankumouksen opetuksista v. 1938 toveri Mao Tsetung esitti marxilais-leniniläisen teorian mukaisen teesin "poliittinen valta kasvaa kiväärin piipusta". Tämäkin teesi on nyt NKP:n johtajien hyökkäysten kohteena. He sanovat sitä todistukseksi "sotaisuudesta".

Kunnioitetut ystävät, sen kaltaiset parjaukset, joita te nyt esitätte, toveri Mao Tsetung kumosi jo 25 vuotta sitten:

"Valtiota koskevan marxilaisenteorian mukaan armeija on valtiovallan pääosa. Sillä, joka haluaa ottaa valtiovallan ja säilyttää sen itsellään, on oltava voimakas armeija. Jotkut ihmiset pilkkaavat meitä "sodan kaikkivallan" puolestapuhujiksi. Kyllä, me puhumme vallankumouksellisen sodan kaikkivallan puolesta: se on hyvä asia, ei paha, se on marxilaista." (Mao Tsetung, Valittuja sotilaallisia kirjoituksia, FLP, Peking 1963)

Mitä vikaa toveri Mao Tsetungin huomautuksessa on? Vain ne, jotka hylkäävät menneiden muutamien vuosisatojen aikana porvarillisissa ja proletaarisissa vallankumouksissa saadut kokemukset, voivat hylätä tämän hänen käsityksensä.

Kivääreillään Kiinan kansa on luonut sosialistisen poliittisen vallan. Imperialisteja ja heidän lakeijoitaan lukuunottamatta kaikki voivat ymmärtää helposti, että se on mainio asia ja että se on tärkeä tekijä maailmanrauhan suojelemisessa ja kolmannen maailmansodan ehkäisemisessä.

Marxilais-leniniläiset eivät koskaan salaa käsityksiään. Me kannatamme koko sydämeistämme jokaista vallankumouksellista sotaa. Kuten Lenin sanoi vallankumouksellisesta sodasta: "kaikista historiassa tunnetuista sodista se on ainoa laillinen, oikea oikeutettu ja todella suuri sota." (Lenin, Kootut teokset, 8. osa, s. 107. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova) Jos meitä syytetään sotaisiksi pelkästään tämän vuoksi, niin se on vain omiaan osoittamaan, että me olemme todella sorrettujen kansakuntien puolella ja olemme todellisia marxilais-leniniläisiä.

Imperialistit ja revisionistit tuomitsivat aina bolshevikit ja vallankumoukselliset johtajat, kuten Leninin ja Stalinin "sotaisiksi". Juuri se, että imperialistit ja revisionistit panettelevat meitä tänään samalla lailla, osoittaa meidän pitäneen korkealla marxismileninisin vallankumouksellista lippua.

Hrushtšev ja kumppanit levittävät ahkerasti käsitystä, jonka mukaan kaikki sodat voidaan ehkäistä ja "maailma ilman aseita, ilman asevoimia ja ilman sotia" voidaan toteuttaa jo imperialisminkin aikana. Tämä ei ole muuta kuin Kautskyn teoria "ultra-imperialismista", joka on ajat sitten joutunut vararikkoon. Heidän tarkoituksensa on liiankin selvä. He koettavat uskotella ihmisille, että pysyvä rauha voidaan saavuttaa imperialisminkin aikana. He koettavat lopettaa vallankumoukset ja imperialisminkin vastaiset kansalliset vapaussodat ja vallankumoukselliset kansalaissodat; he auttavat tosiasiallisesti imperialistien uuden sodan valmisteluja.

Ydinfetisismi ja ydinkirstitys ovat nykyajan revisiominin teoreettinen perusta ja poliittinen ohjelma

NKP:n johtajien sotaa ja rauhaa koskevan teorian sisin on heidän teesinsä siitä, että ydinaseitten ilmaantuminen on muuttanut kaiken myös luokkataistelun lait.

NKP:n keskuskomitean avoimessa kirjeessä sanottaan: "Vuosisatamme puolivälissä luodut ydinohjukset muuttivat vanhat käsitykset sodasta." Millä tavalla ne muuttuivat?

NKP:n johtajain mielestä ydinaseitten ilmaantunutta ei oikeutettujen ja epäoikeutettujen sotien välillä ole enää mitään eroa. He sanovat: "atomipommi ei ole kiinni luokkaperiaatteesta" ja että "atomipommi ei tee eroa imperialistien ja työtätekevän kansan

kesken, se tuhoaa alueittain, sen vuoksi yhtä monopolikapitalistia kohden tuhoutuisi miljoonia työläisiä."

Heidän mielestään ydinaseitten ilmaannuttua sorrettujen kansojen ja kansakuntien on luovuttava vallankumouksesta ja pidättyvä oikeutetuista vallankumouksellisista sodista ja kansallisista vapaussodista tai muuten sellaiset sodat johtaisivat ihmiskunnan tuhoon. He sanovat: "...jokainen pieni 'paikallinen sota' saattaa sytyttää maailmansodanpalon".Tänään millainen sota tahansa, vaikka se saattaakin syttyä tavallisena ydinaseettomana sotana, todennäköisesti kehittyy tuhoisaksi ydinohjuspaloksi". Siten "tuhamme Noakin arkkimme - maapallon."

NKP:n johtajien mielestä sosialistiset maat eivät saa tehdä vastarintaa, vaan niiden on annettava periksi imperialistiselle ydinkiristykselle ja sodanuhkaukselle. Hrushtshev sanoi :

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö maailmanlaajuinen ydinsota, jos imperialistiset raivopäät sen aloittavat, johtaisi väistämättä kapitalistiseen, sotia synnyttävään järjestelmän turmioon. Mutta hyötyisivätkö sosialistiset maat ja sosialismin asia maailman ydintuhosta? Vain tahallaan tosiasioilta silmänsä sulkevat ihmiset voivat niin ajatella. Marxilais-leniniläiset eivät voi ehdottaa, että kommunistinen sivilisaatio perustettaisiin maailman kulttuurikeskusten raunioille, ydinlaskeuman autoioittamalle ja saastut- malle maalle. Meidän on tuskin tarpeen lisätä, että monien kansojen osalta kysymys sosialismista tulisi kokonaan eliminoiduksi, koska ne olisivat fyysisesti hävinneet planeetaltaamme.

Lyhyesti sanoen NKP:n johtajien mukaan sosialistisen ja proletariaatin välinen ristiriita kapitalistisissa maissa ja sorrettujen kansakuntien ja imperialismien välinen ristiriita ovat kaikki hävinneet ydinaseitten ilmaantumisen mukana. Maailmassa ei ole enää mitään luokkaristiriitoja. Heidän mielestään maailman ristiriidat typistyvät yhdeksi ainoaksi ristitidaksi so. toisaalta imperialismien ja sorrettujenluokkien ja kansakuntien niin sanotun yleisen eloonjäämisen ja toisaalta niiden totaalisen tuhoutumisen välillä.

He ovat heittäneet marxismi-leninismien, veljespuolueiden neuvottelukokousten julistuksen ja julkilausuman, sosialismin ja kommunismin tuulen viettäväksi.

Miten suoraan Pravda asian esittääkään: "Mitä hyötyä on periaatteista, jos pää hakataan poikki?"

Tämä merkitsee samaa kuin sanoa, että vallankumoukselliset jotka kuolivat taantumuksellisten sapeleitten alla Venäjän vallan-

kumousten, Lokakuun vallankumouksen voiton puolesta; soturit jotka antoivat urhoollisesti elämänsä fasismin vastaisessa sodassa; sankarit, jotka vuodattivat verensä imperialismin vastaisessa taistelussa kansallisen itsenäisyyden puolesta, vallankumoukselliset marttyyrit kautta aikojen olivat kaikki houkkia. Miksi heidän olisi pitänyt antaa päänsä periaatteittensa puolesta?

Tämä on läpeensä luopioitten filosofiaa, häpeämätön lausunto, jonka voi löytää vain luopioitten tunnustuksista.

Tämän ydinfetismin ja ydinkiristuksen teorian ohjaamana NKP:n johtajat ovat sitä mieltä, että avain maailmanrauhaan puolustamiseen ei ole olemassaolevien rauhanvoimien yhdistäminen ja laajin mahdollinen yhteisrintama USA:n imperialismia ja sen lakeijoita vastaan vaan kahden ydinvallan Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton yhteistoiminta maailman ongelmien ratkaisemiseksi.

Ihrushtshev on sanonut:

"Me (USA ja SNTL) olemme voimakkaimmat maat maailmassa ja jos me liitymme yhteen rauhan puolesta, ei sotaa voi olla. Jos joku mielipuoli haluaisi sotaa, meidän ei tarvitsisi muuta kuin heristää sormeamme saadaksemme hänet luopumaan siitä."

Jokaiselle on siten selvinnyt miten pitkälle NKP:n johtajat ovat menneet pitäessään vihollista ystävänään.

Salatakseen virheensä NKP:n johtajat eivät ole epäröineet hyökätä valhein ja panetteluin KKP:n oikeata linjaa vastaan. He väittävät, että Kiinan kommunistinen puolue haluaa provosoida ydinmaailmansotaa puhuessaan kansallisten vapausotien ja vallankumouksellisten kansalaissotien tukemisen puolesta.

Tämä on omituinen valhe.

Kiinan Kommunistinen Puolue on aina ollut sitä mieltä, että sosialististen maitten olisi tuettava aktiivisesti kansojen vallankumouksellisia taisteluja, myös kansallisia vapausotia ja vallankumouksellisia kansalaissotia. Tämän laiminlyöminen olisi luopumista proletaraisesta internationalistisesta velvollisuudesta. Samalla olemme sitä mieltä, että sorretut kansat ja kansakunnat voivat saavuttaa vapautuksen vain omalla päättävällään vallankumoustaistelullaan ja ettei kukaan muu voi tehdä sitä niiden puolesta.

Olemme aina olleet sitä mieltä, etteivät sosialistiset maat saa käyttää ydinaseita tukeakseen kansojen kansallisia vapausotia ja vallankumouksellisia kansalaissotia eikä niiden tarvitse niin tehdä.

Olemme aina olleet sitä mieltä, että sosialististen maiden on

saavutettava ja säilytettävä ydinylivoima. Vain se voi estää imperialisteja aloittamasta ydinsotaa ja johtaa siihen että ydinaseet kielletään täydellisesti.

Olemme johdonmukaisesti sitä mieltä, että ydinaseiden sosialistisissa maissa on oltava puolustusaseita imperialististen ydinuhkauksien vastustamiseksi. Sosialistinen maa ei kerta kaikkiaan saa käyttää ensimmäisenä ydinaseita, eikä sen pitäisi missään olosuhteissa leikitellä niillä tai harjoittaa ydinkiristystä ja ydinuhkapeliä.

Vastustamme sitä, että NKP:n johto evää tuen kansojen vallanmouksellisilta taisteluilta sekä heidän väärää suhtautumistaan ydinaseisiin. Sen sijaan, että he tarkastelisivat omia virheitään, he syyttävät meidän toivovan "yhteenottoa" Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välillä ja koettavan työntää ne ydinsotaan.

Vastauksemme on: Ei ystävät. Teidärn olisi parasta lopettaa sensaatioita kaupustelevat solvauksenne. Kiinan kommunistinen puolue vastustaa lujasti "yhteenottoa" Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välillä eikä ainoastaan sanoissa. Myös teoissa se on uurastanut kovasti välittömän aseellisen selkkauksen välttämiseksi niiden välillä. Esimerkkejä siitä ovat Korean sota USA:n hyökkäystä vastaan, jolloin taistelimme rinta rinnan korealaisten tovereiden kanssa ja taistelimme Yhdysvaltoja vastaan Taiwanin salmessa. Otimme mieluummin itse kantaaksemme raskaat uhraukset ja puolustimme sosialistista leiriä etulinjalla niin että Neuvostoliitto saattoi pysytellä varalinjalla. Onko NKP:n johtajilla mitään tajua proletarisesta moraalista, kun he sepittävät tuollaisia valheita?

Tosiasialla emme me, vaan NKP:n johtajat ovat tuon tuostakin rehennelleet, että he käyttäisivät ydinaseita auttaakseen yhden tai toisen maan anti-imperialistista taistelua.

Kuten jokainen tietää, sorretuilla kansoilla ja kansakunnilla ei ole ydinaseita eivätkä ne voi käyttää niitä vallankumousten tekemiseen eikä niillä ole mitään tarvetta tehdä niin. NKP:n johtajat myöntävät, että kansallisissa vapaussodissa ja kansalaissodissa osapuolten välillä ei ole useimmiten mitään selvää taistelulinjaa eikä ydinaseitten käyttö tule sen vuoksi kysymykseen. Haluaisimme kysyä NKP:n johtajilta: kuinka sosialistinen maa voi tukea ydinasein kansojen vallankumouksellisia taisteluja?

Haluaisimme kysyä heiltä: miten sosialistinen maa käyttäisi ydinaseita tukeakseen sorrettua kansaa tai kansakuntaa? Käyttäisikö se ydinaseita alueella, missä kansallinen vapaussota tai vallankumouksellinen kansalaissota on meneillään saattaen siten sekä vallankumouksellisen kansan että imperialistit ydiniskun

alaiseksi? Vai käyttäisikö se ydinaseita ensimmäisenä imperia-
listista maata vastaan, joka olisi käymässä hyökkäyssotaa jossain
päin maailmaa? Aivan ilmeisesti kummassakin tapauksessa
sosialistinen maa ei saa käyttää ydinaseita.

Tosiasia on, että kun NKP:n johtajat heiluttelevat ydinaseitaan
se ei tapahdu todella kansojen anti-imperialistisen taistelun tuke-
miseksi.

Joskus saadakseen halpahintaista arvontaa he julkaisevat
vain tyhjiä lausuntoja, joita he eivät aio kunnioittaa.

Toisinaan, kuten esim. Karibian meren kriisin aikana he ryh-
tyvät keinottelunomaiseen, opportunistiseen ja vastuuttomaan ydin-
aseuhkapeliin salattujen vaikuttimien vuoksi.

Niin pian kuin heidän ydinkiristyksensä paljastuu ja siihen
vastataan samalla mitalla, he peräytyvät askel askeleelta, siir-
tyvät seikkailukannalta antautumiskannalle ja menettävät kaiken
uhkapelissään.

Haluamme huomauttaa, että suuri neuvostokansa ja Puna-ar-
meija ovat olleet ja ovat edelleen maailmanrauhaa suojeleva
suuri voima. Mutta Hrustshevin ydinfetisismiin ja ydinkiristykseen
perustuvat sotilaalliset ajatukset ovat täysin vääriä.

Hrustshev näkee vain ydinaseet. Hänen mukaansa "sotilaalli-
sen tekniikan ollessa nyt sillä tasolla kuin se on, ilmavoimat
ja laivasto ovat menettäneet entisen tärkeän asemansa. Nämä
aselajit korvataan muilla, mutta niitä ei vähennetä".

Maavoimilla on tietysti vieläkin vähemmän merkitystä. Hä-
nen mukaansa "maan puolustuskykyä ei nykyisin ratkaise aseis-
sa olevien miesten lukumäärä... Maan puolustuspotentiaali riippuu
ratkaisevassa määrin tulivoimasta ja kantovälineistä, jotka maal-
la on hallussaan."

Miliisi ja kansa ovat vieläkin vähäpätöisempiä. Hrustshev
on esittänyt tunnetun huomautuksensa että niille, joilla nyt on
nykyaikaisia aseita käytössään miliisi ei ole armeija, vaan pelk-
kää ihmislihaa.

Hrustshevin sotilaallisten teorioiden sarja kokonaisuudessaan
on täysin vastakkainen sotaa ja armeijaa koskeville marxilais-
leniniläisille opeille. Hänen väärrien teorioidensa noudattamisēs-
ta seuraa väistämättä armeijan hajoaminen ja sen moraalinen
aseista riisuminen.

Ilmeistä on, että jos jokin sosialistinen maa hyväksyisi
Hrustshevin virheellisen sotilaallisen strategian se asettaisi itsen-
sä mitä vaarallisimpaan asemaan.

Hrutshev voi suoda itselleen sellaisia arvonimiä kuin "suuri rauhan esitaistelija", palkita itsensä rauhanpalkinnoilla ja ripustaa rintaansa sankarimitalin. Kuitenkin, ylistäneepä hän itseään miten paljon tahansa, hän ei kykene salaamaan ydinaseilla häikäilemättömästi leikittelevää vaarallista menettelyään eikä nöyristelyään imperialistisen ydinkiristyksen edessä.

TAISTELLA VAI ANTAUTUA

Maailmanrauha voidaan saavuttaa vain kaikkien maitten kansojen taistelun avulla eikä kerjäämällä sitä imperialisteilta. Rauhaa voidaan suojella tehokkaasti vain nojautumalla kansanjoukoihin ja taistelemalla kärki kärkeä vasten imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan. Tämä on oikeata politiikkaa.

Taistelu kärki kärkeä vasten on tärkeä johtopäätös, jonka Kiinan kansa on tehnyt pitkäjänteisen taistelun pohjalta imperialismin ja sen lakeijoita vastaan.

Toveri Mao Tsetung sanoi:

"Tshiang Kai-shek yrittää kiristää aina kansalta jokaisen hitusen valtaa ja jokaisen hitusen voittoa. Entä me? Meidän politiikkamme on panna kärki kärkeä vastaan ja taistella jokaisesta tuumasta maata. Me toimimme hänen tapaansa." (Mao Tsetung, Valitut teokset, 4. osa, s. 14. FLP, Peking)

Hän lisäsi:

"Hän yrittää pakottaa kansan aina sotaan, toinen miekka vasemmassa ja toinen eikeassa kädessään. Mekin tartumme miekkaan hänen esimerkkiään seuraten." (Sama)

Analysoidessaan sisäpoliittista tilannetta v. 1945 toveri Mao Tsetung sanoi:

"Se mitenkärkikärkeä vastaan pannaan, riippuu tilanteesta. Joskus se, ettei käydä neuvotteluihin, on kärjen kärkeä vasten panemistä. Joskus neuvotteluihin käyminen on sitä...
...Jos he alkavat taistella, me taistelemme vastaan, taistelemme rauhan saavuttamiseksi. Rauha ei tule, elleimme anna kovia iskuja taantumuksellisille, jotka uskaltavat hyökätä vapautettuja alueita vastaan." (sama, s. 56)

Hän teki seuraavan historiallisen johtopäätöksen Kiinan vv. 1924-27 vallankumouksen epäonnistumisesta:

"Kansanvastaisten vastavallankumouksellisten hyökkäysten edessä Tshen Tu-hsiu ei omaksunut jokaisesta tuumasta taistelemaa kärjen kärkeä vastaan panevaa politiikkaa. Sen tuloksena

vuonna 1927 muutaman kuukauden aikana kansa menetti kaikki oikeudet, jotka se oli voittanut." (Sama, s. 16)

Kiinalaiset kommunistit ymmärtävät kärjen kärkeä vastaan panevan politiikan ja pitävät siitä kiinni. Me vastustamme sekä antautumiskantaa että seikkailukantaa. Tämä oikea politiikka varmisti Kiinan vallankumouksen voiton ja sittemmin seuranneen Kiinan kansan menestyksen imperialismin vastaisessa taistelussa.

Kaikki vallankumoukselliset hyväksyvät ja omaksuvat tervetulleena tämän Kiinan kommunistien esittämän oikean taistelupolitiikan. Kaikki imperialistit ja taantumukselliset pelkäävät ja vihaavat sitä.

NKP:n johtajat hyökkäävät rajusti KKP:n esittämää kärki kärkeä kohti politiikkaa vastaan. Tämä on omiaan osoittamaan, etteivät he halua vähimmässäkään määrin vastustaa imperialismia. Heidän hyökkäystensä tarkoituksena on salata imperialismin tarpeita tyydyttävää ja sille antautuvaa väärää linjaansa.

NKP:n johtajat väittävät, että kärki kärkeä vastaan taistelu imperialismia vastaan johtaa kansainväliseen jännitykseen. Mit en kauheata!

Heidän logiikkansa mukaan imperialistit voivat suorittaa aggressioita ja uhkailla muita, mutta imperialistisen aggression uhrit eivät saa taistella, imperialistit saavat sortaa muita, mutta sorretut eivät saa tehdä vastarintaa. Tämä on pelkkä yritys vapauttaa imperialistit heidän hyökkäysrikoksistaan. Tämä on yksinkertaista ja selvää viidakkofilosofiaa.

Kansainvälinen jännitys on imperialistisen hyökkäys- ja sota-politiikan tuote. Kansojen olisi tietenkin käytävä lujaa taistelua imperialistisia hyökkäyksiä ja uhkauksia vastaan. Tosiasiat ovat osoittaneet, että vain taistelun kautta voidaan imperialismi saada perääntymään ja saavuttaa kansainvälisen jännityksen todellinen laukeaminen. Allituinen peräytyminen imperialistien edessä ei voi johtaa todelliseen jännityksen laukeamiseen, vaan se vain rohkaisee heidän hyökkäystään.

Olemme aina vastustaneet imperialistien luomaa kansainvälistä jännitystä ja kannattaneet sen laukaisemista. Mutta imperialistit suorittavat kovin halukkaasti aggressioita ja luovat jännitystä kaikkialle ja se voi johtaa vain päinvastaiseen kuin he toivovat.

Toveri Mao Tsetung sanoi:

"Amerikkalaiset imperialistit uskovat hyötävänsä aina kansainvälisestä jännityksestä, mutta tosiasia on, että Yhdysvaltain luoma jännitys on johtanut päinvastaiseen kuin he ovat toivoneet. Se

palvelee koko maailman kansojen mobilisointia amerikkalaisia hyökkäjiä vastaan." (Renmin Ribao, 9.9. 1958)

Edelleen: "Jos amerikkalaiset monopoliryhmät jatkavat itse-pintaisesti hyökkäys- ja sotapolitiikkaansa, se päivä tulee varmasti, jolloin maailman kansat antavat niille hirttotuomion." (Sama)

Vuoden 1957 veljespuolueiden julistuksessa sanotaan aivan oikein: "Tällä politiikalla nämä kansanvastaiset, aggressiiviset imperialistivoimat valmistelevat omaa tuhoaan, luovat omia hau-dankaivajiaan."

Tämä on historian dialektiikkaa. Ne jotka pitävät imperialisteja kunniaissa, voivat tuskin ymmärtää tätä totuutta.

NKP:n johtajat väittävät, että puoltamalla kärjen kärkeä vas-ten taistelua Kiinan Kommunistinen Puolue on hylännyt neuvotte-lut. Tämä on taaskin tolkutonta puhetta.

Olemme johdonmukaisesti sitä mieltä, että ne jotka kieltäy-tyvät neuvotteluista kaikissa olosuhteissa, eivät missään tapa-uksessa ole marxilais-leniniläisiä.

Kiinalaiset kommunistit neuvottelivat Kuomintangin kanssa moneen otteeseen vallankumouksellisten kansalaissotien aikana. He eivät kieltäytyneet neuvotteluista edes koko maan vapautuksen aattona.

Toveri Mao Tsetung sanoi maaliskuussa 1949:

"Olivatpa rauhanneuvottelut koko maan käsittäviä tai paikal-lisia, meidän pitäisi olla valmiina sellaisen mahdollisuuden var-ralta. Meidän ei pitäisi kieltäytyä neuvotteluista siksi, että pel-käämme vaivaa ja haluamme välttää monimutkaistavia seikkoja, meidän ei pidä ryhtyä neuvotteluihin mieli sumeana. Meillä olisi oltava lujat periaatteet ja meidän pitää omata kaikki sallittava ja välttämätön joustavuus periaatteittemme toteuttamiseksi." (Mao Tsetung, Valitut teokset, 4. osa, s. 372. FLP, Peking)

Taisteltaessa kansainvälisesti imperialismia ja taantumusta vastaan kiinalaisilla kommunisteilla on neuvotteluihin samalla oi-kea asenne.

Lokakuussa 1951 toveri Mao Tsetung totesi Korean aselepo-neuvotteluista:

"Olemme jokauan aikaa sanoneet, että Korean kysymys olisi ratkaistava rauhanomaisin keinoin. Tämä pitää vielä nytkin paik-kansa. Mikäli USA:n hallitus on halukas ratkaisemaan kysymyksen oikeudenmukaisella ja kohtuullisella pohjalla, ja lopettaa tähänas-tiset yrityksensä kariuttaa ja jarruttaa neuvotteluja kaikin mahdol-lisin keinoin, niin aseleposopimuksen onnistuminen on mahdollis-

ta, muuten se on mahdotonta." (Renmin Ribao, 24.10.1951.)

Päättäväinen taistelu amerikkalaisia imperialisteja vastaan on pakottanut heidät hyväksymään neuvotteluissa Korean aseleposopimuksen.

Otimme aktiivisesti osaa Geneven konferenssiin 1954 ja myönteävaikutimme rauhan palauttamiseen Indokiinassa.

Otimme aktiivisesti osaa vuoden 1961 Geneven konferenssiin Laosin kysymyksestä ja edistimme Laosin itsenäisyyttä ja puolueettomuutta kunnioittavien sopimusten allekirjoittamista.

Eivätkö kiinalaiset kommunistit salli muiden neuvotella imperialististen maitten kanssa? Vastustavatko he NKP:n johtajien neuvotteluja imperialististen maitten johtajien kanssa?

Eivät, tietenkään eivät.

Tosiasiaa olemme aina kannattaneet kaikkia sellaisia Neuvostoliiton hallituksen ja imperialisten maiden välisiä neuvotteluja, jotka edistävät eivätkä vahingoita maailmanrauhan puolustamista.

Toveri Mao Tsetung sanoi toukokuun 14. päivänä 1960:

"Kannatamme huippukonferenssin pitämistä, tuottaneepa se tuloksia tai ei, ovatpa tulokset suuria tai pieniä. Mutta maailmanrauhan saavuttaminen olisi ensisijaisesti riippuva kaikkien maitten kansojen päättäväisestä taistelusta." (Renmin Ribao, 15.5.1960)

Kannatamme imperialististen maitten kanssa käytäviä neuvotteluja. Mutta on ehdottomasti luvaton kiinnittää toiveet maailmanrauhasta neuvotteluihin, levittää illuusioita niistä ja lamauttaa siten kansojen taistelutahtoa, kuten Hrustshev on tehnyt.

Tosiasiaa Hrustshevin väärä suhtautuminen neuvotteluihin jo sinänsä vahingoittaa niitä. Mitä enemmän Hrustshev peräytyy imperialistien edessä ja mitä enemmän hän kerjää, siitä suuremmaksi imperialistien ruokahalu kasvaa. Hrustshev, joka esiintyy innokkaimpana neuvottelujen kannattajana historiassa, on aina palkkiotta jäänyt rakastaja, liian usein naurun aihe. Lukemattomat historialliset tosiasiat ovat osoittaneet, etteivät imperialistit ja taantumukselliset koskaan välitä säästää antautujia julkiselta häpeältä.

RAUHAN PUOLUSTAMISEN TIE JA SOTAAN JOHTAVA TIE

Yhteenvetona sanottakoon, että erimielisyytemme NKP:n johtajien kanssa sodan ja rauhan kysymyksessä on erimielisyys kahden erilaisen linjan välillä - vastustetaanko imperialismia vai

ei, tuetaanko vallankumouksellisia taisteluja vai ei, mobilisoidaanko maailman kansat imperialistisia sotavehkeilyjä vastaan vai ei ja pitäydytäänkö marxismi-leninismissä vai ei.

Kaikkien muiden todella vallankumouksellisten puolueiden tavoin Kiinan Kommunistinen Puolue on ollut aina imperialismiin vastaisen ja maailman rauhan puolesta käytävän taistelun eturivissä. Olemme sitä mieltä, että maailmanrauhan puolustamiseksi on välttämätöntä paljastaa alituisesti imperialismia sekä nostattaa ja organisoida kansat taisteluun Yhdysvaltain johtamia imperialisteja vastaan, on välttämätöntä luottaa sosialistiseen leirin voiman kasvuun, kaikkien maiden proletariaatin ja työtätekevän kansan vallankumouksellisiin taisteluihin, sorrettujen kansakuntien vapautustaisteluihin, kaikkien rauhantahtoisten kansojen ja maiden taisteluihin ja laajaan yhteisrintamaan USA:n imperialismia ja sen lakeijoita vastaan.

Tämä linjamme on vuoden 1957 julistuksessa ja vuoden 1960 julkilausumassa kaikkien kommunististen puolueitten noudatettavaksi määritellyn yhteisen linjan mukainen.

Tällä linjalla on mahdollista kohottaa lakkaamatta kansojen poliittista tietoisuutta ja laajentaa taistelua maailmanrauhan puolesta oikeaan suuntaan.

Tällä linjalla on mahdollista lujittaa alituisesti maailmanrauhan kannalla olevia voimia, sosialistinen leiri niiden ytimenä, sekä iskeä ja heikentää imperialistisen sodan voimia.

Tällä linjalla on mahdollista laajentaa alituisesti kansojen vallankumouksia ja kablehtia imperialismia.

Tällä linjalla on mahdollista käyttää hyväksi kaikki käytettävissä olevat tekijät, mukaan lukien USA:n imperialismiin ja muiden imperialististen valtojen väliset ristiriidat, sekä eristää USA:n imperialismi täydellisimmässä mitassa.

Tällä linjalla on mahdollista murskata USA:n imperialistien harjoittama ydinkiristys ja tehdä tyhjiksi heidän suunnitelmansa uudesta maailmansodasta.

Tämä on linja, jolla kaikkien maitten kansat saavuttavat voiton sekä vallankumouksen että maailmanrauhan osalta. Se on varma ja tehokas tie puolustaa maailmanrauhaa.

Mutta NKP:n johtajien noudattama linja on jyrkästi vastakkainen meidän linjallemme, kaikkien marxilais-leniniläisten ja vallankumouksellisten kansojen yhteiselle linjalle.

NKP:n johtajat eivät suuntaa taistelunsa kärkeä maailmanrauhan viholliseen, vaan sosialistiseen leiriin heikentäen ja turmelten maailmanrauhaa puolustavan voiman ydintä.

He käyttävät ydinkiristystä pelotellakseen sosialististen maitten kansoja ja kieltääkseen niitä tukemasta sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja auttaen siten USA:n imperialismia eristämään sosialistista leiriä ja tukahduttamaan kansojen vallankumouksia.

He käyttävät ydinkiristystä pelotellakseen sorrettuja kansakuntia ja kieltääkseen niitä tekemästä vallankumousta. He toimivat yhteistyössä USA:n imperialistien kanssa tukahduttaakseen vallankumouksen "kipinöitä" antaen sille siten mahdollisuuden harjoittaa vapaasti hyökkäys- ja sotapolitiikkaansa Yhdysvaltain ja sosialistisen leirin välillä olevalla välivyöhykkeellä.

He pelottelevat myös Yhdysvaltain liittolaisia ja kieltävät niitä taistelemasta valvontaa vastaan, johon ne on alistettu auttaen siten USA:n imperialismia orjuuttamaan näitä maita ja lujittamaan asemaansa.

Tällä toimintalinjalla NKP:n johtajat ovat luopuneet kokonaan taistelemasta imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan.

Tämä toimintalinja kieltää USA:n imperialismia ja sen lakeijoiden vastaisen yhteisrintaman sekä yhteisrintaman maailman rauhan puolustamiseksi.

Se ei yritä eristää maailmanrauhan päävihollista, vaan rauhan voimat.

Se merkitsee maailmanrauhan puolesta käytävän taistelun lopettamista.

Tämä linja palvelee USA:n imperialismia "globaalistrategiaa".

Se ei vie maailmanrauhaan, vaan lisää sodan vaaraa ja vie sotaan.

Tänään maailma ei ole enää samanlainen kuin toisen maailmansodan aattona. Nyt on olemassa voimakas sosialistinen leiri. Kansallinen vapausliike Aasiassa, Afrikassa ja latinalaisessa Amerikassa etenee nopeasti. Maailman kansojen poliittinen tietoisuus on noussut varsin paljon. Vallankumouksellisten kansojen voima on lisääntynyt varsin paljon. Neuvostoliiton, sosialististen maitten ja koko maailman kansat eivät enää salli, että niiden kohtaloa ohjailisivat imperialistiset sodan voimat ja niiden torventoitijat.

Imperialistien ja taantumuksellisten hyökkäys- ja sotatoimenpiteet ovat opettamassa maailman kansoja kohottamaan vähitellen poliittista tietoisuuttaan. Yhteiskunnallinen käytäntö on totuuden ainoa koetinkivi. Luotamme siihen, että tällaisten imperialistien ja taantumuksellisten antamien opetusten tuloksena monet ihmiset, joilla nyt on väärää käsityksiä sodan ja rauhan kysymyksestä muut-

tavat vielä mielipiteensä. Meillä on suuria toiveita tämän suhteen.

Uskomme vankkumatta, että kommunistit ja maailman kansat murskaavat varmasti imperialistien suunnitelmat uudesta maailmansodasta ja turvaavat maailmanrauhan, kun he paljastavat imperialistiset petokset, näkevät revisionististen valheitten lävitse ja ottavat kantaakseen tehtävän puolustaa maailmanrauhaa.

1. Kautsky, Kansallisia ongelmia, venäjänkielinen laitos.
2. Kautsky, Puolustuskysymys ja sosialidemokratia, saksankielinen laitos.
3. Sama.
4. Haasen puhe imperialismia koskevasta kysymyksestä Saksan Sosialidemokraattisen Puolueen edustajakokouksessa Chemnitzissä 1912, julkaistu Sosialidemokraattisen Puolueen Edustajakokouksen Käsikirjassa vv. 1910-1913, II osa, saksankielinen laitos.
5. Kautsky, Esipuhe teokseen "Sota ja demokratia", saksankielinen laitos.
6. Päätöslauselma Kansainliitosta, hyväksytty Sosialistisen Internationaalin Bernin konferenssissa, 1919, venäjänkielinen laitos.
7. Kautsky, Sosialidemokratia sodassa, saksankielinen laitos.
8. Kautsky, esipuhe teokseen "Sota ja demokratia", saksankielinen laitos.
9. Kautsky, Sosialidemokratian katekismus, saksankielinen laitos.
10. Bernsteinin puhe aseistariisuntaa koskevasta kysymyksestä Saksan Sosialidemokraattisen Puolueen edustajakokouksessa Chemnitzissä 1912, julkaistu Sosialidemokraattisen Puolueen Edustajakokouksen Käsikirjassa vv. 1910-1913, II osa, saksankielinen laitos.
11. Kautsky, Vielä kerran aseistariisunnasta, saksankielinen laitos.

12. Kautsky, Puolustuskyseymys ja sosialidemokratiä, saksankielinen laitos.

13. Sama.

14. Kautsky, Sosialistit ja sota, saksankielinen laitos.

VI KOMMENTTI:

Rauhanomainen rinnakkaiselo - kaksi jyrkästi vastakkaista politiikkaa

Renmin Ribaon (Kansan Päivälehti) ja Hongqin (Punalippu) toimitusosastojen joulukuun 12. 1963 julkaisema artikkeli otsikolla "Rauhanomainen rinnakkainelo - kaksi jyrkästi vastakkaista politiikkaa - VI kommentti NKP:n keskuskomitean avoimesta kirjeestä" on kokonaisuudessaan seuraava:

NKP:n 20. edustajakokouksen jälkeen Hrushtshev ja muut NKP:n toverit ovat puhuneet rauhanomaisen rinnakkainolon kysymyksestä enemmän kuin mistään muusta.

Yhä uudelleen ja uudelleen NKP:n johtajat väittävät, että he ovat olleet uskollisia Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikalle ja kehittäneet sitä luovalla tavalla. He lukevat kokonaan "rauhanomaisen rinnakkainolon" politiikkansa ansioksi kaikki ne voitot, jotka maailman kansat ovat saavuttaneet pitkällisissä valtakumouksellisissa taisteluissa.

He levittävät käsitystä, että imperialismi ja erityisesti amerikkalainen imperialismi kannattaa rauhanomaista rinnakkainoloa. He panettelevat häikäilemättömästi Kiinan Kommunistista Puoluetta ja kaikkia marxilais-leniniläisiä rauhanomaisen rinnakkainolon vastustajiksi. NKP:n Keskuskomitean avoimessa kirjeessä jopa

parjataan Kiinan haluavan kilpailla imperialistien kanssa "sodan päästämisestä valloilleen".

He esittävät niiden sanojen ja tekojen, joilla he ovat pettäneet marxismi-leninismiin, proletaarisen maailmanvallankumouksen ja sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisen asian, olevan sopusoinnussa Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan kanssa.

Mutta voivatko sanat "rauhanomainen rinnakkainolo" todella palvella NKP:n johtajien taikakaluna heidän pettäessään marxismi-leninismiin? Eivät, ehdottomasti eivät.

Edessämme on kaksi jyrkästi vastakkaista rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa.

Toinen on Leninin ja Stalinin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka, jonka kannalla ovat kaikki marxilais-leniniläiset, myös Kiinan kommunistinen puolue.

Toinen on antileniniläinen rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka, niin sanottu rauhanomaisen rinnakkainolon päälinja, jonka puolesta Hrushtshev ja kumppanit puhuvat.

Tutkikaamme nyt Leninin ja Stalinin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa ja sitä pötyä, jota Hrushtshev ja kumppanit nimittävät rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjaksi.

LENININ JA STALININ RAUHANOMAISEN RINNAKKAINGAINOLON POLITIIKKA

Juuri Lenin esitti ajatuksen, että sosialistisen valtion olisi noudatettava rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisiin maihin. Neuvostoliiton Kommunistinen Puolue ja hallitus seurasivat Leninin ja Stalinin johdolla kauan aikaa tätä oikeata politiikkaa.

Kysymystä rauhanomaisesta rinnakkainolosta sosialististen ja kapitalististen maiden välillä ei olisi mitenkään voinut syntyä ennen Lokakuun vallankumousta, koska yhtään sosialistista maata ei vielä ollut olemassa. Siitä huolimatta imperialismista tekemänsä tieteellisen analyysin pohjalla Lenin ennakoi vv. 1915-16, että:

"Sosialismi ei voi saavuttaa voittoa samanaikaisesti kaikissa maissa. Se saavuttaa voiton ensin yhdessä tai useammassa maassa toisten taas pysyessä jonkin aikaa kapitalistisina tai esikapitalistisina." (Proletaarisen vallankumouksen sotilaallinen ohjelma,

Valitut teokset, I nide, 2. osa, s. 571. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1950)

olisi olemassa rinnan kapitalististen ja esikapitalististen maiden kanssa. Sosialististen maiden luonne sinänsä määrää sen, että niiden on noudatettava rauhan ulkopoliittikkaa. Lenin sanoi:

"Vaintyöväenluokka, kun se saavuttaa vallan, voi noudattaa rauhan politiikkaa ei sanoissa... vaan teoissa." (Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 25. osa, s. 290-291. Gospolitizdat, Moskova) Näiden Leninin käsitysten voidaan sanoa muodostavan rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan perustan.

Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen Lenin julisti maailmalle moneerotteeseen, että neuvostovaltion ulkopoliittikka on rauhan ulkopoliittikka. Mutta imperialistit halusivat tukahduttaa vastasyntyneen sosialistisen tasavallan jo sen kehtoon. He aloittivat aseellisen interventio neuvostovaltiota vastaan.

Lenin totesi aivan oikein, :

"Ellemme puolustaisi sosialistista tasavaltaa ase-in, emme voisi olla olemassa." (Selonteko VKP(b):n Keskuskomitealle 8. puoluuekokouksessa, Valitut teokset, 8. osa, s. 33. International Publishers, New York 1943)

Vuoteen 1920 mennessä suuri neuvostokansa oli voittanut imperialistisen aseellisen interventio. Neuvostovaltion ja imperialististen maiden välille oli syntynyt suhteellinen voimatasapaino. Useiden vuosien voimankoetusten aikana neuvostovaltio oli pitänyt puolensa. Se aloitti rauhanomaisen rakennustyönsä. Näissä oloissa Lenin esitti ajatuksen rauhanomaisen rinnakkainolon politiikasta. Tosiasiassa imperialisteilla ei ollut enää muuta mahdollisuutta kuin "olla rinnan" neuvostovaltion kanssa.

Leninin aikana tämä tasapaino oli koko ajan erittäin epävarma ja kapitalistit saartoivat sosialistista neuvostotasavaltaa tiukasti. Kerran toisensa jälkeen Lenin huomautti, että imperialistien aggressiivisen luonteen vuoksi ei ollut mitään taetta siitä, että sosialismi ja kapitalismi eläisivät rauhassa pitkän aikaa.

Vallinneissa oloissa hän ei voinut vielä määrittellä täydellisesti yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden välisen rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan sisältöä. Mutta suuri Lenin määritteli oikean politiikan ensimmäiselle proletariaatin diktaaturin valtiolle ja esitti rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan perusajatukset.

Mitkä olivat Leninin perusajatukset tästä politiikasta?

Ensiksikin Lenin huomautti, että sosialistinen valtio uhmasi

olemassaolollaan imperialistien tahtoa. Vaikka sosialistinen valtio piti kiinni rauhan ulkopoliitikasta, imperialisteilla ei ollut mitään halua elää rauhassa sen kanssa. He tekisivät kaikkensa ja käyttäisivät hyväkseen jokaista tilaisuutta vastustaakseen sosialistista valtiota tai jopa tuhotakseen sen.

Lenin sanoi:

"Kansainvälinen imperialismi... ei voisi... elää rinnan neuvostotasavallan kanssa sekä sen objektiivisen aseman että siihen sisältyvien kapitalistisen luokan taloudellisten etujen vuoksi..." (Selonteko sodasta ja rauhasta, esitetty VKP(b):n 7. edustajakokoukselle, Valitut teokset, II nide, 1. osa, s. 422. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1952)

Edelleen:

"... eikä Neuvostotasavallan olemassaolo rinnakkain imperialististen valtioiden kanssa pitkän ajan kuluessa ole ajateltavissa. Loppujen lopuksi toinen tai toinen voittaa. Ja ennen tuota loppua tulee kiertämättä tapahtumaan joukko mitä hirveimpiä yhteenottoja neuvostotasavallan ja porvarillisten valtioiden välillä." (VKP(b):n Keskuskomitean selonteko 8. puoluekokoukselle, Valitut teokset, 8. osa, s. 13. New York)

Sen vuoksi hän tähdensi kerran toisensa jälkeen, että sosialistisen valtion olisi oltava alituisesti valppaana imperialismin suhteen.

"... opetus, mikä jokaisentyöläisen ja talonpojan pitää omaksua on se, että on oltava varuillaan ja muistettava, että meitä ympäröivät ihmiset, luokat ja hallitukset, jotka tuovat avoimesti julki mitä syvimmän vihansa meitä kohtaan. On muistettava, että olemme aina hiuskarvan varassa joutua jonkin hyökkäyksen kohteeksi." (Tasavallan sisä- ja ulkopoliittika, Neuvostojen 9. yleisvenäläiselle edustajakokoukselle esitetty selonteko, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 33. osa, s. 122. Moskova)

Toiseksi Lenin huomautti, että vain taistelun avulla neuvostovaltio kykeni elämään rauhassa imperialististen maiden kanssa. Tämä oli tulos toistuvista voimainkoetuksista imperialistien ja neuvostovaltion välillä, joka omaksuen oikean politiikan nojautui maailman proletariaatin ja sorrettujen kansakuntien tukeen ja käytti hyväkseen imperialistien keskinäisiä ristiriitoja.

Lenin sanoi marraskuussa 1919:

"Noinhankäyaina - kun vihollinen on lyöty, hän alkaa puhua rauhasta. Olemme kerran toisensa jälkeen sanoneet niille herrasmiehille, Euroopan imperialisteille, että suostumme tekemään rauhan, mutta he haaveilivat ja kuvasti Venäjän orjuutta-

misesta. Nyt he ovat tajunneet, ettei kohtalo ole määrännyt heidän haaveidensa toteutuvan." (Puoluetyötä maaseudulla käsitellessä I yleisvenäläisessä konferenssissa pidetty puhe, Työväenluokan ja talonpoikaiston liitto, s. 326. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1959)

Hän huomautti v. 1921:

"Imperialistiset suurvallat ovat vihamielisyydestään ja Neuvosto-Venäjään kohdistuvasta hyökkäyshalustaan huolimatta luopuneet hyökkäysaikeista, sillä kapitalistisen maailman lahoaminen kehittyy progressiivisesti, yhtenäisyys heikkenee heikkenemistään ja väkiluvultaan yli miljardiin nousevien sorrettujen siirtomaakansojen voima kasvaa vuosi vuodelta, kuukausi kuukaudelta, jopa viikko viikolta." (VKP(b):n 10. yleisvenäläisen konferenssin lopettajaispuhe, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 32. osa, s. 412-413)

Kolmanneksi rauhanomaista rinnakkainolon politiikkaa toteuttaessaan Lenin omaksui erilaisia periaatteita erityyppisiä kapitalistisia maita kohtaan.

Hän kiinnitti erityistä huomiota siihen, että solmitaan ystävälliset suhteet maihin, joita imperialistit tyrannisoivat ja sortavat. Hän huomautti:

"Kaikkien imperialismin ikeestä kärsivien kansojen perusedut ovat yhtäläiset" ja että "Imperialismin maailmanpolitiikan seurauksena on kaikkien sorrettujen kansakuntien keskinäinen läheisyminen, liittoutuminen ja ystävyys". Hän sanoi, että neuvostovaltion rauhanpolitiikka "paneer VSFNT:n (Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan) solmimaan yhä läheisempiä suhteita yhä useampiin sen ympärillä sijaitseviin naapurivaltioihin". (Kansankomissaarien neuvostojen työ, Neuvostojen 8. yleisvenäläisessä edustajakokouksessa esitetty selonteko, Valitut teokset, 8. osa, s. 251-252. New York)

Lenin sanoi myös:

"Me asetamme nyt päätehtäväksemme voittaa riistäjät ja saada puolellemme horjuvat - se on yleismaailmallinen tehtävä. Horjuviksi osoittautuvat myös monet porvarilliset valtiot, jotka porvarillisina valtioina vihaavat meitä, mutta toisaalta sorrettuina katsovat paremmaksi olla sovussa kanssamme." (Selostus yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Kansankomissaarien Neuvoston työstä, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 30. osa, s. 299)

Rauhan perustasta Yhdysvaltain kaltaisten imperialististen maiden kanssa hän sanoi:

"Älkööt Amerikan kapitalistit kajotko meihin.

Tällaisen rauhan solmimisen esteet? Meidän puoleltamme ei minkäänlaisia. Amerikan (kuten kaikkien muidenkin maiden) kapitalistien puolelta imperialismi." (Vastaus amerikkalaisen "New York Evening Journal"-lehden kirjeenvaihtajan kysymyksiin, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 30. osa, s. 340)

Neljänneksi Lenin esitti vallassaolevan proletariaatin noudattaman rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisiin maihin noudatettavana politiikkana. Hän ei koskaan pitänyt sitä jonkin sosialistis- maan ulkopoliitiikan peruseriaatteena. Kerran toisensa jälkeen Lenin teki selväksi, että sosialistisen maan ulkopoliitiikan peruseriaatteena oli proletaarinen internationalismi.

Hän sanoi:

"Neuvosto-Venäjä on erittäin ylpeä saadessaan auttaa koko maailman työläisiä heidän vaikeassa taistelussaan kapitalismin kumoamiseksi." (Kominternin 4. maailmankongressille ja Pietarin työläisten ja puna-armeijalaisten edustajien neuvostolle, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 33. osa, s. 379)

Lokakuun vallankumouksen jälkeen julkaistussa rauhaa koskevassa asetuksessa, samalla kun Lenin ehdotti rauhaa kaikille sotaa käyville maille ilman annektointia tai korvauksia, hän kehotti kapitalististen maiden luokkatietoisia työläisiä, että he auttaisivat laajalla, päättäväisellä ja mitä tarmokkaimmalla toiminnalla.

"viemään menestyksellä päätökseen rauhan asian ja samalla väestön työtätekevien ja riistettyjen joukkojen vapauttamisen kaikinlaisesta orjuudesta ja riistosta." (Selonteko rauhasta, esitetty työläisten ja sotilaiden edustajien neuvostojen II yleisvenäläisessä edustajakokouksessa, Valitut teokset, II nide, 1. osa, s. 331. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova)

Puolueen ohjelmaluonnoksessa, jonka Lenin laati Venäjän Kommunistisen Puolueen 7. edustajakokousta varten, määriteltiin selvin sanoin, että "kehittyneiden maiden sosialistisen proletaarisen vallankumousliikkeen tukeminen" ja "yleensä kaikkien maiden ja erityisesti siirtomaiden ja riippuvaisten maiden demokraattisen ja vallankumouksellisen liikkeen tukeminen" muodostivat puolueen kansainvälisen politiikan tärkeät puolet. (Valitut teokset, 8. osa, s. 334. New York)

Viidenneksi Lenin oli johdonmukaisesti sitä mieltä, että sorrettujen luokkien ja sorrettujen kansakuntien on mahdotonta olla rauhanomaisesti rinnan sortajaluokkien ja -kansakuntien kanssa.

Teeseissä Kommunistisen Internationaalin II kongressin perustehtävistä hän huomautti:

"...porvaristo, kaikkein sivistyneinkin porvaristo ei nyt enää kavahda mitään petosta eikä rikosta, miljoonien työläisten ja talonpoikien tappamista tuotantovälineiden yksityisomistuksen pelastamiseksi." (Valitut teokset, 10. osa, s. 164. New York)

Leninin johtopäätökset olivat:

"...sellainen oletamus, että kapitalistit alistuvat rauhallisesti riistonalaisen enemmistön tahtoon, että sosialismiin voidaan siirtyä rauhallista reformitietä, on paitsi äärimmäistä poroporvarillista tylsäjärkisyyttä, myös työläisten suoranaista harhauttamista, kapitalistisen palkkaorjuuden kaunistelemista, totuuden salaamista. (Sama)

Hän viittasi toistuvasti imperialistien teeskentelevään suhtautumiseen kansakuntien tasa-arvoisuuteen. Hän sanoi:

"Kansainliitto ja Entente-maiden koko sodanjälkeinen politiikka paljastavat tuon totuuden vieläkin selvemmin ja jyrkemmin kiihdyttäen kaikkialla niin kehittyneiden maiden proletariaatin kuin siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kaikkien työväkevien joukkojen vallankumouksellista taistelua jouduttaen poroporvarillisten kansallisten harhakuvitelmien raukeamista, että kansakuntien rauhanomainen yhteiselämä ja tasa-arvoisuus ovat mahdollisia kapitalismin aikana." (Kansallisuus- ja siirtomaakysymystä koskeva teesialustelma, Valitut teokset, 2. osa, s. 464. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova)

Edellämainittu muodostaa Leninin perusajatukset rauhanomaisen rinnakkainolon politiikasta.

Stalin puolusti Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa. Niinä 30 vuotena, joiden aikana hän oli Neuvostoliiton johtaja, hän noudatti johdonmukaisesti tätä rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa. Vasta kun imperialistit ja taantumukselliset tekivät aseellisia provokaatioita, aloittivat hyökkäyssodan Neuvostoliittoa vastaan, sen oli käytävä suuri isänmaallinen sota ja puolustauduttava.

Stalin totesi, että "suhteemme kapitalistisiin maihin perustuvat siihen, että pidämme mahdollisena kahden vastakkaisen järjestelmän olemassaolon" ja että "ehdottomana tehtävänä on rauhallisten suhteiden säilyttäminen kapitalistisiin maihin". ("Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus", esitetty NK P(b):n 15. edustajakokouksessa, Teokset, 10. osa, s. 296. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova)

Hän huomautti myös:

"Kapitalismin ja kommunismin rauhanomainen rinnakkainolo on varsin mahdollista, mikäli tunnetaan molemminpuolista halua yhteistyöhön, valmiutta sovittujen sitoumusten toteuttamiseen ja noudatetaan tasa-arvoisuuden ja muiden valtioiden sisäisiin asioihin puuttumattomuuden periaatetta." (Stalin, "Vastauksia amerikkalaisten toimittajien kysymyksiin", Pravda, 2.4.1952.)

Samalla kun Stalin noudatti Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa, hän vastusti sellaista imperialistien liehakointia, ettei olisi tuettu muita kansanvallankumouksellisia. Hän osoitti, että ulkopoliitikassa on kaksi vastakkaista linjaa, joista jompaa-kumpaa on seurattava.

Toinen linja oli, että "jatkamme vallankumouksellisen politiikan noudattamista kooten kaikkien maiden proletaarit ja sorretut SNTL:n työväenluokan ympärille, jolloin kansainvälinen pääoma tekee kaiken voitavansa estääkseen etenemismme".

Toinen linja oli se, että "hylkäämme vallankumouksellisen politiikkamme ja suostumme tekemään joukon perustavaa laatua olevia myönnytyksiä kansainväliselle pääomalle, jolloin kansainvälinen pääoma ei varmaankaan ole haluton auttamaan meitä sosialistisen maamme muuttamisessa hyväksi porvarilliseksi tasavallaksi".

Stalin mainitsi esimerkin:

"Amerikka vaatii, ettemme periaatteessa tukisi muiden maiden työväenluokan vapausliikettä ja sanoo, että jos tekisimme tämän myönnytyksen, kaikki sujuisi kitkattomasti... Kenties meidän olisi tehtävä tämä myönnytys?"

Hän vastasi kieltävästi:

"...emme voi suostua näihin tai tämänkaltaisiin myönnytyksiin pettämättä itseämme... (Keskuskomitean ja Keskusvalvontakomission huhtikuun yhteisen täysistunnon työ, Teokset, 11. osa, s. 58-60, Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo)

Näillä Stalinin huomautuksilla on yhä suuri käytännöllinen merkitys. On todellakin kaksi jyrkästi vastakkaista ulkopoliitikkaa, kaksi jyrkästi vastakkaista rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa. Kaikkien marxilais-leniniläisten tärkeänä tehtävänä on tehdä ero niiden välillä. Pitää voimassa Leninin ja Stalinin politiikkaa ja vastustaa petoksen ja antautumisen politiikkaa, joka evää tuen vallankumoukselta. Vastustaa politiikkaa, joka muuttaa sosialistisen maan "hyväksi" porvarilliseksi tasavallaksi; molemmat polkkeamia, jotka Stalin tuomitsi.

KIINAN KOMMUNISTINEN PUOLUE NOUDATTAO LENININ RAUHANOMAISEN RINNAKKAINOLON POLITIIKKAA

NKP:n Keskuskomitean avoimessa kirjeessä väitetään, että Kiinan Kommunistiselta Puolueelta "puuttuu uskoa rauhanomaisen rinnakkainolon mahdollisuuteen" ja siinä syytetään, että Kiinan Kommunistinen Puolue vastustaa Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa.

Onko tämä totta? Ei. Ei tietenkään.

Jokainen tosiasioita kunnioittava voi havaita selvästi, että Kiinan Kommunistinen Puolue ja Kiinan Kansantasavallan hallitus ovat järkähtämättä noudattaneet Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa suurella menestyksellä.

Toisen maailmansodan jälkeen ovat kansainväliset luokkavoimasuhteet muuttuneet perusteellisesti. Sosialismi on voittanut useissa maissa ja on syntynyt sosialistinen leiri. Kansallinen vapausliike on kasvamassa nopeasti ja monia vastikään poliittisen itsenäisyyden saavuttaneita kansallisvaltioita on syntynyt. Imperialistinen leiri on heikentynyt suuresti ja imperialististen maiden väliset ristiriidat ovat käymässä yhä jyrkemmiksi. Tämä tilanne tarjoaa sosialistisille maille entistä suotuisimmat edellytykset noudattaa rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisiin maihin.

Tässä uudessa historiallisessa tilanteessa Kiinan Kommunistinen Puolue ja Kiinan hallitus ovat rikastuttaneet Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa soveltaessaan sitä.

Kiinan Kansantasavallan syntymän aattona toveri Mao Tsetung sanoi:

"Julistamme koko maailmalle, että vastustamme imperialistista järjestelmää ja sen vehkeilyä Kiinan kansaa vastaan. Olemme valmiit keskustelemaan jokaisen ulkomaisen hallituksen kanssa diplomaattisten suhteiden solmimisesta tasa-arvoisuuden, molempuoluisen hyödyn ja alueellisen koskemattomuuden ja suvereenisuuden periaatteiden pohjalla, mikäli se on valmis katkaisemaan suhteet kiinalaisiin taantumuksellisiin, lakkaa vehkeilemästä heidän kanssaan tai auttamasta heitä ja omaksuu kannakseen aidon, eikä teeskentelevän ystävyuden kansan Kiinaa kohtaan. Kiinan kansa toivoo ystävällistä yhteistyötä kaikkien maiden kansojen kanssa sekä kansainvälisen kaupan uude lleen aloittamista ja laajentamista tuotannon kehittämiseksi ja taloudellisen hyvinvoinnin edistämiseksi." (Puhe uuden poliittisen neuvoo-antavan konferenssin valmistavalle komitealle, Valitut teokset, 4. osa, s. 408. Foreign

Languages Press, Peking)

Näiden toveri Mao Tsetungin esittämien periaatteiden mukaisesti määrittelimme selvin sanoin rauhan ulkopoliittikkamme, ensin Kiinan kansan poliittisen neuvoa-antavan konferenssin syyskuussa 1949 hyväksymässä yhteisessä ohjelmassa ja sittemmin Kiinan Kansantasavallan perustuslaissa, jonka Kansallinen Kongressi hyväksyi syyskuussa 1954.

Vuonna 1954 Kiinan hallitus esitti tunnetut rauhanomaisen rinnakkainolon viisi periaatetta. Ne ovat: alueellisen koskemattomuuden ja suvereenisuuden keskinäinen kunnioitus, keskinäinenhyökkäämättömyys, toistensa sisäisiin asioihin puuttumattomuus, tasa-arvoisuus ja molemminpuolinen hyöty sekä rauhanomainen rinnakkainolo. Yhdessä muiden Aasian ja Afrikan maiden kanssa muotoilimme viiden periaatteen pohjalla kymmenen periaatetta vuoden 1955 Bandungin konferenssissa.

Vuonna 1956 toveri Mao Tsetung teki yhteenvedon maamme käytännön kokemuksista kansainvälisissä asioissa ja selvitti edelleen ulkopoliittikkamme periaatteita.

"Pysyvän rauhan saavuttamiseksi meidän on edelleen kehitettävä ystävyttämme ja yhteistyötämme sosialismin leiriin kuuluvien veljesmaiden kanssa sekä lujitettava solidaarisuuttamme kaikkien rauhantahtoisten maiden kanssa. Meidän on pyrittävä solmimaan normaalit diplomaattiset suhteet alueellisen koskemattomuuden ja suvereenisuuden keskinäisen kunnioittamisen sekä tasa-arvoisuuden ja molemminpuolisen hyödyn pohjalla kaikkien maiden kanssa, jotka haluavat elää kanssamme rauhassa. Meidän on annettava aktiivista tukea kansalliselle itsenäisyys- ja vapausliikkeelle Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan maissa sekä rauhanliikkeelle ja oikeutetuille taisteluille kaikissa maissa kautta maailman. ("Kiinan Kommunistisen puolueen 8. kansallisen kongressin avajaispuhe".)

Vuonna 1957 hän sanoi:

"Politiikkamme perusetuna tulee olla solidaarisuutemme vahvistaminen Neuvostoliittoa ja kaikkia sosialistisia maita kohtaan, sillä tämä politiikka vastaa perusetujamme. Lisäksi meidän on voimistettava ja kehitettävä solidaarisuuttamme kaikkia Aasian ja Afrikan maita ja kaikkia rauhaarakastavia maita ja kansoja kohtaan. Kun liittymme yhteen näiden kahden voiman kanssa emme tule koskaan olemaan yksin. Meidän tulee myös liittyä yhteen imperialististen maiden kansojen kanssa ja pyrkiä elämään rauhassa rinnakkain näiden maiden kanssa, käymään kauppaa niiden kanssa ja estämään kaikki mahdolliset sodat, mutta emme saa missään

olosuhteissa elätellä niitä koskevia harhakuvia. ("Kansan keskuudessa esiintyvien ristiriitojen oikeasta ratkaisutavasta")

Kuluneen 14 vuoden aikana olemme noudattaneet erilaista ulkopoliittikkaa erilaisiin maihin nähden sekä vaihdelleet politiikkaamme kussakin maassa vallitsevien erilaisten olojen mukaisesti.

1. Teemme eron sosialististen ja kapitalististen maiden välillä. Pidämme lujasti kiinni keskinäistä apua koskevasta proletaarisen internationalismin periaatteesta suhteissa sosialistiin maihin. Pidämme ulkopoliittikkamme peruseriaatteena sosialistisen leirin yhtenäisyyden ylläpitämistä ja lujittamista.

2. Teemme eron äskettäin poliittisen itsenäisyyden saavuttaneiden kansallisvaltioiden ja imperialististen maiden välillä.

Vaikka kansallisvaltiot ovatkin yhteiskunnallisilta ja poliittisilta järjestelmiltään olennaisesti erilaisia kuin sosialistiset maat, niin niillä on syviä ristiriitoja imperialistien kanssa. Yhteisiä etuja sosialististen maiden kanssa niillä on imperialismiin vastustaminen, itsenäisyyden suojeleminen ja maailmanrauhan puolustaminen. Niinpä sosialistinen maa voikin solmia rauhanomaisen rinnakkainolon ja ystävällisen yhteistyön sopimuksen näiden maiden kanssa. Tällaisien suhteiden solmimisella on suuri merkitys anti-imperialististen voimien yhtenäisyyden lujittamiselle ja kansojen yhteisen imperialismiin vastaisen taistelun etenemiselle.

Olemme johdonmukaisesti lujittaneet ja kehittäneet ystävällisen yhteistyön ja rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan maiden kanssa. Samalla olemme taistelleet sellaisia maita kuten Intiaa vastaan, jotka eivät ole noudattaneet viittä periaatetta.

3. Teemme eron tavanomaisten kapitalististen maiden ja imperialististen maiden välillä sekä myös eri imperialististen maiden välillä.

Koska kansainväliset voimasuhteet kehittyvät yhä suotuisammiksi sosialismille ja koska imperialistiset voimat heikentyvät päivittäin ja ristiriidat niiden kanssa jyrkentyvät päivittäin, niin sosialistiset maat voivat pakottaa muutamia imperialistisia maita solmimaan rauhanomaisen rinnakkainolon suhteet kanssaan. Edellytyksenä sille on, että sosialistiset maat nojautuvat omiin kasvaviin voimiinsa, kansojen vallankumouksellisten voimien laajenemiseen, yhtenäisyyteen kansallisvaltioiden kanssa, kaikkien rauhanthahtoisten maiden taisteluun ja käyttävät samalla hyväkseen imperialismiin sisäisiä ristiriitoja.

Samalla kun pidämme järkähtämättä kiinni rauhanomaisesta rinnakkainolosta yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa, täytämme myös horjumatta proletaarisen internationalismin velvollisuuttamme. Tuemme aktiivisesti Aasian, Afrikan ja latinalaisen Amerikan vapausliikettä, Länsi-Euroopan, Pohjois-Amerikan ja Australian työväenliikkeitä, kansojen vallankumouksellisia taisteluja sekä kansojen taisteluja imperialistista hyökkäystä ja sotapolitiikkaa vastaan maailman rauhan puolesta.

Kaikella tällä on vain yksi tarkoitus, sosialistinen leiri ja kansainvälinen proletariaatti ytimenä yhdistää kaikki yhdistettävissä olevat voimat laajaan yhteisrintamaan amerikkalaista imperialismia ja sen lakeijoita vastaan.

Rauhanomaisen rinnakkainolon viiden periaatteen pohjalla Kiinan hallitus on yli kymmenen viime vuoden aikana solminut ystävälliset suhteet useiden yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa ja edistänyt kauppaa ja kulttuurivaihtoa niiden kanssa. Kiina on solminut ystävyys- ja rauhansopimuksia, molemminpuolista avunantoa ja hyökkäämättömyyttä koskevia sopimuksia Jemenin, Burman, Nepalin, Afganistanin, Guinean, Kambodshan, Indonesian ja Ghanan kanssa. Se on ratkaissut menestyksellisesti menneiden vuosien perintönä jääneet rajakysymyksensä mm. Burman, Nepalin, Pakistanin ja Afganistanin kanssa.

NKP:n johtajilla on salaisia motiiveja sepittäessään valheen, että Kiina vastustaa rauhanomaista rinnakkainoloa. Suoraan sanoen heidän tarkoituksenaan on peitellä omia jalanjälkiään peittäessään proletaarista internationalismia ja liittoutuessaan imperialismin kanssa.

NKP:n JOHTAJIEN 'RAUHANOMAISEN RINNAKKAINOLON' PÄÄLINJA

Emme me vaan NKP:n johtajat ovat tosiasiassa niitä, jotka rikkovat Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa.

NKP:n johtajat ovat kehuskelleet käsityksiään rauhanomaisesta rinnakkainolosta. Mitkä ovat sitten heidän pääasialliset käsityksensä rauhanomaisesta rinnakkainolosta?

1. NKP:n johtajat ovat sitä mieltä, että rauhanomainen rinnakkainolo on tärkein periaate aikamme yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseksi. He väittävät, että se on "nykyajan kategorinen imperatiivi" ja "aikakauden pakottava vaatimus".¹⁾ He sanovat, että "ainoastaan rauhanomainen rinnakkainolo on paras ja ainoa hyväksyttävä keino edessä olevien elintärkeiden yhteiskunnal-

listen ongelmien ratkaisemiseksi²⁾ ja että rauhanomaisen rinnakkainolon periaatteesta olisi tehtävä "koko nykyaikaisen yhteiskunnan elämän peruslaki".³⁾

2. He ovat sitä mieltä, että imperialismi hyväksyy nykyisin rauhanomaisen rinnakkainolon eikä ole enää sen esteenä. He sanovat, että "useat länsimaisten hallitusten ja valtioiden johtajat esiintyvät nyt rauhan ja rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta"⁴⁾, "he ymmärtävät yhä selvemmin rauhanomaisen rinnakkainolon välttämättömyyden".⁵⁾ Erityisesti he ovat julistaneet erään USA:n presidentin "myöntäneen, että yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden välinen rauhanomainen rinnakkainolo on järkevää ja käyttökelpoista".⁶⁾

3. He pyrkivät "kaikinpuoliseen yhteistyöhön" imperialististen maiden ja erityisesti USA:n kanssa. He sanovat, että Neuvostoliitto ja Yhdysvallat "pystyvät löytämään pohjan toimiakseen ja ponnistellakseen yhteisymmärryksessä koko ihmiskunnan hyväksi"⁷⁾ ja että ne voivat "marssia käsi kädessä lujittaaakseen rauhaa ja kaikkien valtioiden välistä kansainvälistä yhteistyötä".⁸⁾

4. He väittävät, että rauhanomainen rinnakkainolo on "Neuvostoliiton ja sosialististen maiden ulkopoliittikan päälinja".⁹⁾

5. He väittävät myös, että "rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka määrää NKP:n ja muiden marxilais-leniniläisten puolueiden ulkopoliittikan päälinjan"¹⁰⁾, että se on "kommunismin strateginen perusta" tämän päivän maailmassa, ja vielä, että kaikki kommunistit ovat "omaksuneet rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta käytävän taistelun politiikkansa pääperiaatteen".¹¹⁾

6. He pitävät rauhanomaista rinnakkainoloa kansojen vallankumouksellisten taistelujen voiton edellytyksenä. He ovat sitä mieltä, että eri maiden kansojen voitot on saavutettu "yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten valtioiden välisen rauhanomaisen rinnakkainolon vallitessa".¹²⁾ He väittävät, että "Juuri yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten valtioiden välisen rauhanomaisen rinnakkainolon vallitessa sosialistinen vallankumous voitti Kuubassa, Algerian kansa ja yli 40 muuta maata sai kansallisen itsenäisyyden, veljespuolueet kasvoivat lukumäärältään ja voimaltaan ja maailman kommunistisen liikkeen vaikutusvalta kasvoi".¹³⁾

7. He ovat sitä mieltä, että rauhanomainen rinnakkainolo on "paras tapa auttaa kansainvälistä vallankumouksellista työväenliikettä saavuttamaan perimmäiset luokkatavoitteensa".¹⁴⁾ He julistavat, että rauhanomaisen rinnakkainolon vallitessa rauhanomaisen sosialismin siirtymisen mahdollisuus kapitalistisissa maissa on kasvanut. Lisäksi he uskovat, että sosialismin voitto talou-

dellisessa kilpailussa "tulee merkitsemään murskaavaa iskua koko kapitalististen suhteiden järjestelmälle".¹⁵⁾ He lausuvat, että "kun neuvostokansa tulee nauttimaan kommunismin siunauksia, miljoonat ihmiset maailmassa sanovat: 'Olemme kommunismin kannalla' "¹⁶⁾ ja, että silloin jopa kapitalisteja saattaa "siirtyä kommunistiseen puolueeseen".

Miettikääpä, mitä yhteistä näillä käsityksillä on Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan kanssa?

Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka on politiikkaa, jota sosialistinen maa noudattaa suhteissaan yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisiin maihin, kun taas Hrushtshev esittää rauhanomaisen rinnakkainolon nykyaikaisen yhteiskunnan elämää hallitsevana korkeimpana periaatteena.

Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka muodostaa vallassaolevan proletariaatin kansainvälisen politiikan yhden puolen. Hrushtshev ulottaa rauhanomaisen rinnakkainolon sosialististen maiden ulkopoliittikan päälinjaksi ja vieläkin pitemmälle, kaikkien kommunististen puolueiden päälinjaksi.

Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka suuntautui imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan. Hrushtshevin rauhanomainen rinnakkainolo tyydyttää imperialistien tarpeita ja auttaa imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa.

Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka perustuu kansainväliseen luokkataisteluun. Hrushtshevin rauhanomainen rinnakkainolo pyrkii korvaamaan kansainvälisen luokkataistelun kansainvälisellä luokka yhteistyöllä.

Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan juuret ovat proletariaatin historiallisissa tehtävissä ja vaativat sen vuoksi sosialistisia maita tätä politiikkaa noudattaessaan tukemaan lujasti kaikkien sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja. Hrushtshevin rauhanomainen rinnakkainolo korvaa proletaarisen maailmanvallankumouksen pasifismilla ja hylkää siten proletaarisen internationalismin.

Hrushtshev on muuttanut rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan luokka-antautumisen politiikaksi. Rauhanomaisen rinnakkainolon nimessä hän on hylännyt veljespuolueiden kokousten vuoden 1957 julistuksen ja 1960 julkilausuman vallankumoukselliset periaatteet, riistänyt marxismi-leninismiltä sen vallankumouksellisen hengen, vääristellyt sen tuntemattomaksi.

Tämä on marxismi-leninisin häpeämätöntä pettämistä!

KOLME PERIAATTEELLISTA EROA

Ero rauhanomaisen rinnakkainolon politiikassa toisaalta NK P:n johtajien ja toisaalta meidän ja kaikkien marxilais-leniniläisten puolueiden ja kaikkien marxilais-leniniläisten välillä ei ole se, olisiko sosialististen maiden noudatettava rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa. Se on periaatekysymys siitä, kuinka suhtautua Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaan. Se ilmenee pääasiassa kolmessa kysymyksessä.

Ensimmäinen kysymys on: Onko rauhanomaisen rinnakkainolon saavuttamiseksi välttämätöntä taistella imperialismia ja porvarillista taantumusta vastaan? Onko mahdollista lopettaa sosialismin ja imperialismien vastakohtat ja niiden välinen taistelu rauhanomaisen rinnakkainolon avulla?

Marxilais-leniniläiset ovat johdonmukaisesti sitä mieltä, että sosialistisilla mailla ei ole mitään esteitä harjoittaa rauhanomaisesta rinnakkainolosta yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa. Imperialistit ja porvarilliset taantumukselliset luovat näitä esteitä.

Rauhanomaisen rinnakkainolon viisi periaatetta esitettiin imperialismiin hyökkäys- ja sotapolitiikan vastaista kamppailua varten. Näiden periaatteiden mukaan ei saa loukata muiden maiden aluetta ja suvereenisuutta, sekaantua niiden sisäisiin asioihin, vahingoittaa niiden etuja ja tasa-arvoista asemaa tai käydä hyökkäyssotia niitä vastaan. Mutta imperialismiin luonteeseen sinänsä kuuluu hyökkäykset muita maita ja kansakuntia vastaan ja halu orjuuttaa ne. Niin kauan kuin imperialismi on olemassa, sen luonne ei tule muuttumaan. Sen vuoksi imperialistit ovat haluttomia hyväksymään rauhanomaisen rinnakkainolon viittä periaatetta. Milloin se vain on mahdollista, ne yrittävät hajottaa ja tuhota sosialistiset maat ja suorittavat hyökkäyksiä muita maita ja kansakuntia vastaan ja yrittävät orjuuttaa ne.

Historia osoittaa, että vain epäsuotuisten objektiivisten syiden vuoksi imperialistit eivät uskalla aloittaa sotaa sosialistisia maita vastaan tai niiden on pakko suostua aselepoon ja hyväksyä jonkinlainen rauhanomainen rinnakkainolo.

Historia osoittaa myös, että imperialististen ja sosialististen maiden välillä on aina ollut jyrkkiä ja monenlaisia taisteluita, jotka ovat joskus kärjistyneet välittömiksi sotilaallisiksi selkkauksiksi tai sodiksi. Kun varsinaista sotaa ei käydä, turvautuvat imperialistit kylmään sotaan, jota he ovat käyneet toisen maailmansodan päättymisestä lähtien. Tosiasiassa imperialististen ja sosialis-

tisten maiden rinnakkainolo on ollut kylmän sodan aikaa. Samalla kun imperialistiset maat laajentavat aseistustaan aktiivisesti ja valmistelevat sotaa niin ne käyttävät kaikkia keinoja vastustaakseen sosialistisia maita poliittisesti, taloudellisesti ja ideologisesti, turvautuvat jopa sotilaallisiin provokaatioihin ja sodanuhkauksiin niitä vastaan. Imperialistien kylmä sota sosialistisia maita vastaan ja jälkimmäisten vastarinta sitä vastaan ovat kansainvälisen luokkataistelun ilmauksia.

Imperialistit suuntaavat hyökkäys- ja sotapolitiikkansa ei vain sosialistisia maita vastaan, vaan maailman kaikkia kansoja vastaan. He yrittävät nujertaa sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumoukselliset liikkeet.

Näiden olosuhteiden vallitessa sosialististen maiden on yhdessä kaikkien muiden maiden kanssa taisteltava päättäväisesti imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa vastaan ja taisteltava kärki kärkeä vasten pannen imperialismia vastaan. Tämä luokka-taistelu jatkuu väistämättä, milloin jyrkässä ja milloin lieventyneessä muodossa.

Mutta Hrushtshev on kuuro näille tinkimättömille tosiasioille. Hän julistaa, että imperialismi on jo myöntänyt rauhanomaisen rinnakkainolon välttämättömäksi. Hän katsoo sosialististen maiden ja maailman kansojen anti-imperialistisen taistelun olevan ristiriidassa rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan kanssa.

Hrushtshevin mielestä sosialistisen maan on tehtävä myönnytys toisensa jälkeen ja annettava jatkuvasti periksi imperialisteille ja porvarillisille taantumuksellisille, silloinkin kun he uhkaavat sosialistista maata sotilaallisesti tai esittävät nöyryyttäviä vaatimuksia, jotka loukkaavat sen suvereenisuutta ja arvoa.

Tällä logiikalla Hrushtshev esittää jatkuvan perääntymisensä, periaatteettomuutensa ja kuuliaisen suostumisensa amerikkalaisten imperialistien nöyryyttäviin vaatimuksiin Karibian meren kriisin aikana "rauhanomaisen rinnakkainolon voitoksi".

Samalla logiikalla Hrushtshev esittää oikeat periaatteemme Kiinan ja Intian rajakysymyksessä, kun suoritimme vastahyökkäyksen Intian taantumuksellisten sotilaallista rynnäkköä vastaan ja suoritimme itsepuolustustoimenpiteitä tilanteen muututtua sietämättömäksi, "rauhanomaisen rinnakkainolon rikkomiseksi".

Silloin tällöin Hrushtshev puhuu myös kahden erilaisen yhteiskuntajärjestelmän välisestä taistelusta. Mutta miten hän näkee tämän taistelun?

Hän on sanonut: "Kahden järjestelmän välinen väistämätön taistelu täytyy saada yksinomaan aatteiden taisteluksi... "17)

Näin poliittinen taistelu on häipynyt!

Hän on myös sanonut:

"Leniniläinen periaate sosiaalis-taloudellisilta ja poliittisilta järjestelmiltään erilaisten valtioiden rauhanomaisesta rinnakkainolosta ei merkitse pelkästään sodan puuttumista, väliaikaista epävarmaa tulitaukoa. Se edellyttää ystävällisten taloudellisten ja poliittisten suhteiden ylläpitämistä näiden valtioiden kesken. Se pitää päämääränään rauhanomaisen kansainvälisen yhteistyön eri muotojen vakiinnuttamista ja kehittämistä".¹⁸⁾

Näin niiden välinen taistelukin on häipynyt!

Taikurin tavoin Hrushtshev esittää tempun toisensa jälkeen, muuntaa ensin suuret kysymykset pieniksi ja sitten pienet kysymykset mitättömiksi. Hän kieltää sosialistisen ja kapitalistisen järjestelmän välisen perusvastakohtan. Hän kieltää sosialistisen ja imperialistisen leirin välisen perusristiriidan. Hän kieltää kansainvälisen luokkataistelun olemassaolon. Siten hän muuttaa kahden järjestelmän ja kahden leirin välisen rauhanomaisen rinnakkainolon "kaikinpuoliseksi yhteistyöksi".

Toinen kysymys on: Voidaanko rauhanomainen rinnakkainolo tehdä sosialististen maiden ulkopolitiikan päälinjaksi?

Meidän mielestämme sosialististen maiden ulkopolitiikan päälinjan on nojaututtava niiden ulkopoliittiseen perusperiaatteen ja niiden on toteutettava tämän politiikan perussisältöä.

Mikä on tämä perusperiaate? Se on proletaarinen internationalismi.

Lenin sanoi:

"Liitto kehittyneiden maiden vallankumouksellisten ja kaikkien sorrettujen kansojen kanssa, jokaista imperialistia vastaan - se on proletariaatin ulkopolitiikka." (Venäjän vallankumouksen ulkopolitiikka, Kootut teokset, 4. venäjänkielinen painos, 25. osa, s. 69.) Tämä Leninin esittämän proletaarisen internationalismin periaatteen olisi oltava sosialististen maiden ulkopolitiikan ohjearna.

Sosialistisen leirin synnyttyä jokaisen sosialistisen maan on pitänyt harjoittaa kolmenlaisia suhteita ulkopolitiikassaan - suhteita muihin sosialistisiin maihin, suhteita yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisiin maihin sekä suhteita sorrettuihin kansoihin ja kansakuntiin.

Meidän mielestämme sosialististen maiden ulkopolitiikan päälinjan pitäisi sen vuoksi olla seuraava: kehittää ystävyyden, molemminpuolisen avunannon ja yhteistyön suhteita sosialististen maiden kanssa proletaarisen internationalismin periaatteen mukai-

sesti; pyrkii rauhanomaiseen rinnakkainoloon viiden periaatteen pohjalla yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa ja vastustaa imperialistista hyökkäys- ja sotapolitiikkaa; tukea ja auttaa kaikkien sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluita. Nämä kolme puolta ovat yhteydessä keskenään eikä ainoatakaan niistä voida jättää pois.

NKP:n johtajat ovat muuttaneet yksipuolisesti sosialististen maiden ulkopoliittikan päälinjan rauhanomaiseksi rinnakkainoloksi. Haluaisimme kysyä: Miten sosialistisen maan on hoidettava suhteitaan toisiin sosialistisiin maihin? Olisiko sen ylläpidettävä pelkästään rauhanomaisen rinnakkainolon suhteita niiden kanssa?

Tietenkin myös sosialististen maiden on pidettävä kiinni viidestä periaatteesta keskinäisissä suhteissaan. Niistä jokaisen on ehdottomasti luvattonta loukata toisen veljesmaan alueellista koskemattomuutta, vahingoittaa sen itsenäisyyttä ja suvereenisuutta, sekaantua sen sisäisiin asioihin, suorittaa myyräntyötä sen sisäpuolella tai rikkoa tasa-arvoisuuden ja keskinäisen hyödyn periaatetta suhteissaan toiseen veljesmaahan.

Mutta pelkästään näiden periaatteiden toteuttaminen ei vielä suinkaan riitä. Vuoden 1957 veljespuolueiden julistuksessa sanotaan:

"Nämä ovat elintärkeitä periaatteita. Ne eivät kuitenkaan käsittele tyhjentävästi sosialististen maiden välisten suhteiden olennaisista sisältöä. Veljellinen keskinäinen apu on näiden suhteiden erottamaton osa. Tämä apu on sosialistisen internationalismin vaikuttava ilmaus."

Kun NKP:n johtajat ovat tehneet rauhanomaisesta rinnakkainolosta ulkopoliittikan päälinjan, he ovat itse asiassa lopettaneet molemminpuolisen avun ja yhteistyön, proletarisen internationalismin suhteet sosialistisiin maihin. He ovat asettaneet sosialistiset veljesmaat samanveroisiksi kapitalististen maiden kanssa. Tämä merkitsee sosialistisen leirin lopettamista.

NKP:n johtajat ovat muuttaneet yksipuolisesti sosialististen maiden ulkopoliittiseksi päälinjaksi rauhanomaisen rinnakkainolon. Haluaisimme kysyä: Miten sosialistisen maan olisi hoidettava suhteitaan sorrettuihin kansoihin ja kansakuntiin? Pitäisikö sosialistisessa maassa vallassa olevan proletariaatin ja sen muissa maissa vielä vapautumattomien luokkaveljien välillä olla pelkästään rauhanomaisen rinnakkainolon eikä keskinäisen avun suhde? Entä suhteet sorrettuihin kansoihin ja kansakuntiin?

Lokakuun vallankumouksen jälkeen Lenin tähdensi toistuvasti, että sosialistinen maa, joka on perustanut proletariaatin diktatu-

rin, on proletaarisen maailmanvallankumouksen tukikohta. Myös Stalin sanoi:

"Voittaneen maan vallankumouksen ei tule pitää itseään omin-takeisena suurena, vaan tukena, välineenä proletariaatin voiton jouduttamista varten kaikissa maissa": (Lokakuun vallankumous ja Venäjän kommunistien taktiikka, Teokset, 6. osa, s. 415. Vieraskielisen kirjallisuuden kustantamo, Moskova 1953) Hän lisäsi, että "se muodostaa voimakkaan tukikohdan sen (maailmanvallankumouksen) edelleen laajenemiselle". (Sama, s. 419)

Ulkopolitiikallaan sosialistiset maat eivät siten voi missään olosuhteissa rajoittua hoitamaan vain suhteita yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisiin maihin, vaan niiden on hoidettava oikealla tavalla sosialististen maiden välisiä suhteita ja suhteitaan sorrettuihin kansoihin ja kansakuntiin. Niiden on otettava sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisten taistelujen tukeminen internationalistiseksi velvollisuudekseen ja ulkopoliittikansa tärkeäksi osaksi.

Päinvastoin kuin Lenin ja Stalin, Hrushtshev tekee rauhanomaisesta rinnakkainolosta sosialististen maiden ulkopoliittisen päälinjan. Tehdessään näin hän jättää tämän politiikan ulkopuolelle proletaarisen internationalismin velvollisuuden auttaa sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja. Niinpä tämä ei ole mitään rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan "luovaa kehittämistä", vaan proletaarisen internationalismin pettämistä rauhanomaisen rinnakkainolon verukkeella.

Kolmas kysymys on: Voiko rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka olla kaikkien kommunististen puolueiden ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen päälinja? Voidaanko se asettaa kansanvallankumouksen tilalle?

Olemme sitä mieltä, että rauhanomaisen rinnakkainolon merkitys on siinä, että se on yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden, itsenäisten, suvereenisten valtioiden välinen suhde. Vasta vallankumouksen voiton jälkeen voi proletariaatti noudattaa rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa. Mitä sorrettuihin kansoihin ja kansakuntiin tulee, niiden on pyrittävä omaan vapautukseensa, imperialismin ja sen lakeijoiden vallan kumoamiseen. Niiden ei pitäisi harjoittaa rauhanomaista rinnakkainoloa imperialistien ja heidän lakeijoidensa kanssa, eikä se ole niille mahdollistakaan.

Sen vuoksi orkin väärin soveltaa rauhanomaista rinnakkainoloa sorrettujen ja sortajaluokkien sekä sorrettujen ja sortajakansakuntien välisiin suhteisiin tai ulottaa sosialististen maiden rau-

hanomaisen rinnakkainolon politiikka kapitalististen maiden kommunististen puolueiden ja vallankumouksellisten kansojen politiikka tai saattaa sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumoukselliset taistelut rauhanomaisen rinnakkainolon alaiseksi.

Olemme aina olleet sitä mieltä, että Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikan oikea soveltaminen vahvistaa sosialistisia maita, paljastaa imperialistien hyökkäys- ja sotapolitiikan ja yhdistää kaikki anti-imperialistiset kansat ja maat. Se auttaa siten kansojen taistelua imperialismia ja sen lakeijoita vastaan. Kansojen vallankumoukselliset taistelut imperialismia ja sen lakeijoita vastaan auttavat maailmanrauhaa ja ihmiskunnan edistystä lyömällä ja heikentämällä välittömästi sodan ja taantumuksen voimia. Ne auttavat sosialististen maiden taistelua rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa. Siten jos sovelletaan oikein Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa, niin se on sopu-soinnussa kansojen vallankumouksellisten taistelujen etujen kanssa kaikissa maissa.

Mutta sosialististen maiden taistelu rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa ja kansanvallankumous ovat kokonaan eri asioita.

Vastauskirjeessään NKP:n Keskuskomitealle kesäkuun 14. KKP:n Keskuskomitea toteaa:

"... rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kesken on yksi asia. Rauhanomaista rinnakkainoloa harjoittavien maiden on ehdottomasti luvaton ja mahdoton kajota tippaakaan toisen maan yhteiskuntajärjestelmään."

Luokkataistelu, taistelu kansallisen vapautuksen puolesta ja siirtyminen kapitalismista sosialismiin ovat toisia asioita. Ne kaikki ovat katkeria elämästä ja kuolemasta käytäviä vallankumoustaisteluita, joiden päämääränä on yhteiskuntajärjestelmän muuttaminen. Rauhanomainen rinnakkainolo ei voi korvata kansan vallankumouksellisia taisteluita. Siirtyminen kapitalismista sosialismiin jokaisessa maassa voidaan toteuttaa vain proletarisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin avulla tuossa maassa.

Luokkayhteiskunnassa on täysin väärin pitää rauhanomaista rinnakkainoloa "parhaana ja ainoana hyväksyttävänä keinona edessä olevien yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseksi", "koko nykyaikaisen yhteiskunnan elämän peruslakina". Tämä on sosialipisifismia, joka hylkää luokkataistelun. Se on marxismi-leninismien törkeää peittämistä.

Jo vuonna 1946 toveri Mao Tsetung erotti nämä molemmat ongelmat ja totesi selvin sanoin, että kompromissi Neuvostoliiton

ja Yhdysvaltain, Britannian ja Ranskan välillä erinäisissä kysymyksissä "ei vaadi kapitalististen maiden kansoja seuraamaan perässä ja tekemään kompromisseja kotimaassaan. Kansa noissa maissa jatkaa erilaisia taisteluja erilaisten olosuhteiden mukaisesti." (Joitakin kohtia nykyisen kansainvälisen tilanteen arvioinnissa, Valitut teokset, 4. osa, s. 87. FLP, Peking)

Tämä on oikeata marxilais-leniniläistä politiikkaa. Tämän toveri Mao Tsetungin oikean politiikan opastamana Kiinan kansa vei päättävästi vallankumouksen loppuun ja saavutti suuren voiton.

Toimiessaan tämä marxilais-leniniläistä politiikkaa vastaan NKP:n johtajat samaistavat sosialistisen maan yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden kanssa noudattaman ulkopoliittikan yhden puolen kaikkien kommunististen puolueiden päälinjan kanssa. He koettavat asettaa edellisen jälkimmäisen tilalle. He vaativat, että kommunististen puolueiden ja vallankumouksellisten kansojen olisi noudatettava sitä, mitä he nimittävät rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjaksi. Haluamatta itse vallankumousta he kieltävät sen muiltakin. Vastustamatta itse imperialismia he kieltävät muiltakin vastustamasta sitä.

Tämän on NKP:n keskuskomitean kirjeessä ja Hrushtshevin viimeaikaisissa huomautuksissa kielletty tarmokkaasti. On väitetty, että on "karhistuttavaa panettelua" syyttää NKP:n johtajia siitä, että he ulottavat rauhanomaisen rinnakkainolon sorrettujen ja sortajaluokkien välisiin ja sorrettujen ja sortajakansakuntien välisiin suhteisiin. He ovat tekopyhästi jopa todenneet, että rauhanomaista rinnakkainoloa "ei voida ulottaa kapitalistisissa maissa pääoman vastaiseen luokkataisteluun eikä kansalliseen vapausliikkeeseen".

Tuollainen vilpistely on kuitenkin hyödytöntä.

Haluaisimme kysyä NKP:n johtajilta: Koska rauhanomaisen rinnakkainolon politiikka muodostaa vain yhden puolen sosialististen maiden ulkopoliitikasta, niin miksi olette aivan viime aikoihin saakka väittäneet, että se edustaa "strategista linjaa kapitalismista sosialismiin siirtymisen koko kaudelle maailmassa"?¹⁹⁾ Ettekö pyri korvaamaan kommunististen puolueiden vallankumouksellista linjaa "rauhanomaisen rinnakkainolon" politiikallanne ja sovelta vakain tuumin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa sorrettujen ja sortavien luokkien välisiin ja sorrettujen ja sortavien kansakuntien välisiin suhteisiin, kun vaaditte kaikkien kapitalististen maiden ja sorrettujen kansakuntien kommunistisia puolueita ottamaan rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjakseen?

Haluaisimme kysyä NKP:n johtajilta: Koska kansat saavuttava voiton vallankumouksellisissa taisteluissaan ensi sijassa omiin taisteluihin nojautuen, niin miten sellainen voitto voidaan lukea rauhanomaisen rinnakkainolon ansioksi tai esittää sen tulokseksi? Eivätkö tällaiset väitteenne merkitse kansojen vallankumouksellisten taistelujen alistamista rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkamme alaiseksi?

Haluaisimme edelleen kysyä NKP:n johtajilta: Taloudelliset saavutukset sosialistisissa maissa ja niiden voitot taloudellisessa kilpailussa kapitalististen maiden kanssa ovat epäilemättä esimerkillisiä ja innoituksena sorretuille kansoille ja kansakunnille. Mutta kuinka voidaan sanoa, että sosialismi voittaa rauhanomaisen rinnakkainolon ja rauhanomaisen kilpailun avulla kansojen vallankumouksellisten taistelujen asemasta?

NKP:n johtajat selittävät, että luottamus rauhanomaiseen rinnakkainoloon ja rauhanomaiseen kilpailuun riittää "antamaan murskaavan iskun kapitalististen suhteiden koko järjestelmälle" ja samalla mahdollistaa maailmanlaajuisen rauhanomaisen siirtymisen sosialismiin. Tämä merkitsee samaa kuin väittää, että sorrettujen kansojen ja kansakuntien ei tarvitse taistella, tehdä vallankumousta ja kumota imperialismin ja kolonialismin ja niiden lakeijoiden taantumuksellista valtaa. Niiden olisi vain odotettava rauhallisesti, kunnes Neuvostoliiton tuotanto ja elintaso ylittää kehittyneimpien kapitalististen maiden tason, jolloin sorretut ja riistetyt orjat kautta maailman voisivat siirtyä kommunismiin yhdessä sortajiensa ja riistäjiensä kanssa. Eikö tämä ole NKP:n johtajien yritys lopettaa kansojen vallankumoukselliset taistelut ja asettaa niiden tilalle se, mitä he nimittävät rauhanomaiseksi rinnakkainoloksi?

Näiden kolmen kysymyksen analysointi osoittaa, että erimielisyytemme NKP:n johtajien kanssa on tärkeä periaatteellinen erimielisyys. Lyhyesti voidaan todeta: Meidän rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkamme on leniniläistä ja pohjautuu proletaarisen internationalismin periaatteeseen. Se antaa panoksensa imperialismin vastaan ja maailmanrauhan puolesta. Se on sopusoinnussa koko maailman sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisten taistelujen etujen kanssa. NKP:n johtajien ns. rauhanomaisen rinnakkainolon päälinja on antileniniläistä. Se hylkää proletaarisen internationalismin periaatteen, vahingoittaa imperialismin vastaista ja maailmanrauhan puolesta käytävää taistelua. Se on vastoin sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisten taistelujen etuja.

NKP:n JOHTAJEN RAUHANOMAISEN RINNAKKAINOLON POLITIikka PALVELEE AMERIKKALAISEN IMPERIALISMIN TARPEITA

Kaikki marxilais-leniniläiset puolueet ja vallankumoukselliset ihmiset hylkäävät päättävästi NKP:n johtajien rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjan, mutta imperialistit ylistävät sitä.

Länsimaisen monopolipääoman edustajat eivät salaa arvonaan tälle NKP:n johtajien päälinjalle. He näkevät Hrushtshevisä "lännen parhaan ystävän Moskovassa".²⁰⁾ He sanovat: "Neuvostoliiton pääministeri Nikita Hrushtshev toimii kuin amerikkalainen poliitikko"²¹⁾ ja vielä, "vapaa maailma pitää toveri Hrushtshevia venäläisten parhaana pääministerinä". Hän todella uskoo rauhanomaiseen rinnakkainoloon.²²⁾ He järkeilevät, että "tämä parempien neuvostoliittolais-amerikkalaisten suhteiden mahdollisuus on johtanut USA:n ulkoministeriön ajatuksiin, että tiettyjen rajojen puitteissa USA:n pitäisi helpottaa Hrushtshevin tehtävää".²³⁾

Imperialistit ovat aina suhtautuneet vihamielisesti sosialististen maiden rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaan esittäen: "Fraasi 'rinnakkainolo' sinänsä on sekä kauhea että tyhmänrohkea", ja "Työntäkäämme romukasaan ajatus ohimenevästä ja väkimmäisestä rinnakkainolosta".²⁴⁾ Miksi he nyt osoittavat niin paljon kiinnostusta Hrushtshevin rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjaan? Koska imperialistit ovat selvillä sen heille tuomista eduista.

Amerikkalaiset imperialistit ovat säännöllisesti käyttäneet sodan ja rauhan kaksoistaktiikkaa saavuttaakseen strategiset tavoitteensa, lopettaa kansanvallankumoukset, eliminoida sosialistinen leiri ja hallita maailmaa. Kun kansainvälinen tilanne käy heille epäedulliseksi, niin he turvautuvat yhä enemmän rauhanjuoniin samalla laajentaen aseistustaan ja sodan valmistelujaan.

Vuonna 1958 John Foster Dulles ehdotti, että Yhdysvaltain olisi omistauduttava "rauhanomaisen voiton jalolle strategialle".²⁵⁾

Virkaanastumisensa jälkeen Kennedy jatkoi ja kehitti Dullesin "rauhanstrategiaa" ja puhui varsin paljon "rauhanomaisesta rinnakkainolosta". Hän sanoi: "...tarvitsemme paljon paremman aseensa kuin vetypommi... ja se parempi ase on rauhanomainen yhteistyö".²⁶⁾

Merkitseekö tämä nyt sitä, että amerikkalaiset imperialistit hyväksyvät todella rauhanomaisen rinnakkainolon, eli NKP:n johtajien sanoja käyttäksemme, myöntävät, että "rauhanomainen

rinnakkainolo on järkevää ja käyttökelpoista"? Ei tietenkään.

Jos vähänkin vakavammin tarkastelemme asiaa niin huomaamme, että amerikkalaisten imperialistien "rauhanomainen rinnakkainolo" merkitsee ja tarkoittaa seuraavaa:

Mikä on sen todellinen merkitys ja tarkoitus?

1. Rauhansomaisen rinnakkainolon nimissä amerikkalaiset imperialistit yrittävät sitoa Neuvostoliiton ja muiden sosialististen maiden kädet ja kieltää niitä tukemasta kapitalististen maiden kansojen vallankumouksellisia taisteluja.

Dulles sanoi:

"Neuvostohallitus voisi lopettaa 'kylmän sodan' jos se irrottautuisi kansainvälisen kommunismin ohjauksesta ja pyrkisi ensisijassa Venäjän kansakunnan ja kansan hyvinvointiin. 'Kylmä sota loppuisi myös, jos kansainvälinen kommunismi luopuisi globaalitavoitteistaan....'"²⁷⁾

Kennedy totesi, että jos amerikkalais-neuvostoliittolaisia suhteita oli tarkoitus parantaa, niin Neuvostoliiton olisi luovuttava suunnitelmista "saattaa koko maailma kommunistiseksi" ja "pidettävä huolta ainoastaan kansallisesta edustaan ja paremman elämän tarjoamisesta kansalleen rauhan oloissa"²⁸⁾.

Dean Rusk on esittänyt asian vieläkin suorasukaisemmin: "Mitään varmaa ja pysyvää rauhaa ei voi olla olemassa ennen kuin kommunistijohtajat luopuvat maailmanvallankumouksen päämäärästään." Hän on sanonut myös, että neuvostojohtajien keskuudessa on "merkkejä 'kärtyisyydestä' maailman kommunistiselle liikkeelle antamiensa sitoumusten taakoista ja riskeistä". Hän jopa on kehottanut neuvostojohtajia "jatkamaan siitä edelleen panemalla syrjään illuusion kommunismin voitosta maailmassa"²⁹⁾

Näiden sanojen merkitys on liiankin selvä. Amerikkalaiset imperialistit sanovat kapitalistisen maailman sorrettujen kansojen ja kansakuntien vapaustaistelujen olevan seuraus sosialististen maiden yrityksistä "saattaa koko maailma kommunistiseksi". He sanovat neuvostojohtajille: Haluatteko elää rauhassa Yhdysvaltain kanssa? Hyvä on! Mutta sillä ehdolla, että ette tue kapitalistisen maailman sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja. Teidän on pidettävä huolta siitä, etteivät ne nouse vallankumoukseen. Amerikkalaisten imperialistien toiveajattelun mukaan tämä jättää heille vapaat kädet tukahduttaa vallankumoukselliset liikkeet kapitalistisessa maailmassa, hallita ja riistää kahta kolmasosaa maailman väestöstä.

2. Rauhansomaisen rinnakkainolon nimissä amerikkalaiset imperialistit koettavat harjoittaa "rauhansomaisen muutoksen"

politiikkaa Neuvostoliittoon ja muhin sosialistisiin maihin palauttaakseen kapitalismin niihin.

Dulles sanoi: "Voimasta luopuminen... ei merkitse status quon säilyttämistä, vaan rauhanomaista muutosta".³⁰⁾ "Puolustus-kannalla olo ei riitä. Vapauden on oltava positiivinen voima, joka tunkeutuu neuvostomaailman sisälle".³¹⁾

Eisenhower väitti, että kaikki se, minkä Yhdysvallat voi rauhanomaisin keinoin tehdä, tehdään "jotta ihmiset, joita tyrannimainen diktatuuri pitää orjuudessaan, voisivat vihdoinkin saada oikeuden päättää omasta kohtalostaan vapaasti äänestäen".³²⁾

Kennedy sanoi, että "tehtävänäme on tehdä kaikkemme pitääksemme huolen siitä, että muutokset, joita on tapahtumassa... neuvostovaltakunnassa, kaikissa maanosissa... johtavat useampien ihmisten vapauden lisääntymiseen ja maailmanrauhaan".³³⁾ Hän teki selväksi sen, että "noudattaisi vapautta kärsivällisesti kannustavaa ja tyranniaa varovasti painostavaa politiikkaa Itä-Euroopan sosialistisiin maihin 'vapaan valinnan' antamiseksi näiden maiden kansoille".³⁴⁾

Näidenkin sanojen merkitys on varsin selvä. Amerikkalaiset imperialistit panettelevat sosialistista järjestelmää "diktatoriseksi" ja "tyrannimaiseksi". Sanovat kapitalismin palauttamista "vapaaksi valinnaksi". He sanovat neuvostojohtajille: Haluatteko elää rauhassa Yhdysvaltain kanssa? Hyvä on! Mutta se ei merkitse sitä, että tunnustamme status quon sosialistisissa maissa. Päinvastoin, kapitalismi on palautettava niissä. Toisin sanoen, amerikkalaiset imperialistit eivät tule koskaan sopeutumaan siihen, että yksi kolmannes maailman asukkaista on astunut sosialismin tielle. He tulevat aina yrittämään kaikkien sosialististen maiden hävittämistä.

Lyhyesti sanoen, amerikkalaiset imperialistit tarkoittavat rauhanomaisella rinnakkainololla tätä: Älköön yksikään imperialismin herruuden ja orjuuden alainen maa pyrkikö vapauteen. Kaikki ne maat, jotka ovat jo voittaneet vapautensa, on jälleen saatettava imperialistisen herruuden ja orjuuden alaiseksi. Koko maailma on liitettävä amerikkalaiseksi "vapaiden kansakuntien maailmanyhteisöksi".

On helppo havaita, miksi NKP:n johtajien rauhanomaisen rinnakkainolon päälinja on juuri amerikkalaisen imperialismin mieleen.

Rauhanomaisen rinnakkainolon verukkeella NKP:n johtajat tekevät parhaansa liehakoidakseen amerikkalaisen imperialismin suosiota. He palvelevat sen vilpillistä rauhanpolitiikkaa julistamalla

la alituisesti, että amerikkalaisen imperialismin edustajat "ovat huolissaan rauhasta".

Rauhanomaisen rinnakkainolon verukkeella NKP:n johtajat soveltavat rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaa sorrettujen ja sortavien luokkien välisiin ja sorrettujen ja sortavien kansakuntien välisiin suhteisiin, vastustavat vallankumousta ja koettavat tehdä siitä lopun. Tämä sopii täsmälleen amerikkalaisten imperialistien vaatimuksiin, jonka mukaan sosialististen maiden ei pitäisi tukea kansanvallankumouksia kapitalistisessa maailmassa.

Rauhanomaisen rinnakkainolon verukkeella NKP:n johtajat koettavat asettaa kansainvälisen luokkayhteistyön kansainvälisen luokkataistelun tilalle, puoltavat "kaikinpuolista yhteistyötä" sosialismin ja imperialismin välillä. He avaavat siten ovet imperialistien tunkeutumiselle sosialistisiin maihin. Tämä sopii täsmälleen USA:n imperialistisen "rauhanomaisen muutoksen" politiikan tarpeisiin.

Imperialistit ovat aina olleet parhaita opettajiamme kielteisen esimerkin kautta. Lainatkaamme tässä kaksi otetta puheesta, jonka Dulles piti NKP:n 20. edustajakokouksen jälkeen.

"...olin sanonut...että Neuvostoliitossa oli nähtävissä merkkejä suurempaan liberalismiin suuntautuvista voimista...

...jos nämä voimat etenevät ja saavat jatkuvasti lisävauhtia Neuvostoliitossa, niin silloin voimme ajatella ja hyvällä syyllä toivoa, että sanokaamme vuosikymmenen tai kenties sukupolven aikana olisimme päässeet politiikkamme suureen päämäärään, so. Venäjään, jota hallitsevat kansan toiveita vastaavat ihmiset. Ihmiset, jotka ovat luopuneet maailmanvaltaa ahnehtivista pyrkimyksistään, mukautuvat sivistyneiden kansakuntien Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjan periaatteisiin.³⁵⁾

Hän sanoi edelleen:

"...pitkällä tähtäimellä - sanokaamme pitkällä tähtäimellä varma asia - on se, että Neuvostoliiton vallanpitäjien nykyinen politiikka muuttuu enemmän nationalistiseksi ja vähemmän internationalistiseksi.³⁶⁾

Nähtävästi Dullesin haamu on kummitellut marxismi-leninismiin ja proletaarisen internationalismin pettäjien mielessä ja ns. rauhanomaisen rinnakkainolon päälinja on muodostunut heille siinä määrin pakkomielteeksi, etteivät he pysähdy miettimään, miten hyvin heidän toimenpiteensä sopivat yhteen amerikkalaisen imperialismin toiveiden kanssa.

NEUVOSTOLIITOLAIS-AMERIKKALAINEN YHTEISTYÖ ON NKP:n JOHTAJIEN RAUHANOMAISEN RINNAKKAINOLON PÄÄLINJAN SYDÄN JA SIELU

Kun NKP:n johtajat ovat alati jauhaneet viime vuosina rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjaansa, niin he eivät ole ainoastaan rikkoneet proletaarisen internationalismin periaatetta, vaan he eivät ole omaksuneet edes rauhanomaisen rinnakkainolon viiden periaatteen mukaista asennetta suhteessaan Kiinaan ja moniin muihin sosialistisiin maihin. Kaunistelematta sanoen, kun he puhuvat jatkuvasti rauhanomaisen rinnakkainolon puolesta ulkopoliittikkansa päälinjana, he vaativat kaikkia sosialistisia maita ja kommunistisia puolueita alistumaan heidän unelmaansa neuvostoliittolais-amerikkalaisesta yhteistyöstä.

NKP:n johtajien rauhanomaisen rinnakkainolon sydän ja sielu on neuvostoliittolais-amerikkalainen yhteistyö maailman hallitsemiseksi.

Katsokaamme vain niitä omalaatuisia lausuntoja, joita he ovat esittäneet:

"Kaksi suurinta nykyaikaista valtaa, Neuvostoliitto ja Yhdysvallat, ovat jättäneet kauas taakseen jokaisen muun maan maailmassa".³⁷⁾

"Kumpikin näistä kahdesta vallasta johtaa kansakuntien suurta ryhmää - Neuvostoliitto johtaa maailman sosialistista järjestelmää ja Yhdysvallat kapitalistista leiriä".³⁸⁾

"Me (Neuvostoliitto ja Yhdysvallat) olemme maailman voimakkaimmat maat ja jos me liitymme yhteen rauhan puolesta, sotaa ei voi olla. Jos silloin joku mielipuolet haluaisi sotaa, meidän ei tarvitsisi muuta kuin heristää sormeamme saadaksemme hänet luopumaan siitä".³⁹⁾

"...jos neuvostohallituksen päämies N. S. Hrushtshev ja Yhdysvaltain presidentti John Kennedy pääsisivät yksimielisyyteen, silloin voitaisiin ratkaista kansainväliset ongelmat, joista ihmiskunnan kohtalo riippuu".⁴⁰⁾

Haluaisimmekysyä NKP:n johtajilta: Koska veljespuolueiden vuoden 1957 julistuksessa ja vuoden 1960 julkilausumassa sanotaan selvästi, että Amerikan imperialismi on maailman kansojen perivihollinen, hyökkäyksen ja sodan päävoima, niin miten voitte "liittyä yhteen" maailmanrauhan päävihollisen kanssa "rauhan suojelemiseksi"? Haluaisimmekysyä: Eikö yli sadalla maalla ja yli kolmella tuhannella miljoonalla ihmisellä ole oikeutta päättää omasta kohtalostaan? Onko niiden alistuttava kahden "jättiläisen"

kahden "suurimman vallan", Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain manipuloitavaksi? Eikö tämä röyhkeän mieletön puheenne ole silkkaa suurvaltashovinismia ja voimapolitiikkaa?

Haluaisimme kysyä: Kuvitteletteko todellakin, että kunhan vain Neuvostoliitto ja Yhdysvallat, kunhan vain kaksi "suurmiestä" pääsee yksimielisyyteen, niin ihmiskunnan kohtalo tulisi määrättyksi ja kaikki kansainväliset kysymykset ratkaistuksi?

Olette väärässä, toivottoman väärässä. Koskaan maailmanhistoriassa asiat eivät ole tapahtuneet tällä tavoin ja vieläkin epätodennäköisempää on, että niin kävisi 1960-luvulla. Tämän päivän maailma on täynnä monimutkaisia ristiriitoja; ristiriita sosialististen ja imperialististen maiden kesken, ristiriita proletariaatin ja porvariston välillä kapitalistisissa maissa, ristiriita sorrettujen kansakuntien ja imperialismien välillä sekä ristiriita imperialististen maiden kesken ja imperialististen maiden monopolikapitalististen ryhmien kesken. Häipyisivätkö nämä ristiriidat heti kun Neuvostoliitto ja Yhdysvallat pääsisivät yksimielisyyteen?

Ainoa maa, jota NKP:n johtajat katsovat kunnioittaen, on Yhdysvallat. Neuvostoliittolais-amerikkalaista yhteistyötä tavoitellen he eivät epäröi pettää neuvostokansan todellisia liittolaisia, sen luokkaveljiä, kaikkia sorrettuja kansoja ja kansakuntia, jotka elävät imperialistis-kapitalistisen järjestelmän alaisina.

NKP:n johtajat haluavat hävittää sosialistisen leirin. He valehtelevat ja parhaavat kaikin tavoin Kiinan Kommunistista Puoluetta ja painostavat poliittisesti ja taloudellisesti Kiinaa. Mitä sosialistiseen Albaniaan tulee, niin heitä ei tyydyttäisi mikään enempää kuin tuhota se. Käsi kädessä amerikkalaisen imperialismien kanssa he painostivat vallankumouksellista Kuubaa esittäen sille vaatimuksia sen suvereenisuuden ja arvon kustannuksella.

NKP:n johtajat yrittävät sabotoida kovasti imperialismien ja sen lakeijoiden vastaisia vallankumouksellisia taisteluita. He toimivat sosiaalireformismien saarnamiehenä ja horjuttavat proletariaatin ja sen poliittisen puolueen vallankumouksellista taistelu- tahtoa eri maissa. Palvellakseen imperialismia he horjuttavat kansallista vapausliikettä ja muuttuvat amerikkalaisen uskolonialismin yhä häpeämättömämmiksi puolustajiksi.

Mitä NKP:n johtajat saavat palkaksi amerikkalaiselta imperialismilta kaikista vaivalloisista ponnistuksistaan ja siitä korkeasta hinnasta, jonka he maksavat tavoitellessaan neuvostoliittolais-amerikkalaista yhteistyötä?

Vuoden 1959 jälkeen Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain väliset huippukokoukset ovat tulleet Hrushtshevin päähänpintymäksi.

Hänellä on ollut monia hassahtaneita unelmia ja hän on levittänyt niistä monia harhaluuloja. Hän on ylistänyt Eisenhoweria "suureksi mieheksi", joka "ymmärtää suurpolitiikkaa",⁴¹⁾ Hän on ylistänyt innokkaasti Kennedyä mieheksi, joka "ymmärtää sen suuren vastuun, joka on kahden tällaisen voimakkaan maan hallituksilla".⁴²⁾ NKP:n johtajat tekivät suuren numeron ns. Camp Davidin hengestä ja julistivat, että Wienin kokous on "historiallisesti merkittävä tapaus". Neuvostolehdistö väitti, että kunhan Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain päämiehet istuutuvat saman pöydän ääreen, niin historia astuisi "uuteen käännekohtaan". Kahden "suurmiehen" välinen kädenpuristus aloittaisi "uuden aikakauden" kansainvälisissä suhteissa.

Mutta kuinka amerikkalainen imperialismi kohtelee NKP:n johtajia? Hieman yli kuukauden kuluttua Camp Davidin keskustelusta Eisenhower lausui: "Minä en huomannut mitään Camp Davidin henkeä." Seitsemän kuukautta keskustelujen jälkeen hän lähetti U-2 vakoilukoneen Neuvostoliittoon tehden siten tyhjäksi neljän valan huippukonferenssin. Ei ehtinyt kulua kauaa Wienin kokouksesta, kun Kennedy esitti seuraavat röyhkeät ehdot 20 vuoden rauhalle Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välillä: Neuvostoliitto ei tue minäkään kansan vallankumouksellisia taisteluja ja kapitalismi palautetaan Itä-Euroopan sosialistisissa maissa. Noin vuoden kuluttua Wienin kokouksesta Kennedy määräsi Kuuban rosvomaiseen sotilaalliseen saartoon ja aiheutti Karibian meren kriisin.

Vaikka etsittäisiin ylhäältä ja alhaalta, elävien ja kuolleiden joukosta, mistä voidaan löytää paljon keuhuttu "Camp Davidinhenki", "käännekohta ihmiskunnan historiassa", uusi aikakausi kansainvälisissä suhteissa"?

Osittaista ydinkieltoa koskevan kolmikantasopimuksen allekirjoittamisen jälkeen NKP:n johtajat antoivat suurta julkisuutta ns. Moskovan hengelle. He puhuivat, että on tarpeellista "takoa silloin kun rauta on kuuma", väittivät, että "kaikki suotuisat edellytykset ovat olemassa" sille, että Neuvostoliitto ja Yhdysvallat pääsevät lisäsopimuksiin. He selittivät, että oli vahingollista omaksua sellainen asenne, että "aika voi odottaa" tai "mitään kiirettä ei ole".⁴³⁾

Mitä "Moskovan henki" on? Katsokaamme viimeaikaisia tapahtumia.

Luodakseen enemmän "neuvostoliittolais-amerikkalaisen" yhteistyön ilmapiiriä NKP:n johtajat pitivät juhlakokouksen Moskovassa Neuvostoliiton ja Yhdysvaltain välisten diplomaattisten suhteiden 30-vuotispäivän johdosta. Samoihin aikoihin he lähettivät

kulttuurivaltuuskunnan Yhdysvaltoihin siellä pidettäviin juhlatilaisuuksiin. Mutta mihin NKP:n johtajien innostus johti? USA:n suurlähetystön koko henkilökunta kieltäytyi osallistumasta Moskovan kokoukseen. USA:n ulkoministeriö julkaisi erityisen muistion kehottaen amerikkalaisia yleisöä boikotoimaan neuvostoliittolaista kulttuurivaltuuskuntaa, jonka se leimasi "äärimmäisen vaaralliseksi ja epäilyttäväksi ihmisiksi".

NKP:n johtajien puhussa "neuvostoliittolais-amerikkalaisen yhteistyön" puolesta Yhdysvallat lähetti vakoilija Barghoornin Neuvostoliittoon. Neuvostohallitus pidätti täysin oikeutetusti tämän vakoilijan. Mutta kun Kennedy esitti uhkauksen, että Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välisen vehnäkaupan onnistuminen "riippuu molemmissa maissa vallitsevasta ymmärtäväisestä ilmapiiristä", jota hänen sanojensa mukaan "Barghoornin pidättäminen oli vahingoittanut pahasti", niin neuvostohallitus vapautti kiireesti tämän amerikkalaisen vakoojan ilman mitään oikeudenkäyntiä. He perustelivat sitä "USA:n korkeiden viranomaisten huolilla F. C. Barghoornin kohtalosta", sen vakoilijan kohtalosta, jonka "tutkimus vahvisti vakoilleen SNTL:oa vastaan".

Ovatko kaikki nämä ilmauksia Moskovan hengestä? Jos niin on, se on todella perin surullista.

Moskova! Ensimmäisen sosialistisen maan loistava pääkaupunki ja kunniakas nimi, jota miljoonat ihmiset kautta maailman ovat pitäneet suuressa arvossa aina lokakuun suuresta vallankumouksesta lähtien! Nyt NKP:n johtajat turvautuvat tähän nimeen salatakseen likaisen yhteistyön amerikkalaisten imperialistien kanssa. Mikä ennenkuulumaton häpeä!

Aivan liian usein ovat NKP:n johtajat lausuneet kauniita sanoja amerikkalaisista imperialisteista ja kerjänneet heiltä suosiota. Aivan liian usein he ovat menettäneet malttinsa veljesmaiden puolueiden suhteen ja painostaneet niitä. Aivan liian lukuisia ovat ne juonet ja petokset, joita he ovat harjoittaneet vallankumouksellisia kansoja kohtaan eri maissa - ainoastaan kerjätäkseen "ystävyyttä" ja "luottamusta" amerikkalaisilta imperialisteilta. Mutta, "nuokkuvien kukkien kaihotessa rakkautta sydämetön puro menee solisten menojaan". NKP:n johtajat eivät ole saaneet amerikkalaisilta imperialisteilta muuta kuin nöyryytystä, taas nöyryytystä, aina vain nöyryytystä.

MUUTAMIA NEUVOJA NKP:n JOHTAJILLE

Oliko imperialistien aseellisen interventio vastarinnan katkerina päivinä ja isänmaallisen sodan lieskojen keskellä milloinkaan tilannetta, jolloin suuri neuvostokansa Leninin ja Stalinin johdolla lannistui vaikeuksien edessä? Polvistuiko se milloinkaan vihollisen edessä? Tänä maailmantilanne on erittäin suotuisa vallankumoukselle ja sosialismi on voimakkaampi kuin koskaan. Imperialismi ei ole ollut milloinkaan tällaisissa vaikeuksissa. Kuitenkin, miten katalasti amerikkalainen imperialismi onkaan tyrannisoanut ensimmäistä sosialistista maata, Leninin perustamaa valtiota. Miten julkeasti NKP:n johtajat ovatkaan häpäisseet sosialistista leiriä! Kuinka me kaikki marxilais-leniniläiset ja vallankumoukselliset ihmiset voisimme olla tuntematta suurta surua?

Haluaisimme tarjota vilpittömiä neuvoja NKP:n johtajille.

Yhdysvalloilla, julmimmalla imperialistisella maalla on mietön strateginen päämäärä valloittaa maailma. Se murttaa rai-voisasti kansojen ja kansakuntien vallankumouksellisia taisteluja. Se on julistanut avoimesti pyrkivänsä siihen, että Itä-Eurooppa saatettaisiin takaisin ns. vapaitten kansakuntien maailmanyhteisöön. Kuinka voitte kuvitella, että amerikkalaisten imperialistien raskaimmat iskut, kun he pyrkivät toteuttamaan hyökkäyssuunnitelmiaan koko maailman valloittamiseksi, osuvat muualle, eivät -kä Neuvostoliittoon? Yhdysvallat on imperialistinen maa ja Neuvostoliitto sosialistinen. Kuinka voitte odottaa "kaikinpuolista yhteistyötä" kahden yhteiskuntajärjestelmältään erilaisen maan välillä?

Jopa Yhdysvaltain ja muiden imperialististen maiden välillä on keskinäistä petosta ja kilpailua. Yhdysvallat ei ole tyytyväinen ennen kuin se on polkenut ne jalkojensa alle. Kuinka voitte kuvitella silloin, että imperialistinen Yhdysvallat tulee elämään sopu-soinnussa sosialistisen Neuvostoliiton kanssa?

NKP:n johtavat toverit! Mietтікääpä asiaa järkevästi. Voidaanko amerikkalaiseen imperialismiin luottaa kun myrsky puhkeaa maailmassa? Ei! Amerikkalaiset imperialistit ovat epäluotettavia, kuten kaikki imperialistit ja taantumukselliset. Neuvostoliiton ainoat luotettavat liittolaiset ovat sosialistisen leirin veljesmaat, marxilais-leniniläiset veljespuolueet sekä kaikki sorretut kansat ja kansakunnat.

Historiallisen kehityksen lait toimivat riippumatta yhdenkään yksilön tahdosta. Kukaan ei voi tuhota sosialistista leiriä eikä

sorrettujen kansojen ja kansakuntien vallankumouksellista liikettä tai estää niiden kasvua. Se, joka peittää sosialistisen leirin ja maailman kansat ja uneksi maailman hallitsemisesta lyöttäytymällä yhteen amerikkalaisen imperialismin kanssa saa varmasti kehmon lopun. NKP:n johtajien on sangen erheellistä ja vaarallista tehdä niin.

NKP:n johtajien ei ole vielä liian myöhäistä pysähtyä jyrkanteen partaalle. Heidän on korkea aika hylätä rauhanomaisen rinnakkainolon päälinjansa ja palata Leninin rauhanomaisen rinnakkainolon politiikkaan, marxismi-leninismin ja proletaarisen internationalismin tielle.

1. B. N. Ponomarjev, "Maailman kommunistien voitollinen lippu", Prawdä, 18.11.1962.
2. A. Rumjantsev, "Yhteinen ideologinen aseemme", Rauhan ja sosialismin ongelmia, 1.11.1962.
3. N. S. Hrushtshev, puhe YK:n yleiskokouksessa, 23.9.1960.
5. N. S. Hrushtshev, selonteko SNTL:n korkeimman neuvoston istunnolle, 14.1.1960.
6. Toimituksen artikkeli Izvestijassa, 4.12.1961.
7. Tervehdyssähke N. S. Hrushtsheviltä ja L. Brezhneviltä John F. Kennedylle, 30.1.1961.
8. Sama kuin 3.
9. N. S. Hrushtshev, puhe Korean demokraattisen kansantasavallan Neuvostoliitossa olevan suurlähetystön pitämällä vastaanotolla, 5.7.1961.
10. B. N. Ponomarjev, "Eräitä vallankumousliikkeen ongelmia", Rauhan ja sosialismin ongelmia, n:o 12/1962.
11. Kommunisti (Moskova) n:o 2/1962, s. 89.
12. B. N. Ponomarjev, "Uusi vaihe kapitalismin yleisessä kriisissä", Pravda, 18/1961.
13. NL:n kommunistisen puolueen keskuskomitean kirje Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitealle 30.3.1963.
14. Neuvostoliiton kommunistisen puolueen avoin kirje puoluejärjestöille ja kaikille kommunisteille Neuvostoliitossa, 14.7.1963.

15. Sama kuin 10.
16. NKP:n 22. edustajakokouksen hyväksymä NKP:n ohjelma.
17. Sama kuin 5.
18. N. S. Hrushtshev. "Vastauksia itävaltalaisen professorin Hans Thirringin kysymyksiin", Pravda, 3.1.1962.
19. Kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden ja solidaarisuuden puolesta", toimituksen kirjoitus Pravdassa, 6.12.1963.
20. "Miten miellyttäviä meidän täytyy olla Nikitalle?", amerikkalainen aikakauslehti Time, 9.3.1962.
21. USA:n varaulkoministeri Harrimanin televisiohaastattelu, 18.8.1962.
22. "Kennedy auttaa Hrushtshevia" brittiläinen aikakauslehti Time and Tide, 18.-24.4.1963.
23. Agence France Pressin Washingtonista 14.7.1963 lähettämä uutinen USA:n hallintoviranomaisten NKP:n avointa kirjettä koskevasta kommentista.
24. USA:n entisen varaulkoministerin Douglas Dillonin puhe USA:n ulkopoliitikasta, 20.4.1960.
25. Dullesin puhe Kalifornian osavaltion kauppakamarissa, 4.12.1958.
26. Kennedyn puhe YK:n yleiskokouksessa, 20.9.1963.
27. Dullesin puhe USA:n edustajainhuoneen ulkoasiainvaliokunnassa, 28.1.1959.
28. Kennedyn haastattelu Izvestijan päätoimittaja Adzhubein kanssa, 25.11.1961.
29. Ruskin puhe amerikkalaisen legioonan kansallisessa kokouksessa, 10.9.1963.
30. Dullesin puhe New Yorkin osavaltion asianajajaliiton palkintojenjakopäivällisillä, 31.1.1959.
31. Sama kuin 25.
32. Eisenhowerin puhe puolalais-amerikkalaisessa kongressissa Chicagossa 30.9.1960.
33. Kennedy, "Rauhan strategia" (the Strategy of Peace), s. 199.
34. Kennedyn puhe puolalais-amerikkalaisessa kongressissa Chicagossa, 1.10.1960.
35. Dullesin lehdistökongferenssi 15.5.1958.
36. Dullesin lehdistökongferenssi 28.10.1958.
37. N. N. Jakovlev, "30 vuoden jälkeen...", neuvostoliittolais-amerikkalaisten diplomaattisuhteiden 30-vuotispäiväksi kirjoitettu lehtinen.
38. Sama kuin 37.
39. N. S. Hrushtshevin haastattelu amerikkalaisen kirjeenvaihtajan C. L. Sulzbergerin kanssa, 5.9.1961.
40. A. A. Gromyko, puhe SNTL:n korkeimman neuvoston istunnossa, 13.12.1962.
41. N. S. Hrushtshevin puhe New Yorkin pormestarin hänen kunniaakseen järjestämällä lounaalla, 17.9.1959.

42. N.S.Hruštšev, radio- ja televisio puhe, 15.6.1961.

43. Huomioitsijan artikkeli Izvestijassa, 21.8.1963.

MARXISMIN KLASSIKOITA SARJASSA ILMESTYNYT:

MAO TSETUNG:	KIRJALLISUUDESTA JA TAITEESTA	1 mk
MAO TSETUNG:	KIRJOITUKSIA JA PUHEITA YHTEISRINTAMASTA	1 mk
LENIN:	VALTIO JA VALLANKUMOUS	3 mk
MARX:	PALKKATYÖ JA PÄÄOMA	1,50 mk
MAO TSETUNG:	NELJÄ FILOSOFISTA TEOSTA	4 mk
STALIN:	SOSIALISMIN TALOUSTIETEELLISIÄ ONGELMIA NEUVOSTOLIITTOSSA	3,50 mk